

**Έντυπο Προσωρινό Υλικό στα
Θρησκευτικά Β' Λυκείου**

Θρησκεία και Κοινωνία

Τόμος 3ος

Έντυπο Προσωρινό Υλικό στα Θρησκευτικά Β΄ Λυκείου Θρησκεία και Κοινωνία

Το έντυπο προσωρινό υλικό στα Θρησκευτικά δημιουργήθηκε με την ευθύνη της Επιτροπής Εμπειρογνομών του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής στο πλαίσιο υλοποίησης του Υποέργου «Εκπόνηση Προγραμμάτων Σπουδών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και Οδηγών για τον Εκπαιδευτικό «Εργαλεία Διδακτικών Προσεγγίσεων» της Πράξης «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ (Σχολείο 21ου αιώνα) - Νέο Πρόγραμμα Σπουδών. Το παρόν υλικό συνοδεύει το αντίστοιχο Πρόγραμμα Σπουδών και τον Οδηγό Εκπαιδευτικού.

Στη σύνταξη και επιμέλεια του έντυπου προσωρινού υλικού για τα Θρησκευτικά Β΄ Λυκείου συνεργάστηκαν τα μέλη της Επιτροπής Εμπειρογνομών Λυκείου. Η παρούσα έκδοση στηρίζεται στην εργασία της Επιτροπής Εμπειρογνομών, που έχει ήδη αναρτηθεί στην ιστοσελίδα του ΙΕΠ. Για το νέο υλικό που περιλαμβάνεται στην παρούσα έκδοση και για την επιμέλεια του υπάρχοντος συνεργάστηκαν με την **Εύη Βουλγαράκη**, μέλος της Επιτροπής Εμπειρογνομών, οι παρακάτω θεολόγοι εκπαιδευτικοί:

Σουλτάνα Γκαργκάνα

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης
Έφη Ψαρογιώργου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Επιμέλεια | Σχεδιασμός και μορφοποίηση φακέλου |
Τεχνική επεξεργασία φωτογραφιών:
Εύη Βουλγαράκη, Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτερο-
βάθμιας Εκπαίδευσης
Γεώργιος Στριλιγκάς, Σχολικός Σύμβουλος Θεολόγων

Εικόνα Εξωφύλλου και Οπισθοφύλλου: Γραφιστική
σύνθεση που περιλαμβάνει λεπτομέρεια του έργου της
Ολυμπιάδος Κελαϊδή, Η Κιβωτός του Νώε.

Στο βιβλίο οι μεταφράσεις των κειμένων της Αγίας Γρα-
φής είναι της Βιβλικής Εταιρίας. Η μετάφραση του Κορα-
νίου στα ελληνικά, όπου δεν σημειώνεται διαφορετικά,
είναι της έκδοσης του βασιλιά Φαντχ μπιν Αμπντουλα-
ζίζ αλ Σαούντ, Μεδίνα.

Η αξιολόγηση, η κρίση των προσαρμογών και
η επιστημονική επιμέλεια του προσαρμοσμένου
βιβλίου πραγματοποιείται από τη Μονάδα Ειδικής
Αγωγής του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Η προσαρμογή του βιβλίου για μαθητές με μειωμένη
όραση από το ΙΤΥΕ – ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ πραγματοποιείται
με βάση τις προδιαγραφές που έχουν αναπτυχθεί
από ειδικούς εμπειρογνώμονες για το ΙΕΠ.

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΦΑΚΕΛΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

**ΕΝΤΥΠΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ ΥΛΙΚΟ ΣΤΑ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ Β' ΛΥΚΕΙΟΥ**

Θρησκεία και Κοινωνία

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ
ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΑΘΗΝΑ

4.3. ΕΚΦΡΑΣΗ

Μορφές έκφρασης της πίστης και των θρησκευτικών βιωμάτων

Σπάνια εικόνα της Σταύρωσης (8ος αιώνας).
Ιερά Μονή Θεοβαδίστου Όρους Σινά, Αγίας Αικατερίνης.

Θρησκευτικό συναίσθημα και ποικίλες μορφές έκφρασης στις θρησκείες

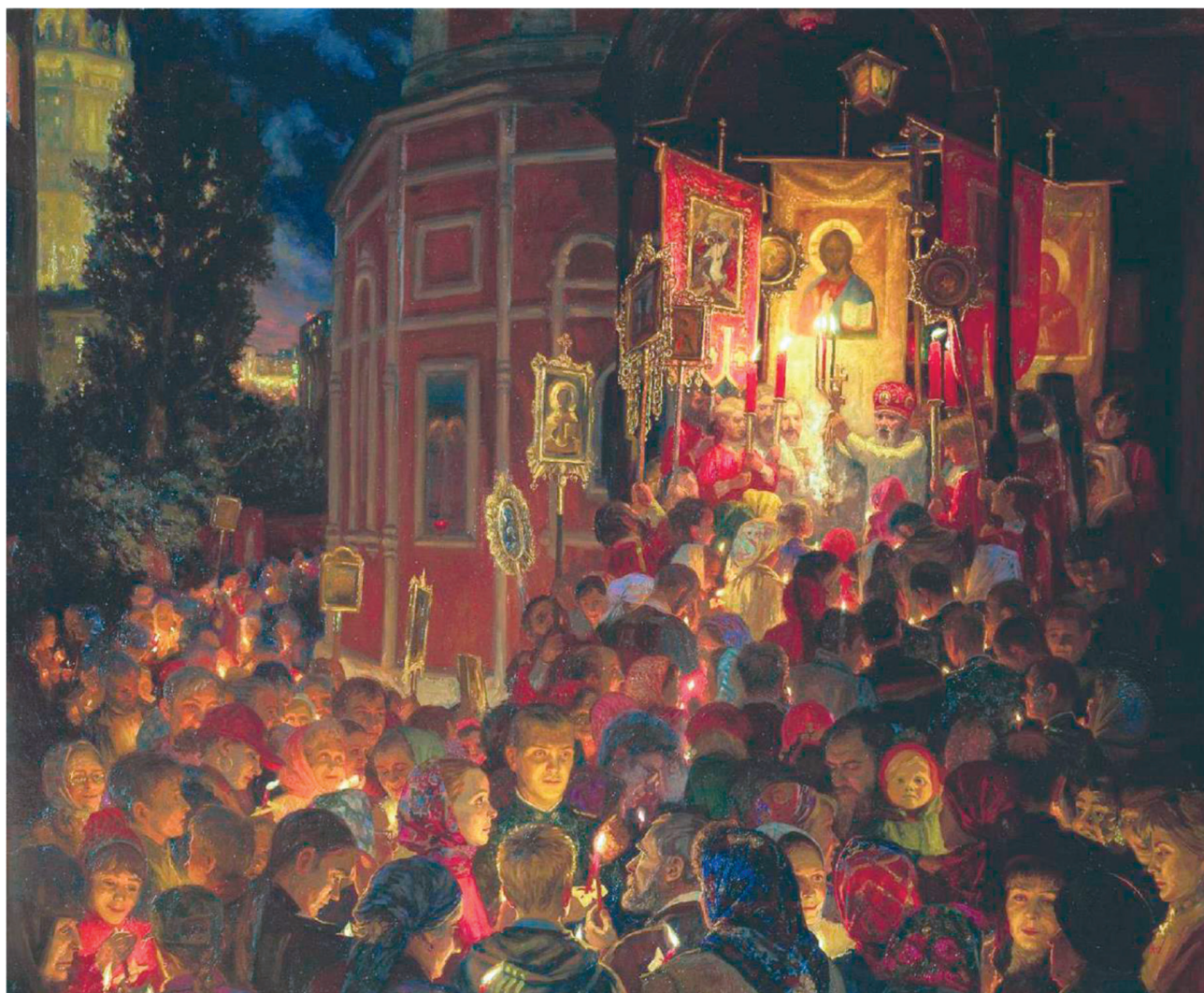

Από τη Μονή Ευαγγελιστρίας, Βοιωτία. Αριστερά. Στο παρεκκλήσι του Αη-Γιώργη, μοναχή Ξένη, σήμερα ηγουμένη, με το όνομα Ανθούσα. Δεξιά. Στο καθολικό της μονής.

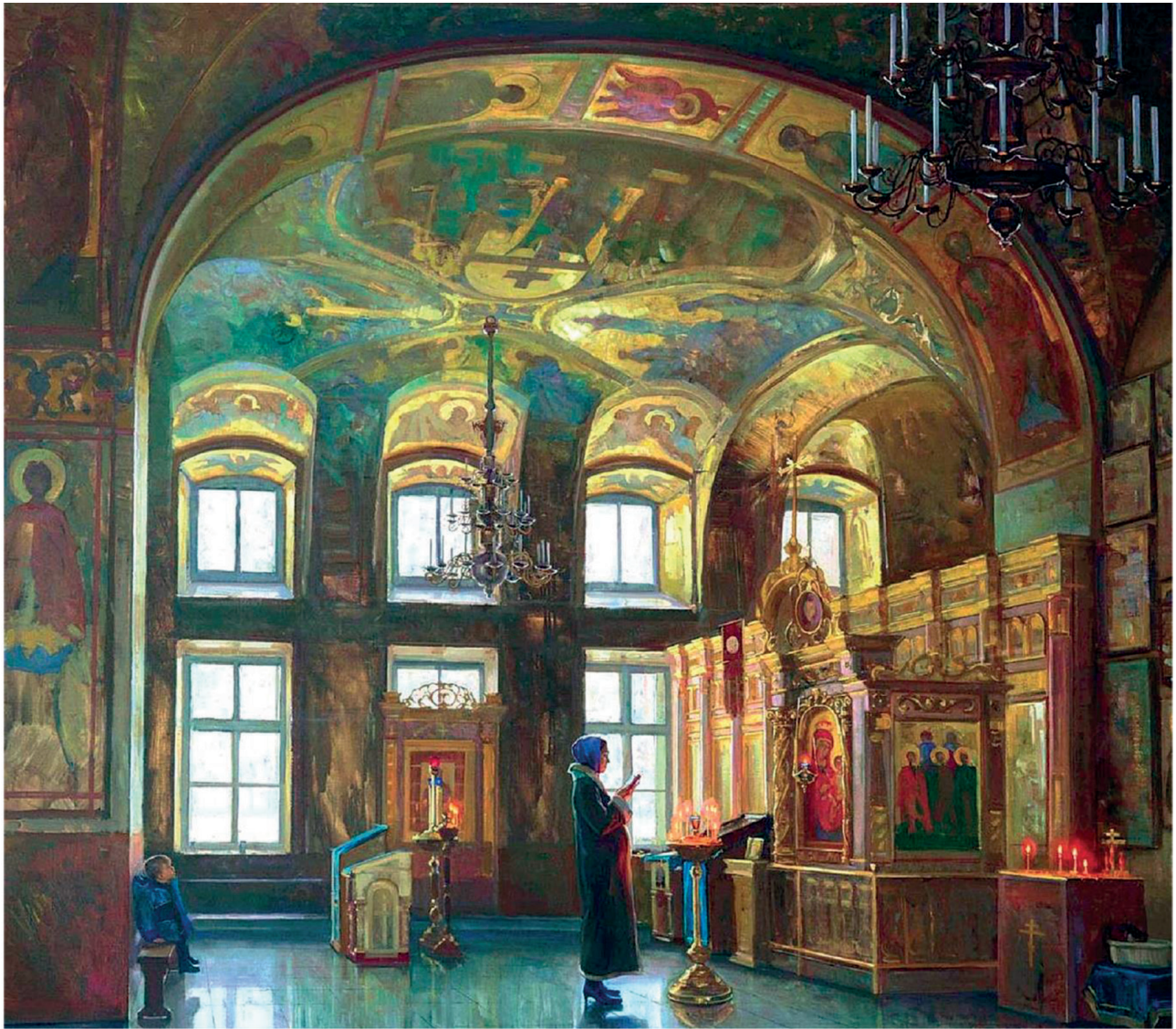
Πίνακες ζωγραφικής

**Ο Αντρέι Ρουμπλιόφ, περίφημος Ρώσος ζωγράφος και αγιογράφος (1360-1438), ιστορεί την εικόνα της Αγίας Τριάδας.
[Σύγχρονος πίνακας].**

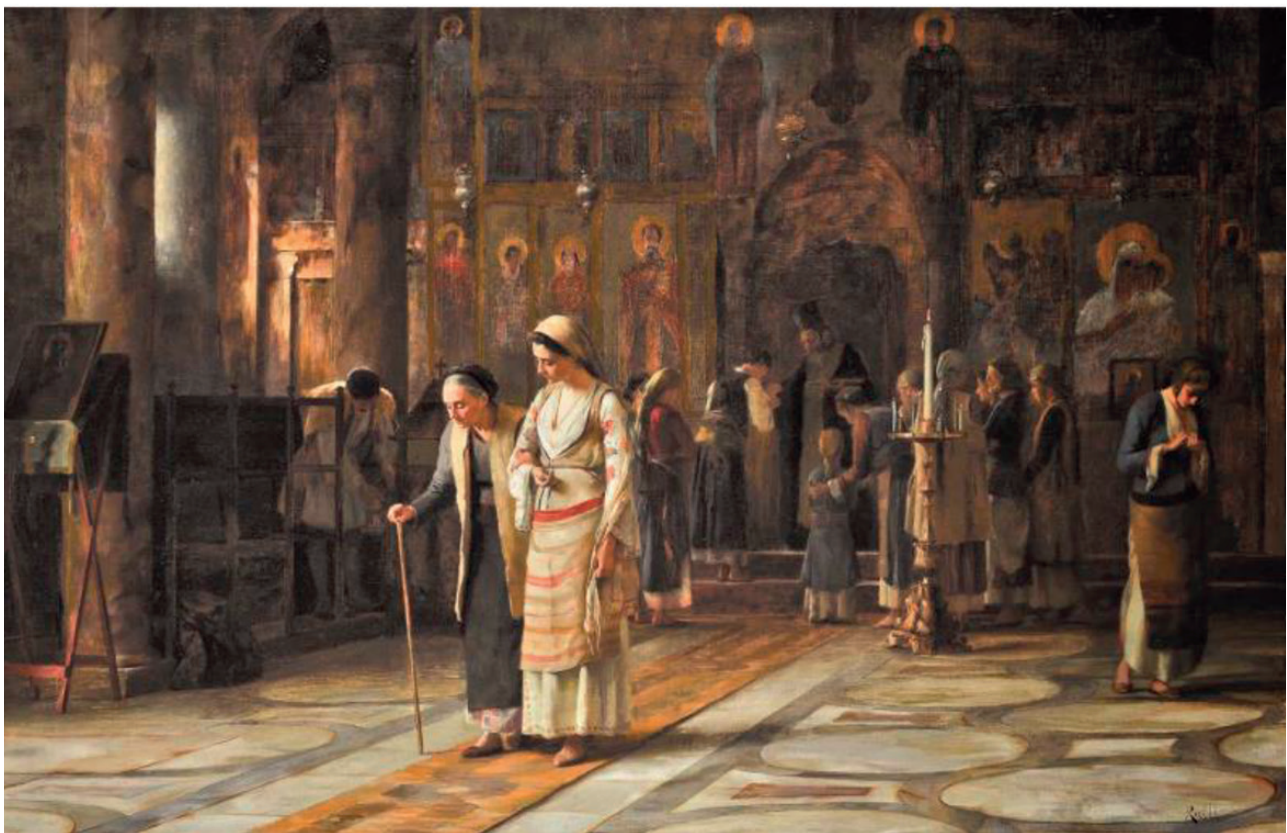
Γιούλια Κουζένκοβα, Πάσχα (2002).

Ντμίτρι Πετρόφ, Η προσευχή της εκκύου, 2005.

Θεόδωρος Ράλλης (1852-1909), Η Κανδήλα.

Θεόδωρος Ράλλης, Μετά τη θεία Λειτουργία.

Θρησκεία, πίστη και τέχνη

Γεώργιος Δροσίνης, Πίστη

Δεν έχεις πίστη, όταν τα στάχια σου
προσμένεις να γενούν σιτάρι,
κι από τ' άκαρπο δεντρί, που κέντρωσες,
προσμένεις καρπερό βλαστάρι!

Πίστη έχεις, όταν από το χέρσωμα
κι από τα αστραποκαμένα ξύλα,
προσμένεις τους καρπούς ολόδροσους
και καταπράσινα τα φύλλα. [...]

Δεν έχεις Πίστη, όταν τ' απόβραδο
προσμένεις να προβάλλουν τ' άστρα,
και με του πετεινού το λάλημα
να φέξη η αυγή ροδογελάστρα!

Πίστη έχεις, όταν –όσο αλόγιστο
Και πλάνο ο νους σου κι αν το ξέρει–
προσμένεις ήλιο τα μεσάνυχτα
κι αστροφεγγιά το μεσημέρι.

Δεν έχεις Πίστη, όταν, πιστεύοντας,
ρωτάς την κρίση και τη γνώση!
Δεν έχεις Πίστη, όταν την πίστη σου
στο λογικό έχεις θεμελιώσει!

Πίστη έχεις, όταν κάθε σου όνειρο
τ' ανάφτεις στο βωμό της τάμα,
κι αν κάποιο τάμα σου είναι αδύνατο,
προσμένεις να γενεί το θάμα!

Σπύρος Παπαλουκάς, Λιτανεία, Βημόθυρο, τεύχ. 4, 2010
σελ. 125.

Λίγα λόγια του ζωγράφου για το έργο του:

Από την καρδιώτισσα του Άγγελου Κοτάντου, στη μαυροφόρα Αποκαρδιώτισσα κι από 'κει στην Παναγία ολόφωτη, την Κεριώτισσα.

Χρήστος Μποκόρος, Κεριώτισσα (2013)

Πριν από καν' να μήνα μου τηλεφώνησε ο Ν. [...] και μου ζήτησε να ενδώσω στην πρόκληση μιας Παναγίας. Να Τη ζωγραφίσω, είπε, για τη γιορτή Της, τον δεκαπενταύγουστο. Βιάστηκα να του απαντήσω ότι είμαι χωμένος βαθειά μέσα στα έργα της έκθεσης που ετοιμάζω για τον Δεκέμβρη στο μουσείο Μπενάκη, ότι δεν έχω χρόνο ούτε μυαλό για κάτι άλλο. Λες κι η ζωγραφική γίνεται μόνο με χρόνο και μυαλό!

Μιλούσα εκείνες τις μέρες με το "Σαμιωτάκι", τον "ευμάθιο" Βαγγέλη Ζουρνατζή, και μού 'στειλε ψηφιακά κάποιες Παναγίες απ' το πολύτιμο αρχείο του, επιμελώς σχολιασμένες. Δεόμενες σκεφτόμουν στην αρχή ή καμμιάν Οδηγήτρια αρχετυπική, χωρίς παιδί στα χέρια, αλλά η ανορθόγραφη "Καρδιότση" μου έγνεφε μυστικά κι όλο σ' αυτήν επέστρεφε το βλέμμα μου. Στην ωραιότητα της μητέρας και την παθιασμένη αναστροφή της κεφαλής του τέκνου της. Την πήρα ένα βράδυ, απεγνωσμένος από τα άλλα έργα μου κι απ' τα παθήματά μου, νύχτα βαθειά, Την έστρεψα ανάποδα, ταπείνωσα το λαμπρό Της ένδυμα κι αφάνισα τον γυιό απ' την αγκαλιά Της. Απόμεινε σκιά δεόμενη, άδεια και μονάχη. Είθε να με συγχωρέσει ο πολύς ... >

Άγγελος ο Κοτάντος, πρωτοψάλτης Χάνδακος και πρωτοϊστοριογράφος πάσης της αυτοκρατορίας, που Την εξωγράφησε δογματικώς και τεχνικώς άρτια εκείνος ο ικανότατος, αλλά εμένα μου φάνηκε ότι, έτσι όπως Την άλλαξα, ταίριαζε περισσότερο στην κατάστασή μας. Εσωστρεφώς σπαρακτική, με ένα κενό στην αγκαλιά, να προσδοκά σε μιαν απεγνωσμένη δέηση εξ ονόματος όλων μας και να μας απευθύνει, το σπουδαιότερο, την τρυφερότητά Της. Την άλλη μέρα ασπάστηκα το

μάγουλο κι έφυγε το σημάδι, φωτίστηκε το βλέμμα της και ρόδισαν τα χείλη. Γέμισα φλόγες φωτεινές τη σκοτεινή Της αγκαλιά και το μαφόριο. Κι έλαμψε η Παναγία των κεριών, ολόφωτη. Μια φλογισμένη μαυροφόρα. "Κεριώτισσα" Την είπα -ο απατεών επ' αγαθώ- και δέομαι στη χάρη Της εν μετανοία.

Μποκόρος Χ., Καστέλλα, το δύσκολο καλοκαίρι του 2013, Ιστοσελίδα Χρήστος Θ. Μποκόρος, 17/9/2016 (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Φίκος, Wasted Love, 2014, graffiti Πειραιάς.

Πάνω: Μιχαήλ Άγγελος, Άγγελος με κηροπήγιο, 1494, Βασιλική San Domenico, Bologna, Ιταλία. Κάτω: Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ, φορητή εικόνα, 14ος αι., Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο Αθηνών.

Αξιολόγηση των ποικίλων θρησκευτικών εκφράσεων που εντοπίζονται στο περιβάλλον των μαθητών/μαθητριών

Το προσκύνημα των απελπισμένων

«Την αρρώστια της αδελφής μου δεν είχα άλλον τρόπο να τη συζητήσω με τον εαυτό μου, να αναμετρηθώ μαζί της, να την κατανοήσω, να την εξημερώσω, παρά μόνο με τη χριστιανική διδασκαλία και πίστη. [...] Ζητούσα λοιπόν καθημερινά και επίμονα το θαύμα. Ήθελα να 'ρθει η στιγμή που θα τα αλλάξει όλα, εκζητούσα εκείνο το ευθέως, το παραχρήμα του θαύματος που διάβαζα στα Ευαγγέλια. Γιατί όχι και στην αδελφή μου; Ήθελα να γίνει και στην πραγματικότητα αυτό που τόσο συχνά έβλεπα στα όνειρά μου, ότι η Γιούλα ήταν τελείως καλά και χαιρόμαστε και γελούσαμε. Για το ίδιο πράγμα προσεύχονταν νύχτα μέρα ο πατέρας μου και η μάνα μου. Και περισσότερο από όλους μας προσευχόταν η ίδια η αδελφή μου, με τη βαθιά και παιδική – με την ευαγγελική σημασία της λέξης – πίστη της. Μια χρονιά, αργότερα, ταξίδεψε στην Τήνο και έκανε το προσκύνημα των απελπισμένων, πήγε γονατιστή από το λιμάνι στην Παναγία. Τρέχαν τα γόνατά της αίμα, την εποχή εκείνη δεν υπήρχε η μοκέτα που υπάρχει σήμερα. Δεν την ένοιαζε το βλέμμα του κόσμου, το σχήμα της αξιοπρέπειας. Μου γυρίζουν πάντα τα άντερα διάφοροι αγέρωχοι προοδευτικοί που χλευάζουν αυτούς τους απελπισμένους ανθρώπους που σέρνονται στα γόνατα γυρεύοντας τη γιατρεία τους, όλοι αυτοί που αισθάνονται ανώτεροι από τη μάνα εκείνη που έχει κάνει τάμα, για να σταθεί στα πόδια του το παράλυτο παιδί της. Περπατώντας με το κεφάλι ψηλά στη λεωφόρο της Προόδου, δεν προλαβαίνουν να κοντοσταθούν και να αναρωτηθούν τι

πόνος μπορεί να δέρνει αυτούς τους ανθρώπους. Όταν πολύ αργότερα πήγα και εγώ στην Τήνο, είδα με πόσο σεβασμό περιβάλλουν οι άλλοι προσκυνητές αυτούς που πάνε στα γόνατα. Η στιγμή της εισόδου τους στην εκκλησία είναι μια ιερή στιγμή, ένα δέος δονεί την ατμόσφαιρα».

Ζουμπουλάκης, Στ., Η αδελφή μου, Πόλις, Αθήνα, 2012, σελ. 29-31.

Θεόδ. Ράλλης, Παραμονή Εορτής.

Η Ιστορία της Ορθοδοξίας σε Πρόσωπα. Εικόνα διά χειρός Φίκου, 2012. Αυγοτέμπερα σε χειροποίητο Ιαπωνικό χαρτί κολλημένο σε ξύλο.

4.4. ΙΣΤΟΡΙΑ

Το ιστορικό γεγονός ως δομικό στοιχείο στον Χριστιανισμό και στις θρησκείες

Έργο του Σπύρου Καρδαμάκη στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών. Λεπτομέρεια, Βημόθυρο, τεύχ. 1, 2009/10, σελ. 243.

ΠΡΟΕΟΡΤΙΟ ΚΟΝΤΑΚΙΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ Παρθένος σήμερον,
τὸν προαιώνιον Λόγον,
ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως.
Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα,
δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων,
βουληθέντα ἐποφθῆναι,
παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν.

Ἡ Παρθένος (Μαρία) σήμερα τὸν Λόγο
ποῦ πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες ἦταν καὶ εἶναι
μὲς στὸ σπήλαιο ἔρχεται γιὰ νὰ (Τὸν) γεννήσει μυστικά.
Ἡ Οἰκουμένη ἄκουσε (τὸ νέο) καὶ χόρευε,
δόξασε μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς Βοσκούς,
τὸν πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες (ζῶντα), Θεὸ
ἐπειδὴ θέλησε νὰ μᾶς φανερωθεῖ σὰν Νέο Παιδί.

Αποσαφήνιση ὄρων, προϋποθέσεων, ερμηνειῶν της θρησκευτικῆς ιστορίας

Ιστορία, χρόνος και προοπτική

Σημεῖο αντιλεγόμενο στη διάσταση του χρόνου ο γεννηθεὶς Χριστός. Σημεῖο τομῆς στην ιστορία, πύλη εισόδου του ἀχρονου στα περιγιάλια τα δικά μας, στην ἀρμύρα καὶ τον ἀέρα της θάλασσας, στη μεσογειακή μας γειτονιά. Ο προαιώνιος Λόγος, ο ἐν ἀρχῇ, σὰρξ ἐγένετο, λιγάκι μελαχρινή.

Χαιρόμαστε με το ζευγάριμα ουρανοῦ καὶ γῆς, το λῶρο τον ομφάλιο, που ὄντας Θεοῦ Υἱός, καὶ Θεός ο ἴδιος, ἐγίνε γιος τ' ἀνθρώπου.

Σημείο αντιλεγόμενο στο χωροχρόνο, καθώς ο χρόνος παραδοσιακά μετριέται χωρικά. «Χρόνος δὲ ἐστὶ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῆ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα» (Μ. Βασίλειος). Ο κύκλος της ζωής δεν είναι πια ο κύκλος της φθοράς, βασίλειο ενός αρχαίου ανθρωποβόρου θεού, του Κρόνου-χρόνου, κράτος αναπόδραστου θανάτου.

Ο χρόνος δεν είναι η στιγμή που περνά και χάνεται, πραγματικά ανυπόστατη.

Ο χρόνος δεν είναι η σειραϊκή εξέλιξη ενός αφελούς νομοτελειακού, σχεδόν μεταφυσικού εξελικτισμού, που αγνοεί τη θεμελιώδη προϋπόθεση της ελευθερίας.

Ο χρόνος δεν είναι ο υποκειμενικά βιωμένος χρόνος μιας ιδιωτικής ηδονής ή αυτοεκπλήρωσης, συνοδευόμενης από μοναξιά.

Ο χρόνος δεν είναι η ανάκλησή του στη συνείδηση, η ανάμνηση, μια απεγνωσμένη ατομική προσπάθεια να σταματήσει κανείς το αδυσώπητο αργοκύλισμά του, να τον μουμιοποιήσει σε μια θανατερή ακινησία.

Είναι λειτουργικός χρόνος, ενεστωτικός, παροντικός, κοινωνικά βιωμένος, σε πλήρη συνάντηση, πρόσωπο προς πρόσωπο. Γι' αυτό και η λειτουργία είναι έργο λαού, η εκκλησία συνάθροιση ἐπὶ τῷ αὐτῷ. Στο αείποτε παρόν του βιωμένου χρόνου της θείας Λειτουργίας ζούμε δυναμικά την αιωνιότητα. Και συνάμα κατευθυνόμαστε σε μια προοπτική, της Δευτέρας του Παρουσίας. Η αιωνιότητα είναι κατεξοχήν η παρουσία Του, η ηδονή η υπέρτατη και όχι το αργοκύλισμα των στιγμών σε αφόρητη πλήξη. Ο Χριστός ανοίγει τον χρόνο από την κατανόησή του ως φυσικού χρόνου, και λευτερώνει το χώρο από κάθε καταναγκασμό. Με την εισβολή του «καιρού»

της «αιωνιότητας», ο άνθρωπος βιώνει το χωροχρόνο ως δημιουργία στο τώρα.

Βουλγαράκη-Πισίνα, Ε., Η Κατάφαση της Ιστορίας: Με Αφορμή την Εμπειρία των Χριστουγέννων, Ήχος του Ανέμου, 26/12/2012 (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Φορητή εικόνα διά χειρός Παρθενίου (λαϊκότροπος Κύπριος ζωγράφος, 1790-1848).

Για την προέλευση των θρησκειών, ανθολόγηση:

Αφρικανικά Θρησκειύματα

Στην αφρικανική ήπειρο διαβιούν εκατοντάδες λαοί, οι οποίοι διακρίνονται για την έντονη θρησκευτικότητά τους. Με ελάχιστες όμως εξαιρέσεις –όπως οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Αιθίοπες–, οι περισσότερες αφρικανικές φυλές μέχρι τον 20ό αι. δεν χρησιμοποίησαν γραφή και διατήρησαν τις θρησκευτικές παραδόσεις, τους νόμους, τη σοφία τους, κυρίως με μύθους και διάφορες δομές και έθιμα των κοινωνιών τους. Υπάρχουν δηλαδή τόσα αφρικανικά θρησκειύματα, όσοι και λαοί και φυλές, δηλαδή πολλές εκατοντάδες. Αρκεί να αναλογισθεί κανείς ότι στην εποχή μας χρησιμοποιούνται πάνω από 700 αφρικανικές γλώσσες και ότι ακόμα γλώσσα και θρησκεία συνδέονται στενά, για να σχηματίσει μια πρώτη, αμυδρή ιδέα της εξαιρετικής αυτής ποικιλίας. Στην πρώτη φάση της μελέτης των αφρικανικών θρησκευμάτων υπήρξε η τάση να αναζητείται σ' αυτό η «πρωτόγονη θρησκεία» και οι αφρικανικές αντιλήψεις να θεωρούνται υπανάπτυκτες. Ήδη όμως σήμερα έχει διαπιστωθεί ότι τα θρησκειύματα της Αφρικής έχουν τη δική τους εσωτερική εξέλιξη, η οποία λόγω ελλείψεως γραπτών πηγών ή άλλων μνημείων, δύσκολα μπορεί να καθορισθεί.

Ισλάμ

Το Ισλάμ είναι θρησκεία απόλυτα μονοθεϊστική και θεοκρατική, η οποία διαμορφώθηκε με το κήρυγμα και τη δράση του Μωάμεθ.

Ινδουισμός

Ο Ινδουισμός είναι η πολύπτυχη θρησκευτική παράδοση των Ινδών, που περικλείει σε μικρογραφία τους περισσότερους τύπους θρησκευτικής εμπειρίας. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε στους νεότερους χρόνους από ευρωπαίους μελετητές για να περιλάβει την απίθανη ποικιλία θρησκειακών μορφωμάτων, που αναπτύχθηκαν στη διαδρομή των αιώνων στην Ινδική χερσόνησο. Οι ίδιοι οι Ινδοί ονομάζουν τη θρησκεία τους «σανάτανα νάρμα» (sanatana dharma), δηλ. αιώνιο νόμο ή αιώνια θρησκευτική διδασκαλία. Αριθμητικώς είναι η τρίτη μεγάλη θρησκεία, μετά τον Χριστιανισμό και το Ισλάμ.

Βουδδισμός

Ο όρος Βουδδισμός –ο οποίος, σημειωτέον, καθορίστηκε από ευρωπαίους μελετητές– προσδιορίζει ένα ευρύτατο φάσμα θρησκευτικών πεποιθήσεων, φιλοσοφικών αρχών, εθίμων, θεσμών και ηθικών κανόνων, που αποδίδονται στον Βούδδα (Buddha), και συμπυκνώνει σε μια ενότητα τη θρησκευτική ανέλιξη που ακολούθησε στο πέρασμα των αιώνων, καθώς το βουδδιστικό κήρυγμα αφομοιωνόταν από διάφορους ασιατικούς λαούς. Πρόκειται για μια πολύμορφη θρησκευτική παράδοση, της οποίας ο πυρήνας πρωτοεμφανίζεται πριν από 2.500 χρόνια στη Β.Α. Ινδία.

Αναστάσιος, (Γιαννουλάτος), Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, Ίχνη από την Αναζήτηση του Υπερβατικού: Συλλογή Θρησκευτολογικών Μελετημάτων, Ακρίτας, Αθήνα, 2004, σελ. 115-116, 235, 145, 195.

Θεολογία και ιστορικότητα

Η χριστιανική Θεολογία στηρίζεται στην Αποκάλυψη. Ο άχρονος και άπειρος Θεός θα ήταν αχώρητος στο ανθρώπινο πνεύμα, αν δεν αποκάλυπτε τον εαυτό Του. Η Αποκάλυψη του Θεού συντελείται εν χρόνω, αρχής γενομένης με την ίδια τη Δημιουργία και στη συνέχεια, μετά την Πτώση, με τα αδιάλειπτα βήματα της θείας Οικονομίας, με τη συνεχή και συνεκτική Του παρουσία στον κόσμο Του. Με το σπερματικό λόγο διαχέεται στα έθνη πριν την έλευση του Χριστού, με ιδιαίτερο τρόπο και απλοχεριά δωρίζεται στον εβραϊκό λαό. Ο πυρήνας της χριστιανικής διδασκαλίας είναι ένα εξαιρετο, αλλά κατεξοχήν ιστορικό (geschichtliches) γεγονός, το οποίο αποδεχόμαστε ως τέτοιο με βάση την πίστη μας ενώ συνάμα αποτελεί τη βάση της πίστης μας: η σάρκωση του Λόγου του Θεού. Αν ο Θεός είναι υπερβατικός (αν και αεί παρών), η Αποκάλυψή Του είναι ιστορική. Η ουσία της χριστιανικής Θεολογίας είναι η προσέγγιση και η προσοικείωση με την Αποκάλυψη του Θεού, έργο ταυτόχρονα ερμηνευτικό όσο και ιστορικό. Η πληρότητα της χριστιανικής Αποκάλυψης εντοπίζεται πλέον στο γεγονός της Εκκλησίας, όπου και ενυπάρχει. Σε κάθε εκκλησιαστική σύναξη είναι παρών όλος ο Χριστός εν Αγίω Πνεύματι. Ενώ η Αποκάλυψη είναι δύναμι και ενεργεία ολοκληρωμένη (δεν υπάρχει δηλαδή «προοδευτική Αποκάλυψη»), η προσοικείωσή Της από τον άνθρωπο και η θέωση του ανθρώπου ενεργείται κάθε μέρα. Ο ιστορικός χρόνος που διανύουμε είναι ιστορικά δυναμικός και ανοιχτός άχρι καιρού... Σε καμιά περίπτωση δεν είναι μια τελετουργική επανάληψη ανακυκλούμενων δεδομένων (τότε θα καταντούσαμε μια φαντασιακή μυστηριακή λατρεία | θρησκεία), ούτε μια θεοοπτία έξω από τις συντεταγμένες του χωροχρόνου (σε έναν πολύ της

μόδας μυστικιστικό πνευματισμό).

Βουλγαράκη-Πισίνα, Ε., Νεωτερικότητα και Σχολική Θρησκευτική Αγωγή, Μαΐστρος, Αθήνα, 2004, σελ. 45-47.

Η δύσκολη θέση του χριστιανού ιστορικού

Ένας μέσος πιστός είναι σπάνια ενημερωμένος πως έχει ουσιαστικό καθήκον να σπουδάσει την ιστορία. Είναι ολοφάνερο πως το χριστιανικό κήρυγμα βασίζεται στα ιστορικά υποδείγματα. Οι άνθρωποι όμως ενδιαφέρονται μάλλον για την «αιώνια αλήθεια» του κηρύγματος παρά για εκείνα που φθάνουν να τα παραδεχθούν σαν ιστορικά «περιστατικά» ακόμη κι όταν συζητούν τα γεγονότα της βιβλικής ή της εκκλησιαστικής ιστορίας. Δεν μας κατευθύνει μόνο του το κήρυγμα πέρα από την ιστορία «εις την ζωήν του μέλλοντος αιώνας»; Υπάρχει μια επίμονη τάση να ερμηνεύουν τα γεγονότα της ιστορίας σαν εικόνες ή σύμβολα, σαν τυπικές περιπτώσεις ή παραδείγματα και να μεταβάλουν την ιστορία της σωτηρίας σε ένα είδος εποικοδομητικής παραβολής. Μπορούμε να παρακολουθήσουμε τα ίχνη αυτής της τάσεως από τους πρώτους αιώνες της χριστιανικής ιστορίας. Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια σφοδρή διαμάχη ακριβώς γι' αυτό το γεγονός.

Από το ένα μέρος, το βασικό γεγονός της ιστορικότητας της Χριστιανικής θρησκείας ήλθε και πάλι στην επιφάνεια και ξανατονίσθηκε, στις τελευταίες ακριβώς δεκαετίες, και μια νέα επίδραση της ιστορικής αυτής αντιλήψεως που ξαναεμφανίζεται, γίνεται τώρα τρομερά αισθητή σε όλα τα πεδία της σύγχρονης θεολογικής έρευνας – στη βιβλική ερμηνεία, στη σπουδή της εκκλησιαστικής ιστορίας και λειτουργικής, σε ορισμένες σύγ-

χρονες προσπάθειες για την «ανασυγκρότηση της πίστεως», ακόμη και στον σύγχρονο οικουμενικό διάλογο. Από το άλλο μέρος, οι τελευταίες προφάσεις για ριζική εκκαθάριση του χριστιανικού κηρύγματος από το μύθο είναι κακό σημάδι μιας αντι-ιστορικής στάσεως που συνεχίζεται σε ορισμένες περιοχές. Γιατί το να ξεκαθαρίσουμε το Χριστιανισμό από το μύθο, σημαίνει ακριβώς στην πράξη να του αφαιρέσουμε το ιστορικό στοιχείο, παρά την ουσιαστική διαφορά μεταξύ μύθου και ιστορίας. Στην πραγματικότητα οι σημερινοί ισχυρισμοί δεν είναι παρά νέα μορφή του θεολογικού εκείνου φιλελευθερισμού που, τουλάχιστον από τον αιώνα του διαφωτισμού, προσπάθησε επίμονα να απαλλάξει το Χριστιανισμό από την ιστορική του συνάφεια και συνύφανση, για να ανακαλύψει δήθεν την αιώνια ουσία του (das Wesen des Christientums), απορρίπτοντας το ιστορικό περικάλυμμα. Παραδοξολογικά, οι ορθολογιστές του διαφωτισμού και οι κάθε λογής αφοσιωμένοι ευσεβιστές, καθώς και οι ονειροπόλοι μυστικοί, εργάζονταν στην πραγματικότητα για τον ίδιο σκοπό.

Φλωρόφσκυ, π. Γ., Χριστιανισμός και Πολιτισμός. Μτφρ. Ν. Πουρναράς, Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 40-42.

Η έννοια του χρόνου στον Χριστιανισμό και στις άλλες θρησκευτικές παραδόσεις σε σχέση με την ιστορία και τον πολιτισμό

Η έννοια του χρόνου στον Χριστιανισμό

«Η ουσία της πρωτοχριστιανικής λατρείας, χωρίς καμιά αμφιβολία, δε συνίσταται μόνο στο κήρυγμα και

στη μελέτη των Γραφών, βάσει του προτύπου της συναγωγής. Μάλλον η χαρακτηριστική χριστιανική εικόνα των πρωτοχριστιανικών συγκεντρώσεων εμφανίζεται καθαυτή στον τελικό σκοπό της, την οικοδομή του Σώματος του Χριστού. Η Ανάσταση του σώματος του Χριστού πρέπει να αποκτήσει μια οριστική μορφή μέσα στη σύναξη. Έτσι το ύψιστο σημείο κάθε πρωτοχριστιανικής λατρευτικής ακολουθίας είναι η Θεία Ευχαριστία στην οποία ο Χριστός είναι παρών μαζί με το λαό του. Από την άλλη πλευρά, αυτό το ευχαριστιακό γεύμα έχει δύο προεκτάσεις και αναφορές, τη μια προς το παρελθόν, στο «Μυστικό Δείπνο» του ιστορικού Ιησού και στο αναστάσιμο γεύμα του εγερθέντος με τους μαθητές του, και την άλλη προς το μέλλον, το τέλος, που ήδη στον Ιουδαϊσμό είχε παρασταθεί με την εικόνα του μεσσιανικού γεύματος. Έτσι σε κάθε πρωτοχριστιανική λατρευτική ακολουθία [...] «εν Χριστώ» ολόκληρη η γραμμή της σωτηρίας γίνεται φανερή. Δεν είναι σαν να απαλείφεται ο μοναδικός χαρακτήρας της εξέλιξης της γραμμής μέσα στο χρόνο, αλλά αντίθετα ο Χριστός χαρίζει στο πλήρωμα της Εκκλησίας του, που είναι συναθροισμένο γύρω από την τράπεζα, μια θέα της αλληλουχίας ολόκληρης της πορείας της σωτηρίας, και επιτρέπει στην Εκκλησία να μετέχει στους καρπούς αυτής της πορείας.

Στο ίδιο συμπέρασμα οδηγεί επίσης και η αρχαιότερη πιθανόν λειτουργική προσευχή, «Maranatha» («Κυρίε μας, έλα!»), που αναμφίβολα κατενοείτο στη διπλή της έννοια, σαν μια προσευχή δηλ. για τον ερχομό του αναστάντος στο συγκεντρωμένο εκκλησίασμα, και ταυτόχρονα για τον τελικό ερχομό του, που προεικονίζεται από τον παρόντα ερχομό του στην τέλεση της λατρείας. [...] Στη λατρεία του Θεού πραγματώνεται κάθε φορά από τώρα αυτό που μόνο στο τέλος των αιώνων θ'

αποτελέσει την κατακλείδα της ιστορία της σωτηρίας. Έτσι πάλι, η χριστιανική μέρα της λατρείας, η μέρα της Ανάστασης του Χριστού, ονομάζεται Κυριακή, δηλαδή ημέρα του Κυρίου, έκφραση που δεν αναφέρεται μόνο στην Ανάσταση, αλλά επίσης στην «ημέρα του Κυρίου», «yom Yahweh», που αναμένεται στο μέλλον.

Αυτό που αληθεύει προκειμένου για τη λατρεία ισχύει επίσης και για τον αγιασμό καθενός από τους πιστούς προσωπικά. [...] Το θεμελιακό μοτίβο όλης της καινοδιαθηκικής ηθικής είναι ότι, χάρη στο Άγιο Πνεύμα και με την πίστη στο τετελεσμένο έργο του Χριστού, ο άνθρωπος είναι κιόλας αυτό ακριβώς που θα αποβεί μόνο στο μέλλον, ότι δηλαδή είναι ήδη λυτρωμένος από την αμαρτία, ήδη άγιος, αν και αυτό γίνεται πραγματικότητα μόνο στο μέλλον».

Cullmann, O., Χριστός και Χρόνος, Μτφρ. π. Π. Κουμάντος, Άρτος Ζωής, Αθήνα, 1980, σελ. 81-83.

Το όραμα της Βασιλείας

Για την Ορθόδοξη θεολογία, η στάση των Χριστιανών μέσα στην ιστορία δεν μπορεί να είναι παθητική αναμονή του τέλους. Η ιστορία δεν αποτελεί ένα «στημένο» παιχνίδι, αλλά μια πραγματική σύγκρουση μεταξύ των φιλό-θεων και των αντί-θεων δυνάμεων. Ακριβώς επειδή το τέρμα της (η Βασιλεία) είναι μεταϊστορικό, κι όχι ενδοϊστορικό, η ιστορία δεν αποτελεί προκαθορισμένη διαδικασία, αλλά πορεία ανοιχτή στην ελεύθερη ανθρώπινη δράση και σε απρόσμενες εκβάσεις.[...] Ο Χριστιανός, λοιπόν, εμπνεόμενος από το όραμα της Βασιλείας, καλείται σε ιστορική δράση και σε αγώνα κατά των ποικιλόμορφων δυνάμεων του θανάτου,

κατά της ανισότητας, της αδικίας, της εξαθλίωσης του ανθρωπίνου προσώπου. Στον αγώνα αυτόν δεν είναι πάντα νικητής, απλούστατα επειδή, όπως είπαμε, πρόκειται για αληθινό κι όχι για «στημένο» αγώνα.

Παπαθανασίου, Θ., Κοινωνική δικαιοσύνη και ορθόδοξη θεολογία: Μία προκήρυξη, Ακρίτας, Αθήνα, 32006, σελ. 36-37.

Οι συνέπειες των διαφορετικών απόψεων για τον χρόνο στη ζωή των πιστών και στον πολιτισμό

Χρόνος και Εκκλησία

«Η Εκκλησία υποδηλώνει μέσα στον κόσμο την αιωνιότητα και κατευθύνει τον κόσμο προς αυτήν. Οι θεσμοί της Εκκλησίας, παρατηρεί ο Μ. Βασίλειος, μεταφέρουν το νου του ανθρώπου «από των παρόντων επί τα μέλλοντα». Έτσι, συνεχίζει ο ίδιος ιεράρχης, με κάθε γονυκλισία και ανόρθωση ο πιστός μαρτυρεί έμπρακτα «ότι διά της αμαρτίας εις ην κατερρύημεν, και δια της φιλανθρωπίας του κτίσαντος ημάς εις ουρανούς ανεκλήθημεν».

Η απλή και εκφραστική αυτή εκδήλωση της γονυκλισίας δίνει στο Μ. Βασίλειο την αφορμή να μνημονεύσει τις νέες διαστάσεις, μέσα στις οποίες εκδιπλώνεται η ζωή του πιστού. Με την αποδοχή της φιλανθρωπίας του Θεού (ως δυνάμεως που ανυψώνει από τη γη στον ουρανό, διαπιστώνει ο άνθρωπος νέους προσανατολισμούς μέσα στον ευθύγραμμο χρόνο της Ιστορίας. Η αιωνιότητα συνδέεται με τη χρονικότητα. Έτσι κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή στον ευθύγραμμο χρόνο προσλαμβάνει απεριόριστη ευρύτητα και απύθμενο βά-

ρος. Γίνεται δοχείο της αιωνιότητας και προσφέρεται ως δυνατότητα κοινωνίας του πεπερασμένου με το υπερβατικό. Το αιώνιο γίνεται μεθεκτό μέσα στο χρόνο. Και ο χρόνος δεν περιορίζεται σε μια φευγαλέα και μη αντιστρεπτή ροή, αλλά η κάθε στιγμή του παρέχει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να ενταχθεί στην άπειρη αγάπη του αιώνιου Θεού. [...] Η Εκκλησία δεν αποστρέφεται το χρόνο, αλλά φανερώνεται μέσα στο χρόνο. Δε λυπάται γι' αυτό που έφυγε, ούτε αγωνιά γι' αυτό που έρχεται. Το κλείσιμο της μέρας που περνάει γίνεται απαρχή της μέρας που έρχεται. Κάθε Εσπερινός εισάγει στην καινούργια μέρα. Κι ενώ ο άνθρωπος μπορεί να στενοχωρείται γι' αυτό που έχασε ή να χαίρεται γι' αυτό που περιμένει, ενώ μπορεί να λυπάται για το παρελθόν και να φοβάται για το μέλλον, η Εκκλησία τον καλεί σταθερά και αδιατάρακτα σε μια πορεία εμπιστευμένη στα χέρια του Θεού. Αυτού που είναι ο Κύριος του χρόνου και της Ιστορίας, ο Παντοκράτωρ».

Μαντζαρίδης, Γ., Χρόνος και Εκκλησία, Ιστοσελίδα Πεμπτουσία, 1/9/2014 (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Ινδοϊσμός και χρόνος

«Ο κόσμος, για την ινδουιστική σκέψη, δεν δημιουργήθηκε από τον Θεό εκ του μηδενός. Κινείται με απρόσωπους φυσικούς νόμους. Ό,τι αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις μας είναι παραισθήσεις. Ο πολύμορφος κόσμος αποτελεί φανταστική εικόνα, οφθαλμαπάτη, “μάγια” και όχι πραγματικότητα. Το σύμπαν περιοδικά καταστρέφεται και αναδημιουργείται. Οι κόσμοι ανακυκλούνται. Αφού διανυθεί ορισμένη χρονική περίοδος ζωής, η οποία ονομάζεται “κάλπα”, το σύμπαν καταστρέφεται. Μεσολαβεί περίοδος αδράνειας, ανυπαρξίας,

και ακολουθεί νέα φάση διαμορφώσεως καινούργιου κόσμου. Η “κάλπα” χαρακτηρίζεται σαν ημερονύκτιο του “μπράχμαν” (η απρόσωπη αρχή του σύμπαντος) και υπολογίζεται σε 4.320 εκατομμύρια έτη.

Για την ινδική σκέψη υπάρχει διαβάθμιση των όντων, που αρχίζει από τα φυτά, τα ζώα και φθάνει στους υπέρτατους θεούς. Ο άνθρωπος βρίσκεται σε ενδιάμεση βαθμίδα και είναι δυνατόν να ξαναγεννηθεί –όπως και τα άλλα όντα– παίρνοντας διάφορες μορφές υπάρξεως. Το δόγμα της μετενσαρκώσεως, της ανακυκλήσεως των μεταβιώσεων, αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο τού Ινδουισμού και των φιλοσοφικών συστημάτων, τα οποία αναπτύχθηκαν στον χώρο του.

[...] Το ουσιαστικότερο στοιχείο του ανθρώπου είναι το “άτμαν”. Η πρώτη σημασία της λέξεως ήταν “αναπνοή”, ζωή, τελικά όμως έφθασε να σημαίνει την ψυχή, το εγώ, τη συνείδηση, το όχημα του νου και του χαρακτήρα, τη βαθύτερη ουσία ενός όντος. Με τον θάνατο, το “άτμαν” αναχωρεί από το φυσικό σώμα, για να κατοικήσει σ' ένα καινούργιο. Το αν στη συνέχεια ενσωματωθεί σε κατώτερη ή ανώτερη μορφή υπάρξεως, αυτό εξαρτάται από το “κάρμα”. Βασικά, αυτή η λέξη σημαίνει πράξη, έργο. Άλλα στην ινδουιστική ορολογία δηλώνει το ποσό ενέργειας, θετικής ή αρνητικής, που συσσωρεύει μια ύπαρξη καθώς ζει και δρα. Η αλυσίδα των γεννήσεων, θανάτων και αναγεννήσεων, στην οποία είναι καταδικασμένο το “άτμαν”, ονομάζεται τροχός της ζωής ή “σασάρα”, ανακύκληση των μεταβιώσεων... Ο τελικός σκοπός, τον οποίο πρέπει να επιδιώξει ο άνθρωπος, είναι η λύτρωση από την αδιάκοπη ροή της “σασάρα”...».

Αναστάσιος (Γιαννουλάτος), Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας,

Ίχνη από την αναζήτηση του υπερβατικού, Ακρίτας, Αθήνα, 2004, σελ. 154-159.

Ινδοϊσμός και ιστορία

«Κατά την βιβλική διδασκαλία, ευθύς εξ αρχής, με τη δημιουργία του κόσμου, αρχίζει μια ευθύγραμμη και μη επαναλαμβανόμενη ιστορία, η οποία οδηγεί τον κόσμο με μια μακρά πορεία, που βαίνει από στιγμή σε στιγμή και προς το μέλλον, σε ένα οριστικό τέρμα, που το καθόρισε ο Θεός. Με την ιστορία της θείας Οικονομίας κατέρχεται ο θεός καθέτως μέσα στην οριζόντια ιστορική πορεία του κόσμου και εκεί συναντά το πλάσμα του. Έτσι, ο κόσμος δεν ανακυκλώνεται αιωνίως από την τυφλή δύναμη του κάρμαν, αλλά κατευθύνεται από τον προσωπικό Θεό μέσα στην οριζόντια και ευθύγραμμη ιστορία του κόσμου και οδηγείται σε ένα ευτυχές τέλος.

Επομένως δεν χάνεται η έννοια του ιστορικού χρόνου μέσα σε μια μυθική ανακύκληση των πάντων. Η αποκάλυψη του Θεού, λέει η χριστιανική διδασκαλία, κορυφώνεται στην Καινή Διαθήκη, όπου πραγματοποιείται η ζωντανή κοινωνία του ενανθρωπήσαντος Υιού και Λόγου του Θεού με τον άνθρωπο. Έτσι ο Χριστός είναι η αρχή και το τέλος, αλλά και το κέντρο της ιστορίας. Γι' αυτό ο Θεός είναι στο κέντρο της ιστορίας του κόσμου και ευλογεί τον αγώνα του ανθρώπου για κάθε πρόοδο. Στην ευθύγραμμη και ανεπανάληπτη πορεία της ιστορίας καλείται να αγωνισθεί ο άνθρωπος με την τήρηση του θείου θελήματος και την άσκηση έργων αγάπης, για την αναμόρφωση του κόσμου.

Στον Ινδοϊσμό, και στις μεγάλες κατευθύνσεις του (Βουδισμό και Τζαϊνισμό), η μοναδικότητα του κόσμου

και του προσώπου δεν έχουν νόημα. Η προσοχή εδώ στρέφεται προς τον αδυσώπητο νόμο της ανακυκλήσεως, δηλαδή προς ένα είδος νόμου παγκόσμιας αιτιότητας, που συνιστούν τα έργα των ανθρώπων (κάρμαν) και καταδικάζουν τον άνθρωπο στις αναρίθμητες μετενσαρκώσεις. Ολόκληρος ο κόσμος, με όλες τις ανθρωπίνες πράξεις και με όλη την ιστορία του, ακόμη και ο κόσμος των θεών, δεν είναι κάτι το μοναδικό και ανεπανάληπτο, αλλά το αποτέλεσμα των προηγούμενων συσσωρευμένων πράξεων, που τον αναγκάζουν να περιφέρεται συνεχώς σε ατέρμονες κύκλους υπάρξεως, οι οποίοι δεν έχουν αρχή και τέλος. Η αιώνια ανακύκληση του κόσμου (σαμσάρα) και οι συνεχείς γεννήσεις, το γήρας και ο θάνατος των όντων, αυτά είναι που απασχολούν την σκέψη του Ινδοϊστή. Ο κόσμος μοιάζει με έναν τροχό που γυρίζει συνεχώς και η ιστορία του, καθώς και η ιστορία των όντων, επαναλαμβάνεται αδιάκοπα. Το κάρμαν συνιστά έναν ηθικό νόμο ανταποδόσεως των πράξεων, από τον οποίο ανακύπτει αναγκαστικά και ένας φυσικός νόμος γενέσεως και φθοράς. Γι' αυτό η σωτηρία δεν είναι συλλογική, αλλά αυστηρά ατομική».

Ζιάκας, Γρ., Ταξίδι στις Θρησκείες και τους Πολιτισμούς της Ασίας, Harptree Publishing, Λονδίνο, 2014, σελ. 463-464.

Αναπαράσταση του κύκλου της «σαμσάρα» στον Ινδοϊσμό.

Ερμηνεία σύγχρονων ιστορικών γεγονότων που σχετίζονται με τις θρησκευτικές πεποιθήσεις. Ερμηνεία των θρησκευτικών πεποιθήσεων που προκάλεσαν ή επηρέασαν ιστορικά γεγονότα

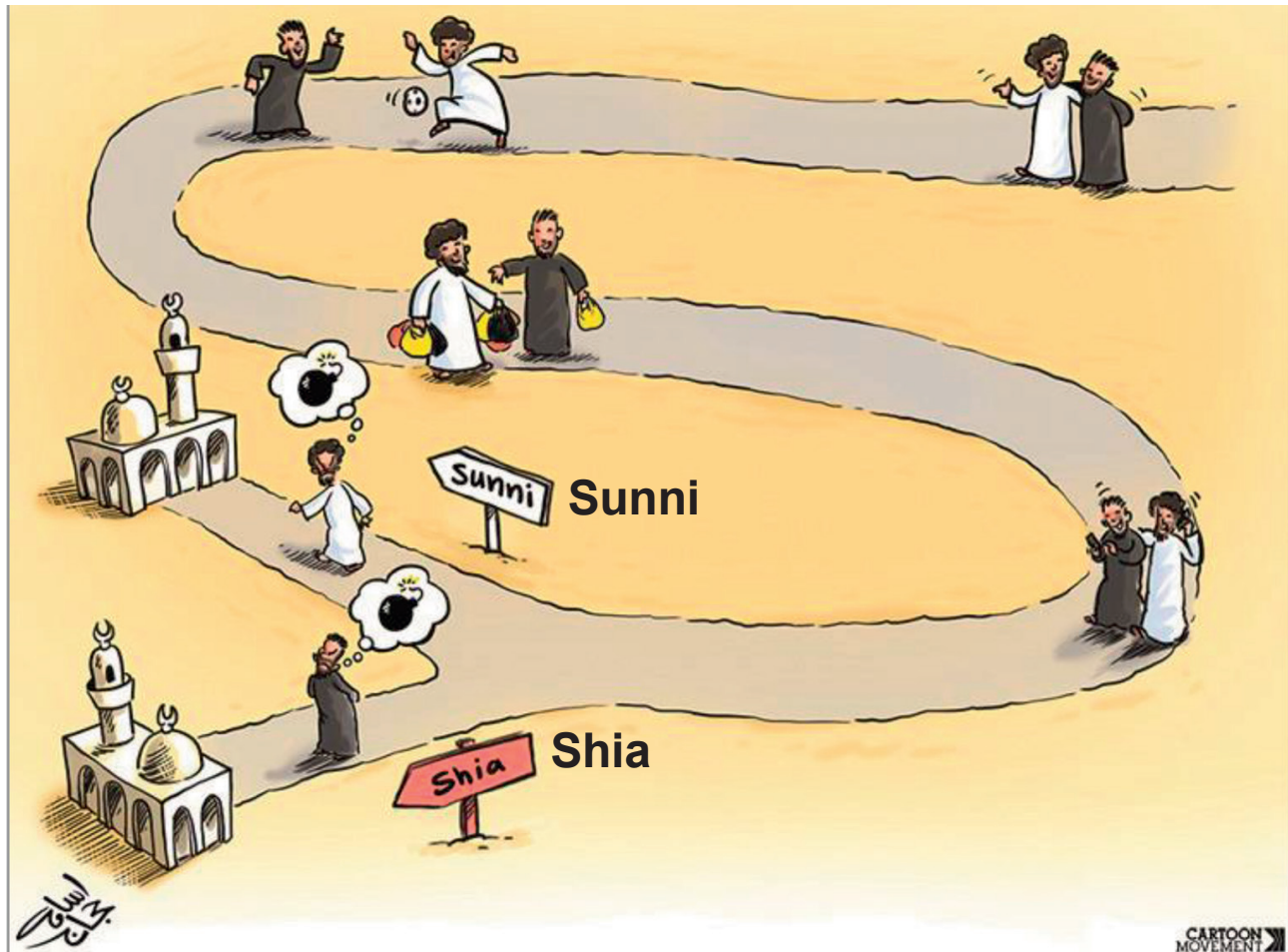
Viktor Vasnetsov, Η Βάπτιση των Ρως του Κιέβου, τοιχογραφία στον καθεδρικό ναό Βλαντιμίρ, 1885-1896.

Ο Πέτρος ο ερημίτης καθοδηγεί τη Λαϊκή Σταυροφορία 1096, κατά την Α΄ Σταυροφορία, μικρογραφία.

**Pieter Bruegel ο πρεσβύτερος, Ο Θρίαμβος του Θανά-
του, 1562. Λάδι σε μουσαμά, διαστάσεις 117 × 162 εκ.,
Museo del Prado, Μαδρίτη.**

Σκίτσο του Οσάμα Χαζάζ με θέμα την οδυνηρή διαίρεση του ισλαμικού κόσμου.

4.5. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

Οικουμενικότητα και παγκοσμιοποίηση στην καθημερινή ζωή

Προσευχή για την Οικουμένη

«Μὴ οὖν διαλίπητε καὶ ὑμεῖς, δεσπότηι μου, στένο-
ντες ταῦτα καὶ τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν παρακαλοῦ-
ντες δοῦναι λύσιν τῷ κοινῷ τῆς οἰκουμένης ναυα-
γίῳ... καὶ οὐχ ὑπὲρ Κωνσταντινουπόλεως χρῆ μόνον
παρακαλεῖν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Ἐπιστολὴ ρκα', Ἀραβίῳ,
PG 52, 675. [Μεταγραφή στα νέα ελληνικά, ΕΒΠ.]

Μην παραλείπετε κι εσείς, κύριοί μου, να αναστενά-
ζετε για αυτά [τα δεινά] και να παρακαλείτε τον φιλόαν-
θρωπο Θεό να δώσει λύση στο κοινό ναυάγιο της οι-
κουμένης... Και δεν πρέπει να παρακαλείτε μόνο για
την Κωνσταντινούπολη, αλλά για όλη την οικουμένη.

Lamidi Olonade Fakeye of Illa-Orangun (1925-2009).
Επιλογή από σειρά έργων μικρογλυπτικής που απεικονίζουν την πορεία του Χριστού προς τη Σταύρωση. Παραδοσιακή τέχνη της φυλής των Γιορούμπα, Νιγηρία. Η τέχνη αυτή αναβιώνει και αναπτύσσεται ιδιαίτερα στο πλαίσιο του προγράμματος «Africanizing Christian Art» [Εξαφρικανίζοντας τη Χριστιανική Τέχνη]. Από την ομότιπλη έκθεση που διοργανώθηκε από το African Art Museum | Society of African Missions (SMA) τον Ιούλιο του 2014.

Μαύρος Χριστός

**Γυρεύω έναν ντόπιο ζωγράφο,
για να μου φτιάσει
ένα μαύρο Χριστό.**

**Να μου ζωγραφίσει
τον Κύριό μου και Πατέρα μου
μ' έναν όμορφο χιτώνα
σαν κι αυτόν που φοράει
ο δικός μου γονιός.**

**Άκουσε με,
Χριστέ μου και Πατέρα μου:
οι λευκοί σε παράστησαν
σαν έναν ωραίο άντρα
από τη δική τους φυλή,
οι κόκκινοι Ινδιάνοι
σε ζωγράφισαν ίδιο μαζί τους,
οι κίτρινοι
σου δάνεισαν το χρώμα τους.
Θα αρνηθείς τώρα
να πάρεις και το δικό μου χρώμα,
το μαύρο;**

**Πρωτοδημοσιεύτηκε στο τεύχος 3 του περιοδικού
Πάντα τα Έθνη.**

Ιδιαιτερότητες και συνέπειες της παγκοσμιοποιήσεως

Είναι φανερό ότι η παγκοσμιοποίηση συνδέεται με την εισβολή ενός πολιτισμού, οι δημιουργοί του οποίου ισχυρίζονται ότι είναι ο καλύτερος. Η σύλληψη, τα κριτήρια και ο τρόπος λειτουργίας του όλου συστήματος έχουν στηριχθεί στον δυτικό καπιταλισμό, στη λογική μιας ελεύθερης οικονομίας, της οποίας η δυναμική στηρίζεται στη διαρκή κερδοφορία. Η παγκοσμιοποίηση δεν είναι μόνο οικονομική διαδικασία. Πρόκειται για άμεση ή έμμεση επιβολή ενός συστήματος σκέψης που αγνοεί ή και καταστρέφει τις ιδιαιτερότητες των επί μέρους λαών και ανθρώπων και παραμερίζει ή και διαλύει αξίες όπως η φιλία, η εντιμότητα, η εγκράτεια, προβάλλοντας ένα καταναλωτικό πρότυπο με αδιάκοπη επιδίωξη κέρδους, υπό την επίδραση του οποίου συχνά συνθλίβονται οι ανθρώπινες σχέσεις [...].

Αναστάσιος (Γιαννουλάτος), Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, Παγκοσμιότητα και Ορθοδοξία, Ακρίτας, Αθήνα, ³2001, σελ. 246-250.

Πολιτιστικές ταυτότητες και παγκοσμιοποίηση

[...] Τόσο η παγκοσμιότητα όσο και η οικουμενικότητα αποτελούν θεμελιώδεις υπαρκτικές ιδιότητες: δηλώνουν τρόπους υπάρξεως του ανθρώπου από καταβολής της ιστορίας του. Είναι αδιανόητο να υπάρχει άνθρωπος χωρίς τις ιδιότητες αυτές. Η παγκοσμιοποίηση, όμως, αποτελεί νεότερο ιστορικό φαινόμενο, μια συνειδητή κατασκευή, ένα κατασκευασμένο ιστορικό μόρφωμα, σύμφωνα με μερικούς ένα σύγχρονο μύθο, ένα ιδεολόγημα, πράγμα που καθιστά ίσως επιτυχή τον ελληνικό αυτό όρο με το δεύτερο συνθετικό του (= ποίη-

ση). Η «παγκοσμιοποίηση» είναι μια τεχνητή παγκοσμιότητα, μια παραμορφωμένη οικουμενικότητα. [...]

Η παγκοσμιοποίηση προσφέρει ενότητα ατόμων, όχι προσώπων, γι' αυτό και κατά τρόπο μυστηριώδη, ενώ προωθεί την παγκόσμια ενότητα, το κάνει ενθαρρύνοντας και καλλιεργώντας τις διακρίσεις μεταξύ εκείνων που ευδαιμονούν και εκείνων που δυστυχούν, προκαλώντας συχνά είτε συγκρούσεις συμφερόντων, είτε περιθωριοποίηση, αυτοεγκατάλειψη και επιτακτική απομόνωση όσων δεν κατορθώνουν να είναι αρκετά παραγωγικοί, ώστε να έχουν δικαίωμα στην ευδαιμονία. [...]

Γι' αυτό και εμπεριέχει μια βαθιά αντίφαση, η οποία καθιστά δύσκολο, αν όχι αδύνατο, τον χαρακτηρισμό της ως «καλού» ή ως «κακού» φαινομένου. Από το ένα μέρος, ενώνει τους λαούς και τους ανθρώπους και συντελεί στην υπέρβαση των συγκρούσεων, τον εκδημοκρατισμό της πολιτικής με την προώθηση των δικαιωμάτων του ατόμου, την αύξηση του πλούτου με τη βοήθεια της τεχνολογίας και της παραγωγής αγαθών από την οποία θα μπορούσαν να ωφεληθούν όλοι οι κάτοικοι του πλανήτη μας. Από το άλλο μέρος, λόγω της ατομοκρατίας, καλλιεργεί την πλεονεξία και τη φιλαυτία, πράγμα που οδηγεί στην άδικη κατανομή του παραγομένου πλούτου, επιτείνει τον ευδαιμονισμό με τον πολλαπλασιασμό των αναγκών χάρη της μεγαλύτερης παραγωγής και κατανάλωσης αγαθών, και υποτάσσει τα πάντα στην οικονομική δύναμη, η οποία χρησιμοποιεί τη γνώση για τους σκοπούς της, εξαγοράζοντας την με τη λογική ότι τίποτε, άρα και η γνώση, δεν έχει νόημα, αν δεν παράγει αποτέλεσμα χρήσιμο για την ευδαιμονία του ατόμου.

Η παγκοσμιοποίηση, λοιπόν, βασίζεται στην αντίληψη ότι πολιτισμός είναι στην ουσία ό,τι παράγει η γνώση ως «χρήμα», δηλαδή ως κάτι «χρήσιμο» για την ευδαιμονία του ατόμου. Ο «πολιτισμός» αυτός, λόγω της ατομοκρατίας του, ενώνει τους ανθρώπους στον κοινό άξονα της ευδαιμονίας, που εξασφαλίζει η οικονομική ευμάρεια, και καθιστά με τον τρόπο αυτό δευτερεύουσα ή, αν είναι εμπόδιο, εξοβελιστέα κάθε άλλη μορφή πολιτιστικής ενότητας των ανθρώπων.

Στο σημείο αυτό αναδύεται το πρόβλημα των πολιτιστικών ταυτοτήτων.

Είναι διάχυτος ο φόβος ότι η παγκοσμιοποίηση απειλεί με ισοπέδωση τις πολιτιστικές ιδιαιτερότητες και αποβλέπει στην επιβολή μιας ενιαίας μορφής πολιτισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Ο φόβος αυτός, με τη μορφή, τουλάχιστον, με την οποία συνήθως νοείται, δεν έχει σοβαρά ερείσματα. Διότι η έννοια της ελευθερίας και των δικαιωμάτων του ατόμου, στην οποία βασίζεται η παγκοσμιοποίηση, δεν επιτρέπει τη βιαία επιβολή κανενός είδους πολιτισμού. Αν οι λαοί, για παράδειγμα, βρίσκουν τα κινηματογραφικά προϊόντα μιας χώρας πιο ελκυστικά από όσα τους προσφέρει η δική τους τέχνη, αυτό δεν σημαίνει τίποτε άλλο από το ότι δεν είναι σε θέση να εκτιμήσουν όσο αξίζει, αν αξίζει, τον δικό τους πολιτισμό. Σημαίνει είτε ότι ο δικός τους πολιτισμός είναι κατώτερος του ξένου, είτε ότι η παιδεία τους δεν τους έμαθε την αξία του, αν δεν αλώθηκε βέβαια και η ίδια η παιδεία από τον «ξένο» αυτό πολιτισμό. Η παγκοσμιοποίηση, με άλλα λόγια, δεν απειλεί παρά μόνο τις πολιτιστικές ταυτότητες που έχουν ήδη ατονήσει και εξασθενήσει από μόνες τους ως υπαρξιακά βιώματα του λαού, αυτές που έχουν περιπέσει σε «φολκλόρ» και που ούτως ή άλλως δεν προξενούν κανένα πρόβλημα στην

παγκοσμιοποίηση. [...]

Ζηζιούλας, Ι., Μητροπολίτης Περγάμου, Πολιτιστικές ταυτότητες και παγκοσμιοποίηση. Στο έργο: Πολιτιστικές ταυτότητες και παγκοσμιοποίηση. Εταιρεία Παιδείας και Πολιτισμού «Εντελέχεια» - Εκπαιδευτήρια Γείτονα και Κωστέα Γείτονα, Αθήνα, 2003, σελ. 25-33.

Ορθόδοξη αγωγή και παγκοσμιοποίηση

Η παγκοσμιοποίηση έχει ταυτόχρονα και αυτόχρομα δυο διαφορετικές όψεις, δηλαδή μοιάζει με τον ρωμαϊκό Ιανό και παρομοιάζεται με νόμισμα ή ένδυμα με την «καλή» και την «ανάποδη» πλευρά του.

Η θετική όψη της παγκοσμιοποίησης συνίσταται στο ότι αυτή αποτελεί το αντίδοτο στην εθνικοποίηση κάθε μορφής και παντός είδους, όπως είναι ο εθνικισμός, ο φυλετισμός, ο σωβινισμός, ο ρατσισμός κ.ά.ό. φαινόμενα που τροφοδοτούν τον απομονωτισμό και πυροδοτούν τον φανατισμό με όλα τα θλιβερά συνεπακόλουθα σαν την μισαλλοδοξία, την ξενοφοβία κ.λπ. Η παγκοσμιοποίηση είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για να προσλάβει κάθε κοινωνία την ανοικτότητα που της είναι απολύτως απαραίτητη σαν τον καθαρό αέρα για τον ανθρώπινο οργανισμό. Παρα- (προ/σ-) καλείται κάθε καλόπιστος διανοούμενος να απαντήσει στο ερώτημα: πώς αλλιώς θα μπορούσε μια κοινωνία να μείνει ανοικτή σήμερα πια χωρίς την παγκοσμιοποίηση;

Η αρνητική πλευρά της παγκοσμιοποίησης έγκειται στον κίνδυνο που ελλοχεύει μέσα της να αποβεί προπομπός της νεοαποικιοκρατίας στις μέρες μας. Ας μην γελιόμαστε: παγκοσμιοποίηση σημαίνει στην κυριολεξία

την δυτικοποίηση του πλανήτη μας, την αμερικανοποίηση για την ακρίβεια και όχι τόσο τον καλώς εννοούμενο εξευρωπαϊσμό της ζωής μας. Τελικά και για να ακριβολογούμε, με την παγκοσμιοποίηση δεν γίνεται οποιοσδήποτε πολιτισμός παγκόσμιος, ούτε βεβαίως όλες οι πολυποίκιλες παραδόσεις αποβαίνουν παγκόσμιες. Μόνο μία και μάλιστα πάρα πολύ συγκεκριμένη πολιτιστική κληρονομιά αποβαίνει παγκόσμια, δηλαδή κυρίαρχη και εξουσιαστική πάνω σε όλες τις άλλες. Αυτή δεν είναι άλλη από την νεώτερη δυτικοευρωπαϊκή πολιτιστική παράδοση και μάλιστα στην εντελώς συγκαιρινή μας βορειοατλαντική έκδοσή της, ιδίως στην αμερικανική της έκδοση.

Επομένως η παγκοσμιοποίηση μοιάζει να εκφυλίζεται στην σύγχρονη μορφή της απεχθούς αποικιοκρατίας. [...]

Οικουμενικότητα σημαίνει την προτεραιότητα της διαφοράς, την πίστη ότι η επιβίωση χρειάζεται την συμβίωση και την πεποίθηση ότι η ύπαρξη είναι συνύπαρξη.

Η παγκοσμιοποίηση χρειάζεται απαραίτητως την οικουμενικότητα. [...]

Το πρόβλημα δεν είναι το απλοϊκό «ναι ή όχι» στην παγκοσμιοποίηση, αλλά το πάρα πολύ κρισιμότερο θέμα της μεταστοιχείωσης της παγκοσμιοποίησης σε οικουμενικότητα.

Μπέγζος, Μ., Ορθόδοξη αγωγή και παγκοσμιοποίηση. Στο έργο Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας, Τα Θρησκευτικά ως μάθημα ταυτότητας και πολιτισμού. Βόλος, 15-17 Μαΐου 2004, Βουλή των Ελλήνων, Αθήνα, 2005, σελ. 145-148.

Η θρησκευτική ταυτότητα στο οικουμενικό περιβάλλον

Ο βίος του ανθρώπου στην ισλαμική κοινωνία

Θρησκεία μαζί και πολιτεία

Το Ισλάμ δεν θεωρεί τον εαυτό του ως θρησκεία μόνον, αλλά και ως «κοινωνία του Θεού», η οποία συνενώνει θρησκευτική και πολιτική μαζί εξουσία. ... Θρησκεία και κόσμος, θρησκευτικό ιδεώδες και κοινωνική οργάνωση είναι οργανικώς συνδεδεμένα στο Ισλάμ. Η θρησκεία είναι η πολιτικά οργανωμένη κοινότητα όλων των μουσουλμάνων. Στην Ούμμα, την ισλαμική κοινότητα, θρησκεία και κράτος ταυτίζονται. Με την καθαρώς θεωρητική της μορφή η προσευχόμενη κοινότητα αποτελεί συγχρόνως και το αγωνιζόμενο στράτευμα. Γι' αυτό ο μουσουλμανικός στρατός αποτελεί «τον στρατό του Αλλάχ» και το δημόσιο ταμείο «το ταμείο του Αλλάχ». Με ανάλογο τρόπο ο θρησκευτικός νόμος είναι συγχρόνως και νόμος της πολιτείας και αντίστροφα. Γι' αυτό τα θρησκευτικά προβλήματα είναι συγχρόνως πολιτικά, και τα πολιτικά θρησκευτικά.

Ο ισλαμικός Νόμος (Σαρία)

Ο Νόμος έχει συγχρόνως θρησκευτικό και πολιτικό χαρακτήρα. Είναι θρησκευτικό και πολιτικό συγχρόνως δίκαιο, το οποίο απορρέει απευθείας από τις πηγές της θείας νομοθεσίας, δηλαδή αφ' ενός μεν και κυρίως από το Κοράνιο, αφ' ετέρου δε από την Σούννα, την «συνήθεια» ή το «έθος ενέργειας» [τη ζωή και πράξη] του Μωάμεθ και της πρώτης μουσουλμανικής κοινότητας, η οποία συνιστά την ισλαμική «παράδοση». Γι' αυτό ακριβώς το ισλαμικό δίκαιο είναι «θείο δίκαιο», και ως τέτοιο

αμετάβλητο. [...]

Ζιάκας, Γρ. (2003). Ισλάμ. Θρησκεία και Πολιτεία. Θεσσαλονίκη: Κορνηλία Σφακιανάκη, σελ. 72-73.

Τα θρησκευτικά καθήκοντα και η ηθική των μουσουλμάνων: Οι «πέντε στύλοι» του Ισλάμ

«Πέντε στύλοι», ονομάζονται τα πέντε υποχρεωτικά θρησκευτικά καθήκοντα του μουσουλμάνου πιστού. Αυτά είναι:

1) Η επανάληψη της φράσης «δεν υπάρχει άλλος Θεός παρά μόνο ο Αλλάχ και ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης του». Πρόκειται για μια σύντομη ομολογία πίστης, που περιέχει τις δύο βασικότερες διδασκαλίες του Ισλάμ και προβάλλει το Μωάμεθ ως τον τελευταίο και μεγαλύτερο από τους προφήτες, αλλά και ως πρότυπο της ισλαμικής ζωής γενικά.

2) Η προσευχή. Αυτή κατέχει κεντρική θέση στη ζωή του πιστού. Κατά γενικό κανόνα ο μουσουλμάνος πρέπει να προσεύχεται, στρεφόμενος προς την κατεύθυνση της Μέκκας, πέντε φορές την ημέρα, συγκεκριμένα την ανατολή του ήλιου, το μεσημέρι, το απόγευμα, τη δύση του ήλιου και το βράδυ. Μέρα αφιερωμένη στην προσευχή είναι η Παρασκευή. Το μεσημέρι αυτής της μέρας οι πιστοί συγκεντρώνονται για να προσευχηθούν στο τζαμί, που είναι το κέντρο της κοινοτικής λατρείας. Στον τοίχο του τζαμιού που βλέπει προς τη Μέκκα υπάρχει μια ημικυκλική κόγχη που λέγεται μιχράμπ. Στραμμένος προς το μιχράμπ ο επικεφαλής λειτουργός, ο ιμάμης, απαγγέλλει τις προσευχές και προσκυνά σε δεδομένες στιγμές, ακολουθούμενος από τους πιστούς.

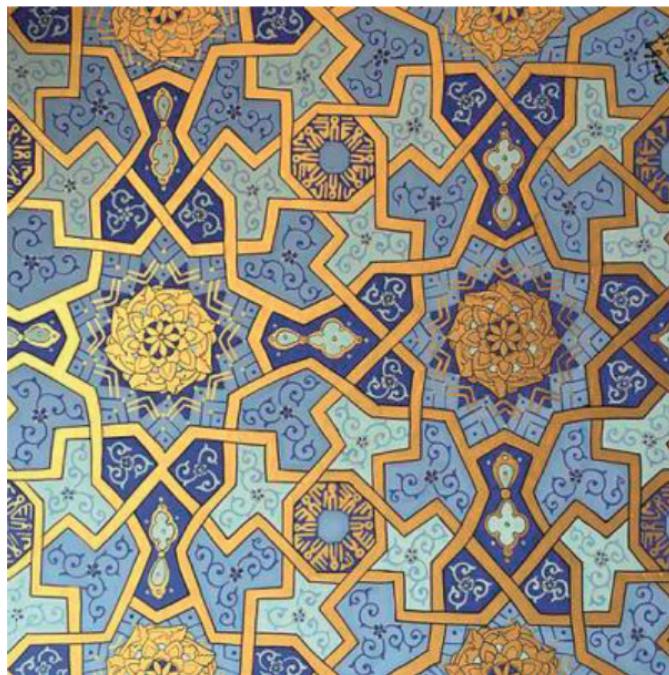
3) Η ελεημοσύνη των φτωχών. Αυτή τονίζεται ιδιαίτε-

ρα στο Ισλάμ. Στη διάρκεια της ιστορίας του πήρε μάλι-
στα τη μορφή φόρου, που αφαιρούνταν από τα εισοδή-
ματα των πιστών. Σήμερα λίγες ισλαμικές χώρες έχουν
διατηρήσει αυτό το σύστημα. Όπου αυτό έχει καταργη-
θεί η ελεημοσύνη γίνεται με τη μορφή της εθελοντικής
προσφοράς.

4) Η νηστεία. Αυτή γίνεται το μήνα Ραμαντάν, που,
εφόσον το μουσουλμανικό ημερολόγιο είναι σεληνιακό,
δεν έχει μόνιμη θέση μέσα στο έτος. Συνίσταται στην
αποχή από κάθε είδους τροφή από την ανατολή μέχρι
τη δύση του ήλιου.

5) Η ιερή αποδημία ή προσκύνημα στα ιερά μνημεία
της Μέκκας. Λέγεται Μεγάλο Προσκύνημα ή Χατζ. Απαι-
τείται από όλους τους μουσουλμάνους να το πραγματο-
ποιήσουν τουλάχιστο μια φορά στη ζωή τους. [...]

Δρίτσας, Δ., Μόσχος, Δ., Παπαλεξανδρόπουλος, Στ.,
Χριστιανισμός και Θρησκευάματα Β' Γενικού Λυκείου, Ιν-
στιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής - ΙΤΥΕ «Διόφαντος»,
Αθήνα, 2011, σελ. 247-248.

Κλασικό αραβούργημα με γεωμετρικά σχέδια.

Τα υπόλοιπα καθήκοντα που καθορίζει η κοινότητα

Εκτός από τα παραπάνω καθήκοντα υπάρχουν και άλλα που καθορίζονται από την ισλαμική κοινότητα. Η κοινότητα καθορίζει ποια από τα έργα των μουσουλμάνων είναι «νομικώς επιτρεπτά» (χαλάλ) και ποια «νομικώς μη επιτρεπτά» (χαράμ). Δίνει επίσης και ένα «κώδικα βίου» και «κοινωνικών σχέσεων», σύμφωνα με τους υπογραμμούς του Κορανίου.

Έτσι ορίζονται όλες οι διατάξεις που αφορούν τα θέματα μνηστείας, γάμου, οικογένειας, διαθηκών, δούλων, κοιμητηρίων κ.λπ.

Το τζιχάντ, ο «ιερός αγώνας»

Σπουδαίο είναι το καθήκον του τζιχάντ (jihâd), «εντατικού αγώνα», γνωστού στον δυτικό κόσμο με τον όρο «ιερός πόλεμος». Το καθήκον αυτό είναι ατομικό και αποσκοπεί στην εξάπλωση και την κυριαρχία των «δικαίων του Θεού» σ' όλη τη γη. Πολλές φορές ερμηνεύεται ως μαρτυρία του μουσουλμάνου στον αγώνα της πίστης, είναι όμως καθήκον κάθε μουσουλμάνου, όταν το Ισλάμ απειλείται. Ενδιαφέρουσα είναι η ερμηνεία που δίνουν οι μυστικοί του Ισλάμ στον «αγώνα» αυτόν.

Σύμφωνα μ' αυτούς το τζιχάντ σημαίνει τον ακατάπαυστο εσωτερικό πνευματικό αγώνα εναντίον των παθών, τα οποία δεσμεύουν την ελευθερία του ανθρώπου. Ωστόσο από τον κόσμο του Ισλάμ το τζιχάντ έχει μια δραστικότερη σημασία. Ο κάθε μουσουλμάνος οφείλει να αγωνίζεται για τα δίκαια της πίστης του. Βέβαια το τζιχάντ δεν σημαίνει ότι πρέπει αναγκαστικά ο μουσουλμάνος να διεξάγει πόλεμο με τους μη μουσουλμάνους, στην πράξη όμως πολλές φορές εφαρμόστηκε

έτσι. Γενικώς πάντως το καθήκον αυτό είναι υποχρεωτικό για κάθε μουσουλμάνο μόνο, όταν κινδυνεύει το Ισλάμ. «Ιερός πόλεμος» μέσα στην επικράτεια μιας ισλαμικής χώρας, είναι αδιανόητος. Ωστόσο τέτοιοι πόλεμοι δεν έλειψαν εξ αρχής, αλλά δεν ονομάζονται jihad. Όπου πάντως παρουσιάζονται τέτοια φαινόμενα, αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά ολιγομελών φανατικών ομάδων.

Ο στίχος του Κορανίου 2, 190 είναι ο μόνος που αναφέρεται στο jihad, αλλά συμπληρώνεται και από τον 9, 36.

Στο al-Jihâd λοιπόν, που σημαίνει ιερός αγώνας, πόλεμος για χάρη του Allâh (με όλη την δύναμη των αριθμών και όπλων), δόθηκε από την ισλαμική θρησκεία η ύψιστη σπουδαιότητα και έτσι το jihad είναι ένας από τους στύλους του Ισλάμ. Με το Jihâd, λένε οι μουσουλμάνοι, ιδρύθηκε το Ισλάμ, ο λόγος του Allâh έγινε ανώτερος (ο λόγος του που είναι lâ ilaha illa llâh και σημαίνει ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να λατρεύεται παρά μόνο ο Θεός), και με το jihâd διαδόθηκε η θρησκεία του. Παραλείποντας το Jihâd το Ισλάμ καταστρέφεται και οι μουσουλμάνοι περιέρχονται σε κατώτερη κατάσταση· η τιμή τους χάνεται, οι χώρες τους λεηλατούνται και η εξουσία τους και η αυθεντία τους καταλύεται.

Γι' αυτό το Jihad στο Ισλάμ είναι υποχρεωτικό καθήκον κάθε μουσουλμάνου, και κατά τον ισλαμικό νόμο, αυτός που προσπαθεί να ξεφύγει από το καθήκον αυτό, ή δεν επιθυμεί στα ενδότατα της καρδιάς του να εκπληρώσει αυτό το καθήκον, πεθαίνει με την ιδιότητα του υποκριτή.[...]

Ζιάκας, Γρ., Ισλάμ, Θρησκεία και Πολιτεία, εκδ. Κορνηλία Σφακιανάκη, Θεσσαλονίκη, 2003, σελ. 80-82.

Οι χριστιανικές αξίες στη σύγχρονη πραγματικότητα και η θέση τους στο οικουμενικό τοπίο

Η συμβολή του Χριστιανισμού στον πολιτισμό

Ο Χριστιανισμός ως θρησκεία, έχει συμβάλει ουσιαστικά στη διαμόρφωση του πολιτισμού. Ο κόσμος των ιδεών πολλών κοινωνιών εμπλουτίστηκε με βασικές χριστιανικές αντιλήψεις, όπως η ένωση Θεού και ανθρώπου με την Ενανθρώπιση, το πέρασμα της ανθρωπίνης φύσης από τον θάνατο στη ζωή, η αγάπη χωρίς όρια, η αυτοθυσία του Χριστού. Όλες οι εκχριστιανισμένες κοινωνίες, με διάφορες παραλλαγές, οδηγήθηκαν να δώσουν νόημα στην ιστορία τους με βάση τη σχέση Θεού - ανθρώπου ή να δώσουν έμφαση στον ρόλο του ανθρώπου και της ιστορίας. Έτσι όσες κοινωνίες εκχριστιανίστηκαν, ενδιαφέρθηκαν για την πρόοδο των ανθρωπίνων σχέσεων και διατύπωσαν αιτήματα για καλύτερη οργάνωση της κοινωνίας.

Μορφολογικά, μπορούμε να διακρίνουμε την επίδραση του Χριστιανισμού στην ελληνική Ανατολή, που δημιούργησε τον πολιτισμό του Βυζαντίου και επηρέασε τις γύρω χώρες (Αρμενία, Γεωργία), την επίδραση του Ορθόδοξου Χριστιανισμού στο Βορρά, που δημιούργησε τον πολιτισμό των σλαβικών χωρών και την επίδραση του Χριστιανισμού στη Λατινική Δύση, που οδήγησε στον δυτικό (Ευρωπαϊκό-αμερικανικό) πολιτισμό.

- Στην Ανατολή ο Βυζαντινός πολιτισμός έκανε πιο φιλόξενη την εξουσία προς τον πολίτη, έθεσε ανθρωπιστικά αιτήματα στην κοινωνία (θέση γυναικών, δούλων κτλ.) και έδωσε νέο νόημα στο αίτημα για ένωση με τον Θεό και μεταμόρφωση

του κόσμου με την άσκηση. Στο πεδίο της σκέψης συμπλήρωσε ουσιαστικά τον γόνιμο προβληματισμό της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας για τον άνθρωπο και τον κόσμο. Στο χώρο της τέχνης και του υλικού πολιτισμού παρήγαγε ανυπέρβλητα επιτεύγματα, που εντυπωσιάζουν μέχρι σήμερα τον άνθρωπο (βυζαντινή εικονογραφία, μικροτεχνία, αρχιτεκτονική) και διατηρούνται ζωντανά και ακμαία (π.χ. Άγιον Όρος).

- Στους σλαβικούς λαούς ο Χριστιανισμός έδωσε τον άξονα για να οργανωθεί η εθνική ζωή και αυτοσυνειδησία, η γλώσσα (η γραπτή μορφή της ήλθε με την εργασία των πρώτων ιεραποστόλων Κυρίλλου και Μεθοδίου) καθώς και θαυμάσιες μορφές εικαστικών τεχνών. Μπορεί να πει κανείς ότι οι περισσότεροι Σλαβικοί λαοί (Σέρβοι, Ρώσοι, Βούλγαροι) ήλθαν στο ιστορικό προσκήνιο και απέκτησαν αίσθηση του ρόλου τους ως εθνών μέσα από τον Χριστιανισμό.
- Τέλος, στη Δύση ο Χριστιανισμός έδειξε την αξία του ατόμου και των δικαιωμάτων του (ιδιαίτερα ο Προτεσταντισμός), τον ρόλο και την ευθύνη του ανθρώπου στην ιστορία και έτσι βοήθησε να αναπτυχθεί ο τεχνικός πολιτισμός με μεγάλα έργα που ξεκινούν από τους μεσαιωνικούς καθεδρικούς ναούς και φθάνουν στα μεγάλα σημερινά τεχνολογικά επιτεύγματα.

Ο πολιτισμός σήμερα και ο Χριστιανισμός

Η Εκκλησία δεν αντιμετωπίζει τον υλικό κόσμο ως απλό χώρο κυριαρχίας του ατόμου ή μέσον επιβίωσης,

με αναπόφευκτο αποτέλεσμα την υπερτροφία της τεχνολογίας, αλλά ως τον χώρο όπου ο άνθρωπος θα αγωνιστεί για να συμμετάσχει στην εγκαθίδρυση της Βασιλείας του Θεού. Κατά τον Χριστιανισμό, ο άνθρωπος δεν έρχεται για να κυριαρχήσει στον κόσμο ή να τον «βελτιώσει» απλώς με τις δικές του ατομικές δυνάμεις. Κάτι τέτοιο είναι ουτοπικό και γι' αυτό είναι αναποτελεσματικό. Εγκαθίδρυση της Βασιλείας του Θεού σημαίνει πλήρη μεταμόρφωση του κόσμου και όχι απλή βελτίωσή του. Πρόκειται για μεταμόρφωση που καταργεί τον θάνατο μέσα από πρωτοβουλία του ίδιου του Θεού, που ήρθε ως άνθρωπος, για να σταυρωθεί και να αναστηθεί. Καθώς ο άνθρωπος συμμετέχει και συνεργάζεται στο έργο αυτό του Θεού ξεπερνά το στείο ατομικισμό, οικοδομεί έναν μεταμορφωτικό, αναστάσιμο πολιτισμό και αναδεικνύει με τον ουσιαστικότερο τρόπο την αξία του ίδιου του ανθρώπου: οδηγεί στη θέωση τόσο την ανθρώπινη φύση όσο και τα έργα της.

Δρίτσας, Δ., Μόσχος, Δ., Παπαλεξανδρόπουλος, Στ., Χριστιανισμός και Θρησκευματα, ό.π., σελ.213-217.

Ιερά Μονή Αγίας Αικατερίνης Όρους Σινά. Η Μονή αποτελεί Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής κληρονομιάς της ΟΥΝΕΣΚΟ

Οι μαθητές αλάτι και φως του κόσμου

Μτ 5, 13 - 16: (Μκ 9,50· Λκ 14,34 - 35)

¹³ Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

¹⁴ Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη·

¹⁵ οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

¹⁶ οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ιω 13, 35:

³⁵ ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.

Μτ 5, 13-16:

13 Ό,τι είναι το αλάτι για την τροφή, είστε κι εσείς για τον κόσμο. Αν το αλάτι χάσει την αρμύρα του, πώς θα την ξαναποκτήσει; Δε χρησιμεύει πια σε τίποτε· το πετούν έξω στο δρόμο και το πατούν οι άνθρωποι.

14 Εσείς είστε το φως για τον κόσμο· μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό δεν μπορεί να κρυφτεί.

15 Οι άνθρωποι, όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού.

16 Έτσι να λάμψει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον ουράνιο Πατέρα σας».

Ιω 13, 35:

35 Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι πως είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας για τον άλλο.

Ο Μυστικός Δείπνος, σύγχρονη κοπτική εικόνα.

Η πρώτη Εκκλησία

«Για τον Χρυσόστομο η πρώτη εκκλησία, των Ιεροσολύμων, αποτελούσε παράδειγμα προς μίμηση. Τόνιζε στους ακροατές του ότι τότε πολλοί δέχονταν τη χριστιανική πίστη επειδή έβλεπαν εκ μέρους των χριστιανών όχι θαύματα, αλλά έναν σπουδαίο τρόπο ζωής. Όλοι οι πιστοί, λέει, “είχαν μια καρδιά και μία ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντά του ήταν δικό του, αλλά όλα τα είχαν κοινά. Δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του και ζούσαν βίο αγγελικό. Αν γίνει αυτό και σήμερα, θα μεταστρέψουμε στη χριστιανική πίστη ολόκληρη την οικουμένη, ακόμα και χωρίς θαύματα”. Και καλούσε όλους τους πιστούς σε ιεραποστολική πράξη ενθαρρύνοντάς τους: “Δεν μπορείς να κάνεις θαύματα κι έτσι να πείσεις τον άλλον; Πείσε τον με ό,τι διαθέτεις· με τη φιλανθρωπία, με τη φροντίδα, με την ημερότητα, με τον γλυκό λόγο και με ό,τι άλλο”».

Παπαθανασίου, Θ., Η Εκκλησία γίνεται όταν ανοίγεται, Εν πλω, Αθήνα, ²2009, σελ. 263-269.

Ο χριστιανός/Η χριστιανή ως σύγχρονος/σύγχρονη πολίτης της οικουμένης

Η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος της Νίκαιας. Τοιχογραφία του 18ου αιώνα στον Ορθόδοξο ναό Σταυροπόλεως στο Βουκουρέστι.

ΜΗΝΥΜΑ

Της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου
της Ορθοδόξου Εκκλησίας

Προς τον Ορθόδοξο λαό και κάθε άνθρωπο
καλής θελήσεως

Υμνούμε και δοξολογούμε τον Θεό των «οικτιρμών και πάσης παρακλήσεως», διότι μας αξίωσε να συνέλθουμε την εβδομάδα της Πεντηκοστής (18-26 Ιουνίου 2016) στην Κρήτη, όπου ο Απόστολος Παύλος και ο μαθητής του Τίτος κήρυξαν το Ευαγγέλιο στα πρώτα χρόνια της ζωής της Εκκλησίας. Ευχαριστούμε τον εν Τριάδι Θεό, διότι ευδόκησε να περατώσουμε με ομοψυχία τις εργασίες της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδοξίας, την οποία συγκάλεσε ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, με την ομόφρονη γνώμη των Προκαθημένων των κατά τόπους Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών.

Ακολουθώντας πιστά το παράδειγμα των Αποστόλων και των θεοφόρων Πατέρων μελετήσαμε και πάλιν το Ευαγγέλιο της ελευθερίας «η Χριστός ημάς ηλευθέρωσε» (Γαλ. 5:1). Θεμέλιο των θεολογικών μας αναζητήσεων υπήρξε η βεβαιότητα ότι η Εκκλησία δεν ζει για τον εαυτό της. Μεταδίδει τη μαρτυρία του Ευαγγελίου της χάριτος και της αληθείας και προσφέρει σε όλη την οικουμένη τα δώρα του Θεού: την αγάπη, την ειρήνη, την δικαιοσύνη, την καταλλαγή, την δύναμη του Σταυρού και της Αναστάσεως και την προσδοκία της αιωνιότητος. [...]

Μετέχοντες στη Θεία Ευχαριστία και δεόμενοι υπέρ της οικουμένης οφείλουμε να συνεχίσουμε τη λειτουργία

μετά τη Θεία Λειτουργία και να δίδουμε τη μαρτυρία της πίστεως προς τους εγγύς και τους μακράν, συμφώνως προς τη σαφή εντολή του Κυρίου προ της Αναλήψεώς Του: «και έσεσθέ μοι μάρτυρες εν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης» (Πραξ. 1:8). Ο επανευαγγελισμός του λαού του Θεού στις σύγχρονες εκκοσμικευμένες κοινωνίες και ο ευαγγελισμός εκείνων που ακόμη δεν έχουν γνωρίσει τον Χριστό αποτελούν αδιάλειπτο χρέος της Εκκλησίας. [...]

Οι εκρήξεις φονταμενταλισμού που παρατηρούνται στους κόλπους διαφόρων θρησκειών αποτελούν έκφραση νοσηρής θρησκευτικότητας. Ο νηφάλιος διαθρησκειακός διάλογος συμβάλλει σημαντικά στην προώθηση της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, της ειρήνης και της καταλλαγής. Το λάδι του θρησκευτικού βιώματος πρέπει να χρησιμοποιείται για να επουλώνει πληγές και όχι για να αναζωπυρώνει τη φωτιά των πολεμικών συρράξεων. Η Ορθόδοξος Εκκλησία καταδικάζει απεριφράστως την επέκταση της πολεμικής βίας, τους διωγμούς, την εκδίωξη και δολοφονία μελών θρησκευτικών κοινοτήτων, τον εξαναγκασμό για την αλλαγή της θρησκευτικής πίστεως, την εμπορία προσφύγων, τις απαγωγές, τα βασανιστήρια, τις ειδεχθείς εκτελέσεις. Καταγγέλλει την καταστροφή ναών, θρησκευτικών συμβόλων και μνημείων πολιτισμού. Όλως ιδιαιτέρως εκφράζει την αγωνία της για την κατάσταση των Χριστιανών και όλων των διωκομένων μειονοτήτων στη Μέση Ανατολή και αλλοχού. Απευθύνει έκκληση προς την παγκόσμια κοινότητα για την προστασία των γηγενών Ορθοδόξων και των άλλων Χριστιανών, καθώς και όλων των πληθυσμών της περιοχής, που έχουν απaráβατο δικαίωμα να παραμείνουν στην πατρίδα τους ως ισότιμοι πολίτες. Η Σύνοδος μας καλεί όλους τους εμπλεκομένους να καταβάλουν χωρίς καθυστέρηση συστηματικές προσπάθει-

ες για την κατάπαυση των πολεμικών συρράξεων στη Μέση Ανατολή και όπου εξακολουθούν οι πολεμικές συγκρούσεις, και τον επαναπατρισμό των εκδιωχθέντων.

Όλως ιδιαιτέρως απευθύνουμε έκκληση στους ισχυρούς της γης για την επικράτηση της ειρήνης και της δικαιοσύνης στις χώρες προελεύσεως των προσφύγων. Προτρέπουμε τις πολιτικές αρχές, τους πολίτες και τους Ορθόδοξους Χριστιανούς στις χώρες που καταφεύγουν οι εξουθενωμένοι πρόσφυγες, να συνεχίσουν να προσφέρουν από το περίσσειμα και από το υστέρημα των δυνατοτήτων τους.[...]

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος εκτός των συγκεκριμένων θεμάτων για τα οποία αποφάσισε, επισημαίνει επιγραμματικά και τα εξής οντολογικά και καίρια σύγχρονα ζητήματα:

Ως προς το θέμα των σχέσεων της χριστιανικής πίστεως και των θετικών επιστημών, η Ορθόδοξος Εκκλησία αποφεύγει την κηδεμονία της επιστημονικής αναζητήσεως και δεν λαμβάνει θέση πάνω σε κάθε επιστημονικό ερώτημα. Ευχαριστεί τον Θεό που δωρίζει στους επιστήμονες το χάρισμα να αποκαλύπτουν άγνωστες πτυχές της θείας Δημιουργίας. Η σύγχρονη ανάπτυξη των θετικών επιστημών και της τεχνολογίας επιφέρει ριζικές αλλαγές στη ζωή μας. Προσφέρει σημαντικές ευεργεσίες όπως είναι η διευκόλυνση του καθημερινού βίου, η αντιμετώπιση σοβαρών ασθενειών, η ευχερέστερη επικοινωνία των ανθρώπων, η έρευνα του διαστήματος κ.λπ. Παρ' όλα αυτά, έχει και ποικίλες αρνητικές επιπτώσεις, όπως είναι η χειραγώγηση της ελευθερίας, η σταδιακή απώλεια πολυτίμων παραδόσεων, η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, η αμφισβήτηση των ηθικών αξιών. Η επιστημονική γνώση, όσο κι αν εξελίσσεται με ταχύτατους ρυθμούς, δεν

κινητοποιεί την βούληση του ανθρώπου, ούτε δίνει απάντηση στα σοβαρά ηθικά και υπαρξιακά προβλήματα, στην αναζήτηση για το νόημα της ζωής και του κόσμου. Αυτά απαιτούν πνευματική προσέγγιση, την οποία η Ορθόδοξος Εκκλησία επιχειρεί με την Βιοηθική που βασίζεται στην χριστιανική ηθική και στην πατερική διδασκαλία. Ταυτόχρονα με τον σεβασμό της ελευθερίας της επιστημονικής έρευνας η Ορθόδοξος Εκκλησία επισημαίνει τους κινδύνους, οι οποίοι υποκρύπτονται σε ορισμένα επιστημονικά επιτεύγματα και τονίζει την αξιοπρέπεια του ανθρώπου και τον θείο του προορισμό.

Η σημερινή οικολογική κρίση είναι προφανές ότι οφείλεται σε πνευματικά και ηθικά αίτια. Οι ρίζες της συνδέονται με την πλεονεξία, την απληστία και τον εγωισμό, που οδηγούν στην αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων, την επιβάρυνση της ατμόσφαιρας με ζημιογόνους ρύπους και την κλιματική αλλαγή. Η χριστιανική αντιμετώπιση του προβλήματος απαιτεί μετάνοια για τις καταχρήσεις, εγκράτεια και ασκητικό ήθος, που αποτελούν αντίδοτο στην υπερκατανάλωση, συγχρόνως δε, καλλιέργεια στον άνθρωπο της συνειδήσεως ότι είναι «οικονόμος», και όχι κάτοχος της δημιουργίας. Δεν παύει να τονίζει ότι και οι μελλοντικές γενεές έχουν δικαίωμα πάνω στα φυσικά αγαθά, που μας εμπιστεύθηκε ο Δημιουργός. Για αυτό το λόγο και η Ορθόδοξος Εκκλησία συμμετέχει ενεργώς στις διάφορες διεθνείς οικολογικές προσπάθειες. Όρισε δε την 1η Σεπτεμβρίου ως ημέρα προσευχής για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

Απέναντι στην ισοπεδωτική και απρόσωπη ομογενοποίηση, η οποία προωθείται με ποικίλους τρόπους, η Ορθοδοξία διακηρύττει τον σεβασμό στην ιδιοπροσω-

πία ανθρώπων και λαών. Αντιτίθεται στην αυτονόμηση της οικονομίας από τις βασικές ανάγκες του ανθρώπου και στην μετατροπή της σε αυτοσκοπό. Η πρόοδος του ανθρωπίνου γένους δεν συνδέεται μόνο με την ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου ή με την πρόοδο της οικονομίας εις βάρος των πνευματικών αξιών.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν αναμειγνύεται στην πολιτική. Ο λόγος της παραμένει διακριτός αλλά και προφητικός, ως οφειλετική παρέμβαση υπέρ του ανθρώπου. Τα ανθρώπινα δικαιώματα βρίσκονται σήμερα στο κέντρο της πολιτικής ως απάντηση στις σύγχρονες κοινωνικές και πολιτικές κρίσεις και ανατροπές, αποβλέποντας στην προστασία του πολίτη από την αυθαιρεσία του κράτους. Η Εκκλησία μας προσθέτει επίσης τις υποχρεώσεις και ευθύνες των πολιτών και την ανάγκη συνεχούς αυτοκριτικής πολιτικών και πολιτών προς ουσιαστική βελτίωση της κοινωνίας. Και κυρίως τονίζει ότι το ορθόδοξο δέον περί ανθρώπου υπερβαίνει τον ορίζοντα των καθιερωμένων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ότι «μείζων πάντων» είναι η αγάπη, όπως την αποκάλυψε ο Χριστός και την βίωσαν όσοι πιστά Τον ακολούθησαν. Επιμένει ακόμη ότι θεμελιώδες δικαίωμα είναι και η προστασία της θρησκευτικής ελευθερίας, δηλαδή της ελευθερίας της συνειδήσεως, της πίστεως, της λατρείας και όλων των ατομικών και συλλογικών εκφράσεων αυτής, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος κάθε πιστού και κάθε θρησκευτικής κοινότητας να τελούν ελεύθερα από κάθε κρατική παρέμβαση τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, ως και το δικαίωμα της δημόσιας διδασκαλίας της θρησκείας. [...]

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος άνοιξε τον ορίζοντά μας στη σύγχρονη πολύμορφη οικουμένη. Τόνισε την ευθύνη μας μέσα στον χώρο και τον χρόνο, πάντοτε με

προοπτική την αιωνιότητα. Η Ορθόδοξη Εκκλησία, διατηρώντας αλώβητο τον Μυστηριακό και Σωτηριολογικό της χαρακτήρα, είναι ευαίσθητη στον πόνο, στις αγωνίες και στην κραυγή για δικαιοσύνη και ειρήνη των λαών. Ευαγγελίζεται «ημέραν εξ ημέρας το σωτήριο αυτού· αναγγέλουσα εν τοις έθνεσι την δόξαν αυτού, εν πάσι τοις λαοίς τα θαυμάσια αυτού» (Ψαλμ. 95). [...]

Μήνυμα Τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἑβδομάδα τῆς Πεντηκοστῆς, 18-26 Ἰουνίου, 2016, Κρήτη. Ιστοσελίδα holycouncil.org (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Ἡ οἰκουμενικότητα τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος

«Ἑμεῖς ἔστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Μτ 5, 14)

Fernand Pelez (1848-1913), Δίχως Ἄσυλο ή Οι Απελαθέντες (1883), λάδι σε καμβά, 136 × 236 εκ. Musée des Beaux-Arts de la Ville de Paris, Petit Palais.

ΗΘΙΚΗ
ΒΙΟΗΘΙΚΗ
ΕΡΩΤΑΣ
ΖΩΗ
ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ
ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ

Γιώργος Κόρδης. Αγάπη. Ακουαρέλα σε χαρτί. Διαστάσεις 21x 29 εκ.

5.1. ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Βιοηθικά διλήμματα από την επικαιρότητα

Παρένθετη μητρότητα

Η δίψα και το όνειρο για ένα παιδί έχει αναβαθμίσει αισθητά και στη χώρα μας τον θεσμό της παρένθετης μητρότητας και συνεχώς όλο και περισσότερα ζευγάρια εξοικειώνονται με την ιδέα, σπάνε τα ταμπού, ξεπερνούν τους κοινωνικούς φραγμούς από τους οποίους διακατέχονται και αναζητούν «δανεικές» μητέρες. Παράλληλα, όμως, όσο ανεβαίνουν οι στροφές στο όχημα της τεκνοποίησης μέσω της παρένθετης μητρότητας, τόσο εμφανίζονται στην πράξη προβλήματα. [...]

Παρένθετη μητρότητα είναι η μεταφορά γονιμοποιημένων ωαρίων στο σώμα άλλης γυναίκας και η κυοφορία από τη γυναίκα αυτή, η οποία και γεννά το παιδί.

Στη χώρα μας ο θεσμός της παρένθετης μητέρας εφαρμόζεται από το 2002.

Πριν ξεκινήσει η όποια διαδικασία, πρέπει να προηγηθεί δικαστική απόφαση, η οποία θα χορηγεί άδεια παρένθετης κύησης. Προϋπόθεση για τη χορήγηση της άδειας είναι να έχει προηγηθεί αίτηση της γυναίκας που επιθυμεί μέσω παρένθετης μητέρας να αποκτήσει παιδί.

Επίσης, πρέπει να υπάρχει έγγραφη και χωρίς αντάλλαγμα συμφωνία των δύο γυναικών και τα γονιμοποιημένα ωάρια να μην ανήκουν στην κυοφόρο.

Τσιμπούκης, Π., Παρένθετη μητρότητα..., Εφημερίδα Πρώτο Θέμα, 30/1/2016, ηλεκτρονική έκδοση.

Η πολυπλοκότητα των βιοηθικών ζητημάτων

Η ζωή που αμφισβητείται

Κάθε μέρα, κάθε ώρα, μια αγωνία να φανούν επί τέλους τα κόκκινα ίχνη της ελευθερίας, αλλά, σαν το σώμα της να αρνείται να συνεργαστεί. Τιμωρία βασανιστική, ενοχές ατέλειωτες, θυμός με τον εαυτό.

Αρνείται να το δεχθεί. Μετράει και ξαναμετράει τις μέρες, προσπαθεί να θυμηθεί και παλιότερες αποκλίσεις του κύκλου. Πρέπει να περιμένει και κάθε στιγμή –αιώνας αναμονής– αυξάνει την πιθανότητα.

Νιώθει δυστυχία το να σηκώνει ως γυναίκα στο σώμα της τις συνέπειες μιας παράλειψης, ενός λάθους, την ώρα που και οι δύο διεκδικούσαν δικαίωμα στην τρυφερότητα και στην ευχαρίστηση.

Θα ήθελε να γίνουν όλα όπως πριν. Αναζητά με λαχτάρα την ξενοιασιά και τρέμει στην απειλή ότι θα την χάσει.

Είναι στο πρώτο έτος του Πανεπιστημίου. Έχει πετύχει τον άθλο των Πανελληνίων, ξεκίνησε με απίθανο κέφι να παρακολουθεί τα μαθήματα, έστω και αν πολλά την απογοητεύουν, και γεύεται πρωτόγνωρες χαρές, καθώς νιώθει ελεύθερη να πηγαίνει σε συναυλίες, θέατρα, σινεμά ή να συμμετέχει σε παρέες με ατέλειωτες συζητήσεις.

Είναι πέντε μήνες μαζί. Είναι έρωτας; δεν ξέρει ακόμα. Υπάρχουν όμορφες στιγμές, υπάρχει λαχτάρα, υπάρχει χαρά, υπάρχει μοίρασμα ζωής, ένα μαζί που αρχίζει να χτίζεται και ταυτόχρονα τα πρώτα σύννεφα στον ουρανό της σχέσης.

Μοιάζει απλό, εξάλλου είναι και θα μείνει μυστικό. Δεν θα το μάθει κανείς, ούτε εκείνος. Μια συγκατάθεση, μια στιγμή νάρκωσης και όλα θα τελειώσουν, θα γίνουν όπως πριν. Πρέπει να κερδίσει πάση θυσία την ελευθερία της.

Το ξέρει ότι δεν μπορούν να γίνουν όλα όπως πριν. Το παιδί, ακόμη και αν το φιλοξενήσει μια μητέρα για λίγο κάτω από την καρδιά της, διεκδικεί χώρο, αποκαλύπτει τα δυνατά και τα σκοτεινά της σημεία και τα φέρνει στην επιφάνεια.

Θυμάται όταν συνόδευσε πριν δύο χρόνια την καλή της φίλη στην κλινική. Θυμάται το κενό βλέμμα, το μουνδιασμένο κορμί, τη ματαίωση που έφερνε το όχι που είχε πει στη ζωή, τη βιασύνη του κοριτσιού να καλύψει, να κουκουλώσει, να ξεχάσει, τις σπασμωδικές κινήσεις αργότερα για να διεκδικήσει ξανά...

Θυμάται τη μοναξιά την αφόρητη που σαν κουκούλι ύφανε γύρω από τον εαυτό της, τη βαθιά απογοήτευση από το αγόρι που δεν την νοιάστηκε –ή μήπως εκείνη δεν το επέτρεψε– τις προεκτάσεις αυτής της απογοήτευσης στο αντρικό φύλο.

Θυμάται μια ημέρα που άκουσε τη μητέρα της να μιλάει σε μια φίλη της, για το γεγονός ότι είχε σκεφθεί να διακόψει την εγκυμοσύνη της σε εκείνη. Μια ζεστασιά την πλημύρισε, καθώς φαντάστηκε τις ανήσυχες αγρύπνιες της μητέρας της και αναρωτήθηκε για τη στάση του πατέρα της. Έπαιξε θετικό ρόλο στο να κρατηθεί στη ζωή ή η μητέρα της μόνη διεκδίκησε την ύπαρξή της;

Δεν ξέρει τι θέλει να κάνει. Όμως, σαν να σηκώθηκε ένα πέπλο και άρχισε να προσεγγίζει με δέος τη δυσκο-

λία και το μεγαλείο της ζωής, όλα τα αυτονόητα επιδέχονται ρωγμές. Μια διεργασία έχει ξεκινήσει και ενώ στην αρχή ήθελε να τελειώσει γρήγορα γρήγορα, συνταράζεται από την επώδυνη διαδρομή, σαν να την φέρνει πιο κοντά στο μυστήριο των φύλων, στον πυρήνα της ύπαρξης.

Ελένη Καραγιάννη, Παιδοψυχίατρος – Υπαρξιακή Συστημική Ψυχοθεραπεύτρια. [αδημοσίευτο κείμενο]

Προσεγγίσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας και άλλων θρησκευτικών παραδόσεων σε βιοηθικά ζητήματα.

Υποβοηθούμενη αναπαραγωγή στη χριστιανική διδασκαλία

Θεολογική θεώρηση

Στους ορθόδοξους χριστιανούς παρέχεται η δυνατότητα της σπουδής στη βιβλική και πατερική παράδοση, για τη διατύπωση και βίωση θέσεων για τα καινοφανή προβλήματα. Η επιχειρηματολογία του ορθοδόξου χριστιανού επικεντρώνεται στο status του ανθρωπίνου εμβρύου και την ηθική του υπόσταση. [...] Ο υμνογράφος του Ακαθίστου Ύμνου γράφει στην Α΄ Στάση: «Άγγελος Πρωτοστάτης ουρανόθεν επέμφη ειπείν τη Θεοτόκω το Χαίρε και συν τη ασωμάτω φωνή σωματούμενόν σε θεωρών, Κύριε...». Τα λόγια αυτά υποδηλώνουν την ταυτόχρονη σύλληψη του Θεού Λόγου στη μήτρα της Θεοτόκου. Αλλά και το τροπάριο της εορτής του Ευαγγελισμού («Σήμερα της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον») τονίζει το χρονικό σημείο και την αρχή της σωτηρίας από τη στιγμή της σύλληψης του Θεανθρώπου Ιησού. Η αναφορά στην ψυχοσωματική ενότητα του Θεού Λόγου

στο πρόσωπο του Ιησού κατά τη σύλληψη, καθιστά την ορθόδοξη θεολογία απόλυτη απέναντι στην οντολογική στιγμή της εμπυχώσεως του εμβρύου και στον απαιτούμενο σεβασμό ως ανθρώπινο πρόσωπο απ' αυτό το χρονικό σημείο.

Σαλβαντόρ Νταλί, Ευαγγελισμός

Σημαντικά πατερικά χωρία αναφέρονται στη μυστηριακή στιγμή της ταυτόχρονης εμφύχωσης του ανθρωπίνου σώματος κατά την σύλληψη και αναμφίβολα όσα γράφθηκαν για την ενσάρκωση του Θεού Λόγου και επικυρώθηκαν από τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων αποτελούν και την πίστη του ορθόδοξου πληρώματος. Οι εορτασμοί από την Ορθόδοξη Εκκλησία του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στις 25 Μαρτίου, της συλλήψεως της Αγίας Άννης (για τη Θεοτόκο) στις 9 Δεκεμβρίου, της συλλήψεως του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου υπό της Ελισάβετ στις 23 Σεπτεμβρίου, δηλώνουν ξεκάθαρα ότι η ανθρώπινη ζωή αρχίζει από το σημείο αυτό και όχι αργότερα, όταν δηλαδή το έμβρυο γίνεται ορατό, όπως πιστεύουν ορισμένοι. Συνοπτικά :

α) Τα ηθικά προβλήματα της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής για την ορθόδοξη προσέγγιση του θέματος δεν συνίστανται στον αποχωρισμό της συζυγικής πράξης από την αναπαραγωγική ή στην υποκατάστασή της στο εργαστήριο, αλλά επικεντρώνονται στην καταστροφή και στο μη σεβασμό της ανθρώπινης εμβρυϊκής ζωής από την πρώτη στιγμή της σύλληψης και κορυφώνονται με την καταστροφή των υπεραρίθμων δημιουργημένων εξωσωματικά εμβρύων.

β) Η υποβοηθούμενη αναπαραγωγή είναι δυνατόν να υιοθετείται, όταν χρησιμοποιείται μόνον το αναπαραγωγικό υλικό των συζύγων και ειδικότερα στην εξωσωματική γονιμοποίηση δεν δημιουργούνται υπεράριθμα έμβρυα, που συνήθως καταστρέφονται μετά από μία μακρά περίοδο κατάψυξης.

γ) Αντίθετα, η χρήση σπέρματος δότη ή ωαρίου δότριας δημιουργεί ανυπέρβλητα ηθικά προβλήματα στην

αποδοχή των μεθόδων τεχνητής ετερόλογης σπερματέγχυσης ή ετερόλογης εξωσωματικής γονιμοποίησης. Επιπλέον, όταν τα προβλήματα κυοφορίας της συζύγου καλείται να λύσει η δανεική-παρένθετη μητέρα, τότε η αποδοχή των μεθόδων δεν είναι δυνατή.

δ) Η εφαρμογή της εξωσωματικής γονιμοποίησης στον πειραματισμό και στις έρευνες στα έμβρυα αποτελούν σημαντικά ηθικά προβλήματα.

ε) Υπογραμμίζεται η προτεραιότητα του συμφέροντος του παιδιού σε σχέση με εκείνο της ανάγκης αποκτήσεως τέκνων από στείρους γονείς. Η απαιτούμενη κοινωνική έρευνα για το συμφέρον του υιοθετούμενου κατά τη διαδικασία της υιοθεσίας συνηγορεί στην άποψη αυτή. Ανάλογη αντιμετώπιση θα πρέπει να εμφανίζεται και στην υποβοηθούμενη αναπαραγωγή για να μην παρατηρούνται φαινόμενα γέννησης τέκνων από γονείς προχωρημένης ηλικίας.

στ) Η αναζήτηση πνευματικοτέρων απαντήσεων και θεωρήσεων από τους ασθενείς και από τους ιατρούς-επιστήμονες θα πρέπει να αποτελεί κύριο μέλημα, καθώς αυτοί καθορίζουν ουσιαστικά το πλαίσιο της επίτευξης του επιθυμητού στόχου στο ιατρικό εργαστήριο. Στην αναζήτηση λύσεων και απαντήσεων δεν θα πρέπει να αγνοείται το θέλημα του Θεού. Η ηθική σκέψη που απορρέει από την εν Χριστώ ζωή είναι δυναμική και η ερμηνεία του θελήματος του Θεού αποτελεί έργο προσευχής, προσωπικού αγώνα και πνευματικής αναζήτησης.

Φανάρας, Β., Υποβοηθούμενη αναπαραγωγή. Θεολογική θεώρηση, Πνευματική Διακονία (Ι. Μητροπόλεως Κωνσταντίας - Άμμοχώστου), τ. 10, 2011, σελ. 16-18.

Υποβοηθούμενη αναπαραγωγή σε άλλες θρησκευτικές παραδόσεις

α) Καθολική Εκκλησία

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, από την εμφάνιση των μεθόδων της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής, τήρησε κριτική και καταδικαστική θέση. Η σύνδεση της σεξουαλικής συζυγικής πράξης αποκλειστικά με την τεκνογονία υποχρεώνει την ηθική διδασκαλία της Καθολικής Εκκλησίας να αντιτίθεται στο σύνολο των μορφών της εργαστηριακής γονιμοποίησης.

Η εξωσωματική γονιμοποίηση απορρίπτεται, ακόμη κι όταν οι συμμετέχοντες στη μέθοδο είναι οι σύζυγοι [...]. Η εξωσωματική γονιμοποίηση καταδικάζεται ως είδος φόνου της ανθρώπινης ζωής. Η πίστη ότι η ζωή αρχίζει στο περιβάλλον της μήτρας αντιτίθεται στην τεχνική της εξωσωματικής γονιμοποίησης, η οποία απαιτεί αρκετές γονιμοποιήσεις και καταστροφές ανθρώπινων εμβρύων, αφού δεν μεταφέρονται όλα τα έμβρυα στη μήτρα της γυναίκας.

β) Οι Προτεστάντες

Οι Προτεστάντες δεν ακολουθούν ενιαία θέση για το θέμα της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. [...] Γενικά, η τεχνητή σπερματέγχυση απορρίπτεται, όταν εφαρμόζεται σε ανύπανδρα άτομα και, συνεπώς, καταδικάζεται και η δανεική μητρότητα, αφού προϋποθέτει την κυοφορία από γυναίκα έκτος του γάμου. [...]

γ) Η ιουδαϊκή θρησκεία

Η έκτρωση του εμβρύου, πριν την ανάπτυξη των σαράντα ημερών, δεν αποτελεί κεφαλαιώδες έγκλημα, αν και η πλειονότητα των σύγχρονων ραβίνων την θεωρεί ως παραβίαση του Νόμου. Άλλοι υποστηρίζουν ότι η απαγόρευση αυτή είναι καθαρά ραββινική. [...]

Για το θέμα της καταστροφής των υπεραρίθμων περισευόντων εμβρύων από τη δημιουργία τους εξωσωματικά, η πλειοψηφία των ραβίνων προτείνει να εμφυτεύονται στη μήτρα όσα ακριβώς γονιμοποιούνται. Σαφώς διακινδυνεύεται η εγκυμοσύνη, καθώς η εμβρυομεταφορά έξι και επτά εμβρύων, καθιστά μία τέτοια διαδικασία επισφαλή. Συνεπώς, δεν επιτρέπεται η ωοληψία περισσότερων από τέσσερα, παρόλο που με την κρυοσυντήρηση των εμβρύων η άποψη αυτή καθίσταται πλέον συζητήσιμη για τη ραββινική θεολογία.

δ) Η μουσουλμανική θρησκεία

Η ανθρώπινη ζωή θεωρείται ως δώρο Θεού, έχει την αρχή της στη στιγμή της σύλληψης και δεν αφαιρείται παρά μόνο με τη βούληση του Θεού. Το έμβρυο είναι ζωντανό από το πρώτο του κύτταρο, αρχίζοντας το σχηματισμό του την τέταρτη εβδομάδα και την κίνησή του τον τέταρτο μήνα. Σύμφωνα με τη χαδδιδική παράδοση, ο άγγελος επισκέπτεται το έμβρυο την εκατοστή εικοστή ημέρα (4ος μήνας) και εμφυτεύει το πνεύμα σ' αυτό. Αυτό συμπίπτει με την αρχή των κινήσεων του εμβρύου [...].

Η έκτρωση του ορατού εμβρύου αποτελεί φόνο, εκτός εάν αυτό γίνεται για τη σωτηρία της ζωής της μη-

τέρας του, παρόλο που η ζωή θεωρείται ότι ξεκινά εξ άκρας συλλήψεως [...].

Συμπερασματικά, η ισλαμική θεώρηση του γάμου, της τεκνογονίας αλλά και της εμβρυολογίας δεν φαίνεται να εμποδίζει την εφαρμογή της ομόλογης τεχνητής σπερματέγχυσης και εξωσωματικής γονιμοποίησης στους άτεκνους συζύγους.

Φανάρας, Β., Η θεώρηση της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής υπό το πρίσμα ετεροδόξων χριστιανικών ομολογιών και άλλων μονοθεϊστικών θρησκειών, Θεολογία, ΟΒ´ (72), τ. 2, 2001, σελ. 663-682.

Θεολογικά επιχειρήματα σε συγκεκριμένα θέματα βιοηθικής

Αρχές ορθόδοξης ανθρωπολογίας

- Ο Θεός είναι (γενικά) δημιουργός και χορηγός της ζωής, και της ανθρώπινης ζωής.
- Ο άνθρωπος συμμετέχει και συνεργεί στη δημιουργία ενεργοποιώντας το «κατ' εικόνα» και με την τεκνογονία.
- Η τεκνογονία στον άνθρωπο είναι χαρισματική λειτουργία. Ο άνθρωπος, δημιουργημένος κατ' εικόνα Θεού, έχει προορισμό να γίνει Θεός κατά Χάριν, να ενεργοποιήσει το κατ' εικόνα σε καθ' ομοίωσιν Θεού. Η τεκνογονία, δηλαδή, δεν είναι μόνο μία βιολογική αναπαραγωγή, ένας απλός πολλαπλασιασμός του είδους (πράγμα πολύ σπουδαίο και σημαντικό κι αυτό). Η τεκνογονία σκοπεύει δυνητικά στην υιοθεσία του ανθρώπου από τον Θεό.

- Σε περίπτωση αδυναμίας του ανθρώπου να τεκνοποιήσει, έχουμε πολλές φορές προσφυγή στον Θεό για να θεραπεύσει αυτή την έλλειψη. Έτσι έχουμε τεκνοποιΐα από στείρα ζεύγη με την επέμβαση της Χάρης του Θεού.
- Παρ' όλη την ιδιαίτερη αγάπη και μέριμνα του Θεού για τον γάμο των ανθρώπων, την οικογένεια και τα παιδιά, φανερώνεται στην αγία Γραφή και ιδιαίτερα στην Καινή Διαθήκη μια υπέρβαση των φυσικών οικογενειακών δεσμών εν όψει της Βασιλείας του Θεού. Ο Χριστός αναφέρεται επανειλημμένως στη δημιουργία της νέας οικογένειας, που έχει τον Θεό ως Πατέρα και μέλη της όσους ποιούν το θέλημά Του.

Σταυρόπουλος, Α., Βιοηθική και Ορθόδοξος Εκκλησία, *Enciclopedia di Bioetica e Scienza giuridica*.

Ο Αναπεσών, τοιχογραφία στο Πρωτάτο Αγίου Όρους, 14ος αι.

Βασικές θέσεις επί της ηθικής της Υποβοηθούμενης Αναπαραγωγής (11.1.2006), Ειδική Συνοδική Επιτροπή Βιοηθικής της Εκκλησίας της Ελλάδος

Προβλήματα έξωσωματικής γονιμοποίησης

37) [...] οί σύγχρονες τεχνικές έξωσωματικής γονιμοποίησης ἐνέχουν ἠθικές καὶ πνευματικές παραμέτρους τέτοιες ποὺ ἐπιβάλλουν στὴν Ἐκκλησία μία ἐπιφυλακτικότητα, ἡ ὁποία στηρίζεται στὰ ἐξῆς τέσσερα σημεῖα:

α) Ἡ σύλληψη τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὶς σύγχρονες τεχνικές εἶναι ἀσεξουαλική, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι εἶναι γυμνὴ ἀπὸ τὴν ἱερότητα, ἀσφάλεια καὶ βεβαιότητα τῆς συζυγικῆς συνευρέσεως. Ὁ ἄνθρωπος πλέον δὲν γεννᾶται φυσιολογικά, ἀλλὰ «κατασκευάζεται» τεχνητά.

β) Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἔμβρυα καὶ τὸ σπέρμα, τὰ ὠάρια πολὺ δύσκολα καταψύχονται. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ συνήθεις πρακτικές διευκολύνουν τὴν μαζικὴ προκλητὴ ἐξαγωγή ὠαρίων, ἡ γονιμοποίηση τῶν ὁποίων ὀδηγεῖ στὸ πρόβλημα τῶν πλεοναζόντων καὶ κατεψυγμένων ἐμβρύων.

γ) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ γονιμοποίηση γίνεται ἐκτὸς τοῦ μητρικοῦ σώματος καὶ ἀπουσία τῶν γονέων δημιουργεῖ ἀπεριόριστες ἐπιλογὲς μὴ φυσικῶν καὶ ἠθικῶς ὑπόπτων γονιμοποιήσεων μὲ ὅσα αὐτὲς συναφῆ προβλήματα συνεπάγονται.

δ) Ἡ έξωσωματικὴ γονιμοποίηση δίνει τεράστιες δυνατότητες προεμφυτευτικῆς γενετικῆς ἐπεξεργασίας καὶ παρεμβάσεως μὲ ἀνυπολόγιστες συνέπειες.

Προσωπικές κρίσεις στις θέσεις του Χριστιανισμού και των θρησκειών σε θέματα βιοηθικής

5.2. ΕΡΩΤΑΣ

Νέοι/Νέες και έρωτας

Γιώργος Σταθόπουλος, Λύρα, 2016.

Το τραγούδι του αρχιπελάγου (1984)

Ο έρωτας

Το αρχιπέλαγος

Κι η πλώρα των αφρών του

Κι οι γλάροι των ονείρων του

Στο πιο ψηλό κατάρτι του ο ναύτης ανεμίζει

Ένα τραγούδι.

Ο έρωτας
Το τραγούδι του
Κι οι ορίζοντες του ταξιδιού του
Κι η ηχώ της νοσταλγίας του
Στον πιο βρεμένο βράχο της η αρραβωνιαστικιά
προσμένει
Ένα καράβι.

Ο έρωτας
Το καράβι του
Κι η αμεριμνησία των μελτεμιών του
Κι ο φλόκος της ελπίδας του
Στον πιο ελαφρό κυματισμό του ένα νησί λικνίζει
Τον ερχομό.

Ποίηση: Οδυσσέας Ελύτης |
Μουσική: Ηλίας Ανδριόπουλος

Χριστιανική πίστη και ερωτική σχέση: Ζητήματα και προκλήσεις

Αγάπη προσωπική ή αγάπη από γυαλί;

Το φύλο τραυματίζει βαθιά το εγώ που είναι δίφυλο, που μέσα στην ακεραιότητά του και την πληρότητά του θα ήταν και αρσενικό και θηλυκό, ανδρόγυνο... Από μόνο το γεγονός της ύπαρξής του, το φύλο είναι διαχωρισμός, έλλειψη, νοσταλγία, πόθος να ανοιχτεί στον άλλο... Η αγάπη είναι ακριβώς αυτό που καταργεί τη μοναξιά, αυτό που φέρνει το εγώ στον άλλο... Μια

απρόσωπη αγάπη που δε θα απευθυνόταν σε καμιά ατομική μορφή δε θα λεγόταν αγάπη. Αγάπη από γυαλί λέει ο Rozanoff. Δεν είναι ίσως παρά μια έκπτωση του χριστιανισμού.

Berdiaeff, N., Πέντε στοχασμοί περί υπάρξεως, Μτφρ. Β. Τριανταφύλλου, Σ. Γουνελάς, Κοινότητα, Αθήνα, 1983, σελ. 141-142.

Θεόφилου Κεφαλά-Χατζημιχαήλ, Ερωτόκριτος και Αρετούσα, 1933

Η μέθεξη του έρωτα

Η κατάσταση της μέθεξης του έρωτα δεν είναι ένα απλό πλησίασμα. Είναι μια κατάσταση εξόχως συναρπαστική που φτάνει σε μια συναισθηματική κορύφωση. Είναι η κατάργηση μέρους των συνόρων, μέρους των ορίων του εαυτού. Αυτό εξ άλλου δεν λαχταρούμε; Να χωθούμε και να χαθούμε σε μια δεκτική, τρυφερή αγκαλιά; Σε μια αγκαλιά που θα μας καταλαβαίνει και θα την καταλαβαίνουμε; Που θα μας αποδέχεται άνευ όρων; Να ξεφύγουμε από την οδυνηρή μοναξιά, να ανοίξουμε την ατομικότητά μας και να γίνουμε ένα με το αγαπώμενο πρόσωπο; [...]

Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι η σεξουαλικότητα είναι πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν είναι η σεξουαλικότητα, αλλά η... καταναλωτική και αυτονομημένη εκδοχή της. Το πρόβλημα είναι οι ανέραστες αντιλήψεις που ισοπεδώνουν την ερωτική έκφραση, οι σεξιστικές απόψεις που καταψύχουν την αγάπη, η αποϊεροποίηση του σεξ που αγριεύει την ψυχή και ταλαιπωρεί το σώμα. Όταν το σεξ αυτονομείται από το συναίσθημα, είναι αυτό που σκοτώνει τον έρωτα και όχι ο γάμος. Η πρόσκαιρη αυτονομημένη ικανοποίηση της ανάγκης και η ναρκισσιστική επιβεβαίωση του εγώ ως ποθητού αντικειμένου, η χρησιμοποίηση του άλλου, σημαίνει εμπνευματοποίηση του σεξ, ακόμη και μέσα σε μια μονογαμική σχέση!

Μαρτίδης, Ι., Άνθρωπος και σχέσεις. Έρωτας-αγάπη-σεξουαλικότητα. Στο Σταμούλης, Χ. (Επιμ.) Έρωτας και σεξουαλικότητα. Αρμός, Αθήνα, 2014, σελ. 212-213, 215.

Αντιμετωπίζοντας ερωτικά προβλήματα

Ο έρωτας μπορεί να είναι πηγή χαράς αλλά και οδύνης. Ο έρωτας είναι ο άνδρας και η γυναίκα και ό,τι ο καθένας απ' αυτούς περιέχει και προσφέρει στον άλλο. Αλλά ο έρωτας μπορεί να είναι επίσης ο άνδρας και η γυναίκα, ο καθένας αγωνιζόμενος μόνος και ξεχωριστά για να πάρει απ' τον άλλο ό,τι ο καθένας αισθάνεται να του λείπει.

Ο έρωτας μπορεί να είναι ο έντονος και πιο γλυκός τόπος για να βρεθεί κανείς, όπως επίσης και ο ύψιστος βαθμός συνυπάρξεως και η ελάχιστη μοναξιά που μπορεί να βρει ένας άνθρωπος. Αλλά ο έρωτας μπορεί να είναι επίσης αγωνία και αποστέρηση, να πληγώνεις και να σε πληγώνουν και ατέλειωτη αναμονή γι' αυτό που δεν επιτυγχάνεται ποτέ.

Ο έρωτας μπορεί να είναι θερμός και γενναιόδωρος, αλλά και το αντίθετο, πληκτικός και άσχημος, φειδωλός, που προσφέρει λίγα, που μόλις ξανοίγεται, που αδύναμα προσφέρεται και φοβισμένα φθονείται.

Ο έρωτας μπορεί να είναι συνύπαρξη με αγάπη ή μίσος που κρατάει δύο ανθρώπους προσκολλημένους τον ένα στον άλλο.

Υπάρχουν περίοδοι που ο έρωτας δεν λειτουργεί καλά στο γάμο. Έχει ανεβοκατεβάσματα. Βοηθάει όταν ξέρουν οι σύζυγοι τι να κάνουν για να βελτιώσουν αυτή την σημαντική πλευρά του γάμου και να συντομεύσουν αυτές τις περιόδους της ερωτικής συγκρούσεως και αποξενώσεως [...].

Φάρος, π.Φ. & Κοφινάς π. Στ., Συζυγία, Ακρίτας, Αθήνα, ³1995, σελ. 156-157, 159-160.

Η θέση της Ορθόδοξης Εκκλησίας και άλλων θρησκευτικών παραδόσεων για τον έρωτα και τη σχέση των δύο φύλων

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Σχέση άντρα-γυναίκας

Γεν 1, 27.

²⁷καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ
ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.

Γεν 2, 18.

¹⁸Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον
μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν.

Γεν 2, 23-24.

²³καὶ εἶπεν Ἀδάμ·
τοῦτο νῦν ὅστοῦν
ἐκ τῶν ὀστέων μου
καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου·
αὕτη κληθήσεται γυνή,
ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη·
²⁴ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα
αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν
γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

27 Δημιούργησε, λοιπόν, ο Θεός τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του την εικόνα, «κατ' εικόνα Θεού» τον δημιούργησε, τους δημιούργησε άντρα και γυναίκα.

18 Ο Κύριος ο Θεός είπε: «Δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος. Θα του φτιάξω έναν σύντροφο όμοιον μ' αυτόν».

23 Τότε ο Αδάμ είπε:
«Αυτό επιτέλους είναι κόκαλο
από τα κόκαλά μου
και σάρκα από τη σάρκα μου.
“Γυναίκα” αυτή θα λέγεται,
γιατί απ' τον άντρα πάρθηκε».

24 Γι' αυτόν το λόγο θα εγκαταλείπει ο άντρας τον πατέρα του και τη μητέρα του και θα ενώνεται με τη γυναίκα του· θα γίνονται ένας άνθρωπος.

Ἄσμα Ἀσμάτων 6, 8-9:
«Καλή μου, εἶσαι ωραία...»

(⁴Καλή εἶ, ἡ πλησίον μου,...)
⁸ἑξήκοντά εἰσι βασίλισσαι,
καὶ ὀγδοήκοντα παλλακαί,
καὶ νεάνιδες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.
⁹μία ἐστὶ περιστερά μου,
τελεία μου,
μία ἐστὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς,
ἐκλεκτὴ ἐστὶ τῇ τεκούσῃ αὐτήν.
εἶδοσαν αὐτὴν θυγατέρες καὶ μακαριοῦσιν αὐτήν,
βασίλισσαι καὶ γε παλλακαὶ
καὶ αἰνέσουσιν αὐτήν.

Ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης

⁶θές με ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, ὡς σφραγίδα
ἐπὶ τὸν βραχίονά σου· ὅτι κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη,
σκληρὸς ὡς ἄδης ζήλος· περίπτερα αὐτῆς περίπτερα
πυρός, φλόγες αὐτῆς·

⁷ὔδωρ πολὺ οὐ δυνήσεται σβέσαι τὴν ἀγάπην, καὶ
ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν. ἐὰν δῶ ἀνὴρ πάντα τὸν
βίον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐξουδενώσει ἐξουδενώσουσιν
αὐτόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

(₄Καλή μου, είσαι ωραία ...)

₈Εξήντα είν' οι βασίλισσες
κι ογδόντα οι παλλακίδες
κι αμέτρητες οι κοπελιές.

₉Μια και μοναδική 'ναι η περιστέρα μου,
η λατρευτή μου,

της μάνας της μονάκριβη
και διαλεχτή εκείνης που την εγέννα.

Οι κοπελιές την είδαν και την καλοτύχισαν,
οι παλλακίδες κι οι βασίλισσες,
και την παινέψαν.

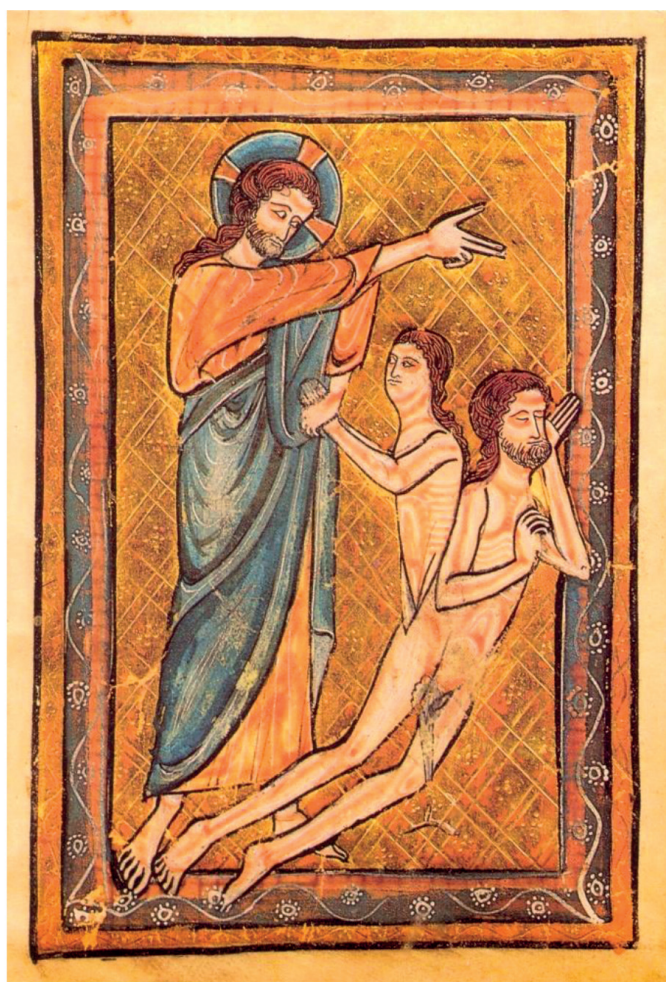
ΕΚΕΙΝΗ:

₆Βάλε με σαν σφραγίδα στην καρδιά σου,
βούλα πάνω στο μπράτσο σου.

Γιατ' είναι δυνατή σαν θάνατος η αγάπη,
σκληρό καθώς ο άδης το πάθος το αγαπητικό.

Οι φλόγες της φλόγες φωτιάς, άγριο αστροπελέκι.

₇Πλήθος νερά να σβήσουν την αγάπη δεν
μπορούν κι ούτε μπορούν ποτάμια να την
πνίξουν. Αν κάποιος του σπιτιού του
όλα τα πλούτη έδινε για ν' αγοράσει αγάπη,
άλλο από καταφρόνια δε θα κέρδιζε.

Αριστερά: Η δημιουργία της Εύας. Αγγλική Σχολή, 13ος αι. Μουσείο Marmotten, Παρίσι. Δεξιά: Γιώργου Κόρδη, Η αγάπη είναι στα μάτια σου.

Τζιόττο, Ο Εναγκαλισμός Ισακείμ και Άννας.

Λεπτομέρεια.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Εφεσ. 5, 20-33 (Το αποστολικό ανάγνωσμα της ακολουθίας του γάμου)

Ἀδελφοί,

²⁰εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Θεῷ καὶ πατρί,

²¹ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ. ²²Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ, ²³ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐστὶ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸς ἐστὶ σωτὴρ τοῦ σώματος. ²⁴ἄλλ' ὡσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί.

²⁵οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ²⁶ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ²⁷ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος. ²⁸οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτὸν ἀγαπᾷ· ²⁹οὐδεὶς γὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς τὴν ἐκκλησίαν· ³⁰ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ·

Αδελφοί,

²⁰Να ευχαριστείτε πάντοτε και για όλα τον Θεό και Πατέρα στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Άντρες και γυναίκες

²¹Να υποτάσσετε ο ένας στον άλλο με φόβο Χριστού. ²²Οι γυναίκες να υποτάσσονται στους άντρες τους όπως στον Κύριο. ²³Γιατί ο άντρας είναι ο αρχηγός της γυναίκας, όπως κι ο Χριστός είναι ο αρχηγός της εκκλησίας. Ο Χριστός είναι και ο σωτήρας του σώματός του, δηλαδή της εκκλησίας. ²⁴Όπως όμως η εκκλησία υποτάσσεται στον Χριστό, έτσι και οι γυναίκες πρέπει σε όλα να υποτάσσονται στους άντρες τους.

²⁵Οι άντρες να αγαπάτε τις γυναίκες σας, όπως ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία και πρόσφερε τη ζωή του γι' αυτήν. ²⁶Ήθελε έτσι να την εξαγιάσει, αφού την καθάρισε με το λουτρό του βαπτίσματος και με τον λόγο, ²⁷ώστε η εκκλησία να του ανήκει ως νύφη με όλη της τη λαμπρότητα, την καθαρότητα και αγιότητα, χωρίς ψεγάδι ή ελάττωμα ή κάτι παρόμοιο. ²⁸Το ίδιο και οι άντρες οφείλουν να αγαπούν τις γυναίκες τους, όπως αγαπούν το δικό τους το σώμα. Όποιος αγαπάει τη γυναίκα του αγαπάει τον εαυτό του. ²⁹Κανείς ποτέ δε μίσησε το ίδιο του το σώμα, αλλά αντίθετα το τρέφει και το φροντίζει· έτσι κάνει κι ο Κύριος για την εκκλησία, ³⁰γιατί όλοι είμαστε μέλη του σώματός του από τη σάρκα του και τα οστά του.

31ἀντὶ τούτου καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. 32τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. 33πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν, ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.

31Γι' αυτό –λέει η Γραφή– θα εγκαταλείψει ο άντρας τον πατέρα και τη μητέρα του, για να ζήσει μαζί με τη γυναίκα του· θα γίνουν οι δυο τους ένας άνθρωπος. **32**Σ' αυτά τα λόγια κρύβεται ένα μεγάλο μυστήριο, που εγώ σας λέω ότι αναφέρεται στη σχέση Χριστού και εκκλησίας. **33**Αλλά κι εσείς, ο καθένας ν' αγαπάει τη γυναίκα του όπως αγαπάει τον εαυτό του, και η γυναίκα να σέβεται τον άντρα της.

ΠΑΤΕΡΕΣ

Η αγάπη των συζύγων

«Οι άνδρες», λέει, «να αγαπάτε τις γυναίκες σας, καθώς και ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία». Είδες μέγεθος της υπακοής: Άκουσε και το μέγεθος της αγάπης. Θέλεις να σε υπακούει η γυναίκα σου, καθώς η Εκκλησία τον Χριστό; Φρόντιζε κι εσύ αυτήν, όπως ο Χριστός φροντίζει την Εκκλησία. Είτε πρέπει να δώσεις την ψυχή σου για τη γυναίκα, είτε πρέπει να πληγωθείς μύριες φορές, είτε να υπομείνεις και να πάθεις οτιδήποτε... Ποια ένωση υπάρχει, όταν η γυναίκα τρέμει τον άνδρα; Ποια ηδονή θ' απολαύσει ο ίδιος ο άνδρας, όταν ζει με τη γυναίκα του και της συμπεριφέρεται σαν να ήταν δούλα;».

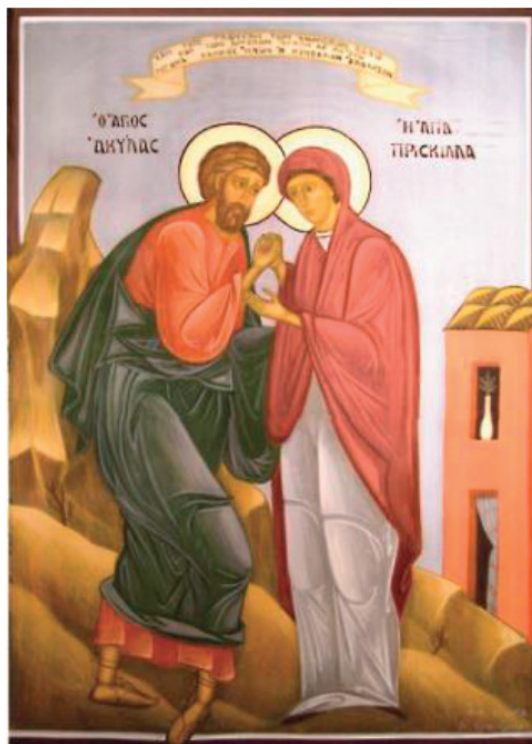
Ιωάννης Χρυσόστομος, Ομιλία 20 στην προς Εφεσίους, ΕΠΕ 21, σελ. 198-200.

Συμβουλές, πώς ο σύζυγος να συμπεριφέρεται στη σύζυγο του

Λόγια αγάπης να της λες:... Εγώ από όλα, τη δική σου αγάπη προτιμώ και τίποτε δεν μου είναι τόσο βασανιστικό ή δυσάρεστο, όσο το να βρεθώ κάποτε σε διάσταση μαζί σου. Κι αν όλα χρειασθεί να τα χάσω, ... κι αν στους έσχατους βρεθώ κινδύνους, οτιδήποτε κι αν πάθω, όλα μου είναι ανεκτά κι υποφερτά, όσο εσύ μου είσαι καλά. Και τα παιδιά, τότε μου είναι περιπόθητα, εφ' όσον εσύ μας συμπαθείς... Ίσως κάποτε σου πει: Ποτέ ως τώρα δεν ξόδεψα από τα δικά σου, έχω ακόμη τα δικά μου, που μου 'δωσαν οι γονείς μου. Τότε πες της: Τι λες καλή μου; Έχεις ακόμη τα δικά σου; Ποια λέξη μπορεί να 'ναι χειρότερη από αυτή; Σώμα δεν έχεις

πια δικό σου κι έχεις χρήματα; Δεν είμαστε δύο σώματα μετά το γάμο, αλλά γίναμε ένα. Δεν έχουμε δυο περιουσίες, αλλά μία... Όλα δικά σου είναι, κι εγώ δικός σου είμαι, κορίτσι μου. Αυτό με συμβουλεύει ο Παύλος λέγοντας ότι ο άνδρας δεν εξουσιάζει το σώμα του, αλλά η γυναίκα. Κι αν δεν έχω εγώ εξουσία στο σώμα μου, αλλά εσύ, πόσο μάλλον δικά σου είναι τα χρήματα... Ποτέ να μην της μιλάς με πεζό τρόπο, αλλά με φιλοφροσύνη, με τιμή, με αγάπη πολλή. Να την τιμάς, και δε θα βρεθεί στην ανάγκη να ζητήσει την τιμή από άλλους... Να την προτιμάς από όλους για όλα, για την ομορφιά, για τη σωφροσύνη της, και να την εγκωμιάζεις. Να κάνεις φανερό ότι σ' αρέσει η συντροφιά της κι ότι προτιμάς να μένεις στο σπίτι για να 'σαι μαζί της από το να βγαίνεις στην αγορά. Από όλους τους φίλους να την προτιμάς, και από τα παιδιά που σου χάρισε, κι αυτά εξαιτίας της να τα αγαπάς.

Ιωάννης Χρυσόστομος (PG 62, 146-148. Μτφρ. Νέλλα, Π., Ζώνον Θεούμενον, Αρμός, Αθήνα, 1992³, σελ. 85).

Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα

Τα στέφανα αγιάζονται επί του ιερού Ευαγγελίου.

Το κοινό ποτήριο.

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Κατά την τέλεση του μυστηρίου του Γάμου χρησιμοποιούνται υλικά στοιχεία, ως σύμβολα κάποιων βαθύτερων αληθειών.

- 1. Τα δακτυλίδια είναι η σφραγίδα της ένωσης αλλά και η έκφραση της σταθερότητας της σχέσης, της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και αλληλοπροσφοράς των συζύγων.**
- 2. Τα στεφάνια αποτελούν την επιβράβευση για την εντιμότητα της ζωής των νυμφευόμενων μέχρι τον Γάμο. Οι σύζυγοι στεφανώνονται ως άρχοντες, διότι αποκτούν και πάλι τη θέση του συνδημιουργού.**
- 3. Το κοινό ποτήριο μας θυμίζει, ότι κάποτε το μυστήριο του Γάμου γινόταν μαζί με τη Θεία Ευχαριστία και ότι οι νεόνυμφοι μεταλάμβαναν. Υπενθυμίζει, επίσης, ότι οι σύζυγοι θα έχουν πλέον κοινή συμμετοχή στις χαρές και στις λύπες.**
- 4. Ο χορός γύρω από το τραπέζι με το τροπάριο «Ησαΐα χόρευε...» εκφράζει τη χαρά και το πανηγυρικό αίσθημα που συνοδεύει τον Γάμο. Επίσης έκφραση ευχής για την ευτεκνία και την προκοπή του ζεύγους είναι το ρύζι που ρίχνεται κατά τη διάρκεια του χορού.**

Γκότσης, Χρ., Μεταλληνός, π. Γ., Φίλιας, Γ., Ορθόδοξη πίστη και λατρεία Α' Γενικού Λυκείου, Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής - ΙΤΥΕ «Διόφαντος», Αθήνα, σελ. 142-143.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α' Τιμ. 2,13

Ἀδάμ γάρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Εὐα.

[Γιατί ο Αδάμ πλάστηκε πρώτος, και ύστερα η Εύα.]

Γαλ. 3,28

Οὐκ ἔνι... ἄρσεν καί θήλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

[Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα· όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό.]

Ἐφεσ 5,21

Ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις (ἄνδρες καί γυναῖκες) ἐν φόβῳ Χριστοῦ.

[Να υποτάσσετε ο ένας στον άλλο με φόβο Χριστού.]

Ζούμας, Ε., Σχεδιάσμα παράλληλης βιβλικής και κοινωνικής ανθρωπολογίας, Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, 1993, σελ. 65.

ΚΟΡΑΝΙΟ

Σούρα 42,9

Ποιητῆς τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς, ἔπλασεν ὑμᾶς ζεύγη, ὡς ἔπλασεν ἐπίσης ἀνὰ ζεύγη καὶ τὰ κτήνη.

Σούρα 4,38

Οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν ἔνεκα τῆς ιδιότητος δι' ἧς ὁ Θεὸς ὕψωσε τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν δέ, καὶ διότι οἱ ἄνδρες προικίζουσι τὰς γυναῖκας ἐκ τοῦ πλοῦτου αὐτῶν. Οἱ ἐνάρετοι γυναῖκες εἶναι καὶ εὐπειθεῖς καὶ ὑπήκοοι, τηροῦσι μετὰ προσοχῆς, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ὅ,τι ὁ Θεὸς διέταξε νὰ τηρῆται ἀνέπαφον. Ὀνειδίζετε ἐκείνας ὧν τὴν ἀπειθειαν πτοεῖσθε· θέλετε ὀρίσει εἰς αὐτὰς χωριστὴν κοίτην, τύπτοντες αὐτάς.

Ἐὰν ὁμως ὑπακούωσιν εἰς ὑμᾶς, ἔστε πρὸς αὐτάς εὐμενεῖς. Ὁ δὲ Κύριος εἶναι ὕψιστος καὶ μέγας.

Γάμος της εβραϊκής κοινότητας. Μια περιγραφή στα γίντις¹

Την ημέρα του γάμου, ο Ρεβ Μπουνίμ πρόσταξε να δώσουν άφθονο φαγητό στους φτωχούς του Κρέσεφ, και μόλις έγινε γνωστή η επιθυμία του όλοι οι απόβλητοι της γύρω περιοχής συνάχθηκαν για να επωφεληθούν κι εκείνοι. Τραπέζια και πάγκοι στήθηκαν στον δρόμο και σέρβιραν στους πτωχούς άσπρο ψωμί, γεμιστά γριβάδια, κρέας μαριναρισμένο στο ξύδι, γλυκίσματα και άφθονη μπίρα. Μουσικοί έπαιζαν για χάρη τους σκοπούς και ο παραδοσιακός μπαντχμάν² τούς έκανε να γελούν. Ένα ρακένδυτο πλήθος άρχισε να χορεύει στη μέση της πλατείας γελώντας μ' όλη την ψυχή τους. Εκκωφαντικά τραγούδια και κραυγές ακούγονταν ως πέρα.

Το βράδυ, οι καλεσμένοι άρχισαν να συγκεντρώνονται στο σπίτι του Ρεβ Μπουνίμ. Οι γυναίκες φορούσαν σακάκια κεντημένα με πέρλες, κορδέλες στα μαλλιά, κι όλα τους τα κοσμήματα. Οι νεαρές κοπέλες επιδείκνυαν τα μεταξωτά φορέματα τους και τα μυτερά τους παπούτσια, που τα είχαν παραγγείλει ειδικά για την περίπτωση, αλλά, όπως καταλαβαίνετε, οι μοδίστρες και οι τσαγκάρηδες δεν πρόλαβαν να εκτελέσουν όλες τις παραγγελίες, κι έτσι δεν λείψαν οι καβγάδες. Πολλά κορίτσια αναγκάστηκαν να μείνουν σπίτι, καθισμένες μπρος στη σόμπα, να χύνουν μαύρο δάκρυ. Εκείνη την ημέρα, η Λίζα νήστεψε και, όταν ήλθε η ώρα της προσευχής, απαρίθμησε τις αμαρτίες της. Χτυπούσε το στήθος της, όπως γίνεται την Ημέρα του Εξιλασμού,³ γνωρίζοντας πως όταν παντρεύεται κανείς όλες οι αμαρτίες του συγχωρούνται. Μολονότι δεν ήταν ιδιαίτερος ευσεβής και συχνά αμφέβαλλε για την πίστη της, όπως συμβαίνει

στις στοχαστικές φύσεις, προσευχήθηκε ωστόσο με μεγάλη θέρμη. Δεήθηκε μάλιστα και για τον άνδρα που στο τέλος της βραδιάς θα γινόταν σύζυγός της. Όταν η Σιφράχ Ταμάρ μπήκε στο δωμάτιο και είδε τη θυγατέρα της σε μια γωνιά, με δάκρυα στα μάτια, αναφώνησε: «Για δείτε την! Αληθινή αγία!». Ύστερα την παρακίνησε να σταματήσει να κλαίει, διαφορετικά το πρόσωπό της θα ήταν κόκκινο και πρησμένο τη στιγμή που θα στεκόταν κάτω από το γαμήλιο κουβούκλιο.⁴

Δεν ήταν όμως, πιστέψτε με, ο θρησκευτικός ζήλος που προκαλούσε τα δάκρυα της Λίζας. [...]

Δεν θα πω πολλά πράγματα για την τελετή. Θα αρκεστώ στο να σας πω ότι το πλήθος χόρευε και τραγούδησε, όπως γίνεται πάντοτε στους γάμους, ιδίως όταν παντρεύει τη θυγατέρα του ο πλουσιότερος άνθρωπος μιας πόλης. Δυο τρεις ράφτες και ένας τσαγκάρης προσπάθησαν να χορέψουν με τις υπηρέτριες, αλλά τους έδιωξαν. Πολλοί καλεσμένοι μέθυσαν κι άρχισαν να φωνάζουν: «Σάββατο! Σάββατο!». ⁵ Άλλοι βάλθηκαν να τραγουδούν τραγούδια στα γίντις, όπως: «Τι να ψήσει για το βράδυ ο φτωχός; Μπορς ⁶ και πάλι μπορς...». Οι μουσικοί συναγωνίζονταν ο ένας τον άλλο με τα βιολιά και τις σάλπιγγες τους, κροτάλιζαν τα κύμβαλα τους, χτυπούσαν πάνω στα τύμπανά τους και φυσούσαν τα σουραύλια τους. Οι γριές ανασήκωσαν τις φούστες και τα μεσοφόρια τους και άρχισαν να χορεύουν, αντικριστά στην αρχή και χτυπώντας παλαμάκια, και κατόπιν, όταν τα πρόσωπά τους πήγαιναν σχεδόν να αγγίξουν, έστρεφαν την πλάτη και έφευγαν σαν να 'ταν θυμωμένες. Βλέποντας τες, οι θεατές γελούσαν με την καρδιά τους. [...] Ύστερα απ' αυτό το επεισόδιο, ήλθε η ώρα να χορέψουν τον χορό της αρετής, ενώ η Σιφράχ Ταμάρ και οι δεσποινίδες των τιμών θα οδηγούσαν τη Λίζα στη

νυφική παστάδα, στο ισόγειο του σπιτιού. Οι κουρτίνες ήταν τόσο προσεκτικά τραβηγμένες, ώστε καμία αχτίδα φωτός δεν εισχωρούσε στην κάμαρα. Καθ' οδόν, οι γυναίκες έδωσαν πλήθος συμβουλές στη νεόνυμφη για τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να συμπεριφερθεί, προειδοποιώντας την πως δεν έπρεπε να φοβάται, αφού η πρώτη εντολή ορίζει να αυξανόμαστε και να πολλαπλασιαζόμαστε. Λίγο αργότερα, ο Ρεβ Μπουνίμ και ένας άλλος άνδρας συνόδευσαν τον νεόνυμφο ως εκεί όπου τον ανέμενε η γυναίκα του.

Για την ώρα, όμως, δεν θα ικανοποιήσω την περιέργειά σας και δεν θα σας διηγηθώ τι έλαβε χώρα μες στη νυφική παστάδα. Μου αρκεί να σας πω ότι, όταν το επόμενο πρωί μπήκε στην κάμαρα η Σιφράχ Ταμάρ, βρήκε τη θυγατέρα της κρυμμένη κάτω από τα κλινοσκεπάσματα [...].

«Μαζάλ τοβ, ⁷ κορίτσι μου!», αναφώνησε η Σιφράχ Ταμάρ. «Είσαι επιτέλους γυναίκα και μοιράζεσαι μαζί μας την κατάρα της Εύας».

Κλαίγοντας πήρε τη Λίζα στην αγκαλιά της και τη φίλησε.

Μαρκ Σαγκάλ, Εβραϊκός γάμος.

Σημειώσεις για το κείμενο:

1. Γλώσσα των Εβραίων της Κεντρικής Ευρώπης, προερχόμενη από τη μεσαιωνική γερμανική γλώσσα, με στοιχεία από την αρχαία εβραϊκή, καθώς και τις σλαβικές γλώσσες. Τις παραμονές του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ομιλείται από ένδεκα σχεδόν εκατομμύρια Εβραίους. Σ' αυτή τη χιλιόχρονη σχεδόν γλώσσα, που σήμερα σιγά σιγά λησμονείται, έχουν ανά τους αιώνες γραφεί πλήθος σημαντικά λογοτεχνικά και θεατρικά έργα. Λαμπρός τεχνίτης αυτής της γλώσσας είναι ο Σίνγκερ, ο οποίος παρά τον εκπατρισμό του στην Αμερική, ήδη από το 1935, δεν έπαψε ποτέ να γράφει στα γίντις.
2. Επαγγελματίας ψυχαγωγός στους γαμήλιους πανηγυρισμούς, ο οποίος διαδραμάτιζε πρωταρχικό ρόλο, αφηγούμενος ιστορίες, τις οποίες αυτοσχεδίαζε, εμπνεόμενος από τη λαϊκή σοφία.
3. Έτσι αποδίδουν οι Ο' το Yom Kippour, τη μεγάλη δημόσια εορτή της δημόσιας μετάνοιας, της άφεσης των αμαρτιών και της συμφιλίωσης των ανθρώπων. Η εορτή αυτή είναι ημέρα υποχρεωτικής αργίας και αυστηρής νηστείας για όλους τους ενήλικες Εβραίους, οι οποίοι οφείλουν κατά την έκφραση των Γραφών να «ταπεινώσωσι τας ψυχάς αυτών».
4. Εβραϊκά: Shuprah. Πρόκειται για ένα είδος κουβουκλίου, κάτω από το οποίο στέκονται οι νεόνυμφοι κατά τη διάρκεια της γαμήλιας τελετής.
5. Η αναφώνηση εξηγείται από το ότι στην ιουδαϊκή παράδοση το Σάββατο αποκαλείται νύμφη.

Χαρακτηριστικό είναι ένα απόσπασμα από τις βραδινές προσευχές του Σαββάτου: «Έλα εν ειρήνη, [Σάββατο], στέμμα του συζύγου / έλα νύμφη / Εν μέσω του εκλεκτού λαού έλα, ω νύμφη, Ρήγισσα, / έλα νύμφη, ω Σάββατον, Βασίλισσα».

6. Εθνικό φαγητό των Ρώσων, είδος κρεατόσουπας με παντζάρια.
7. Μαζάλ τοβ, ή Μάζελ τοβ σημαίνει «Καλή τύχη!», στα εβραϊκά, «συγχαρητήρια» και «Δόξα τῷ Θεῷ».

[Προσαρμογή των σημειώσεων του βιβλίου, της μεταφράστριας και επιμελήτριας Άννας Περιστέρη].

Μπάσεβιτς Σίνγκερ, Ι., Η Καταστροφή του Κρέσεφ. Στο Μπάσεβιτς Σίνγκερ, Ι., Ο Σπινόζα της Οδού Αγοράς, Μτφρ. Ά. Περιστέρη, Μαΐστρος, Αθήνα, 2007, σελ. 32-37.

Απιστία / Πολυγαμία (στο Ισλάμ)

Στο Κοράνιο είναι έκδηλη ή μονομέρεια υπέρ των ανδρών και η υποτίμηση της γυναίκας, ιδιαίτερα σε ζητήματα γάμου και διαζυγίου. «Οι άνδρες είναι ανώτεροι των γυναικών, ένεκα της ιδιότητος δι' ης ο Θεός ύψωσε τους μεν επί των δε, και διότι οι άνδρες προικίζουσι τας γυναίκας εκ του πλούτου αυτών» (4:38). Το Ισλάμ όχι μόνο επιτρέπει, αλλά και συνιστά την πολυγαμία. Παράλληλα προς τις νόμιμες 4 συζύγους ο μουσουλμάνος μπορεί να έχει απεριόριστο αριθμό από παλλακίδες.

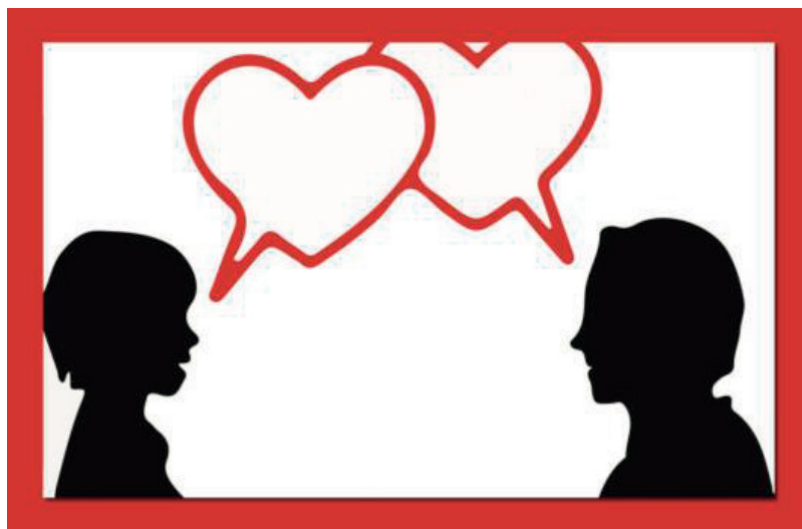
Αναστάσιος (Γιαννουλάτος), Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, Ίχνη από την αναζήτηση του υπερβατικού, Ακρίτας, Αθήνα, 2004, σελ. 245.

Θρησκευτική θεώρηση περιπτώσεων σχετικά με τον έρωτα, τις σχέσεις των φύλων και τον γάμο στη σύγχρονη εποχή

Μαρκ Σαγκάλ, Η Νύφη και ο Γαμπρός του Πύργου του Άιφελ, 1939.

Έρωτας και σχέση των δύο φύλων με θρησκευτικά κριτήρια

5.3. ΖΩΗ

Θέματα σεβασμού ή περιφρόνησης της ζωής

ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ Η ΖΩΗ

Από εκδήλωση του ΚΕΘΕΑ (Κέντρου Θεραπείας Εξαρτημένων Ατόμων) για την Παγκόσμια Ημέρα κατά των Ναρκωτικών στις 26 Ιουνίου 2016.

Θρησκευτικές πεποιθήσεις με διαφορετικές απαντήσεις στα μεγάλα ερωτήματα της ζωής

Μήπως

Τι λοιπόν; της ζωής μας το σύνορο
θα το δείχνει ένα ορθό κυτταρίτσι;
Κι απ' ό,τι είδαμε, ακούσαμε, αγγίξαμε
τάφου γη θα μας έχει χωρίσει;
Ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και βλέπουμε
τούτο μόνο ζωή μας το λέμε;
Κι αυτό τρέμουμε μήπως το χάσουμε
και χαμένο στους τάφους το κλαίμε;
Σ' ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και βλέπουμε
της ζωής μας ο κόσμος τελειώνει;
Τίποτε άλλο; Στερνό μας απόρριμμα
το κορμί, που σκορπιέται και λυώνει;
Κάτι ανέγγιχτο, ανήκουστο, αθώρητο

μήπως κάτω απ' τους τάφους ανθίζει
κι ό,τι μέσα μας κρύβεται αγνώριστο
μήπως πέρ' απ' τον τάφο αρχίζει;
Η ψυχή, ταξιδεύτρια μέσ' τ' άπειρο,
σταλαμίδα νερού μήπως μοιάζει,
που ανεβαίνει στα νέφη απ' τα πέλαγα
κι απ' τα νέφη στους κάμπους σταλάζει;
Μήπως ό,τι θαρρούμε βασίλεμα
γλυκοχάραμ' αυγής είναι πέρα
κι αντί νά 'ρθει μια νύχτ' αξημέρωτη
ξημερώνει μι' αβράδυαστη μέρα;
Μήπως είν' η αλήθεια στο θάνατο
κι η ζωή μήπως κρύβει την πλάνη;
Ό,τι λέμε πως ζει μήπως πέθανε
κι είν' αθάνατο ό,τι έχει πεθάνει;

Γ. Δροσίνης

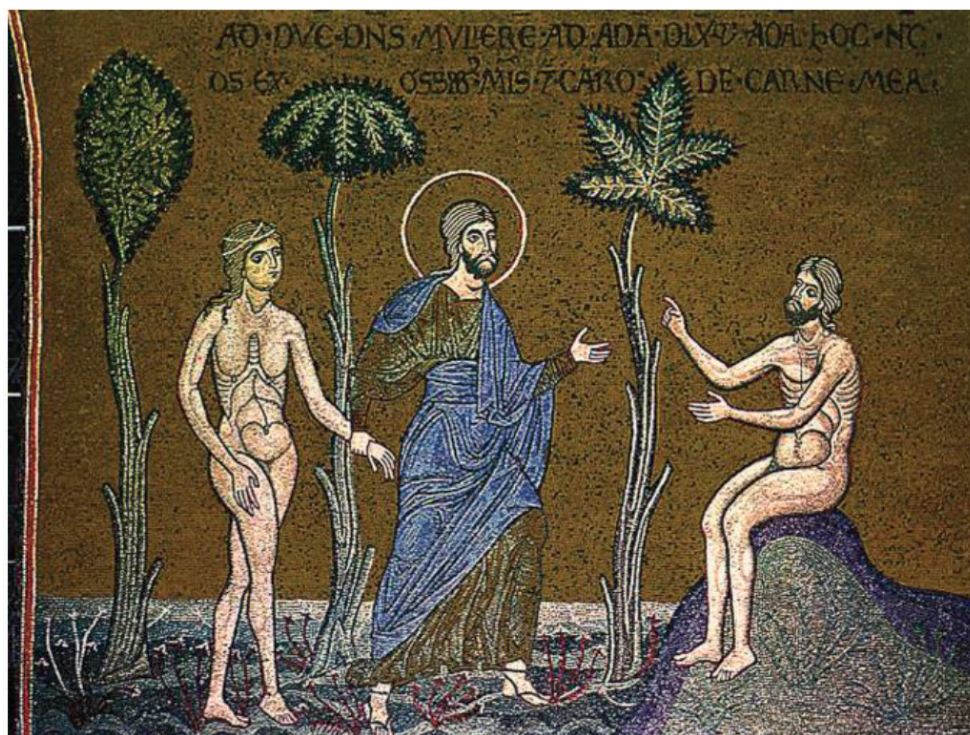

Έργα Μαρίας Χαρατσάρη, μεικτή τεχνική.

Κωνσταντίνος Παρθένης, Του νεκρού αδελφού (1920).

Οι θέσεις-στάσεις του Χριστιανισμού και άλλων θρησκειών για την αξία της ζωής και τη σχέση της ζωής με τον Θεό

Η συνάντηση του Αδάμ και της Εύας.
Ψηφιδωτό από τον Καθεδρικό ναό Santa Maria Nuova του Μονρεάλε, Σικελία, 12ος αι.

Βασικές θέσεις επί της ηθικής των μεταμοσχεύσεων (10.12.1999), Ειδική Συνοδική Επιτροπή Βιοηθικής της Εκκλησίας της Ελλάδος

δ. Ἡ δυνατότητα προσφορᾶς ὀργάνων

[...] 8) Ἡ ζωὴ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο δὲν μᾶς χαρίζεται γιὰ νὰ βιώνουμε τὴ φιλαυτία καὶ τὴν κτητικότητα μας, ἀλλὰ μᾶς προσφέρεται γιὰ νὰ εἶναι τόσο δική μας, ὥστε νὰ μπορούμε ἀκόμη καὶ νὰ τὴν προσφέρουμε μὲ ἀγάπη.

9) Τὸ φρόνημα καὶ ἡ διάθεση τῆς αὐτοπροσφορᾶς ἀποτελοῦν τὸν πνευματικὸ ἄξονα τῆς ἠθικῆς τῆς Ἐκκλησίας στὸ θέμα τῶν μεταμοσχεύσεων. Ὁ ἀποστολικὸς λόγος «ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι» (Α΄ Ἰω. γ΄ 16) διαλύει κάθε ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι ἡ προσφορὰ τῆς ζωῆς, καὶ συνεπῶς καὶ ἡ δωρεὰ σώματος, δὲν εἶναι πράξεις αὐτοκτονίας ἢ εὐθανασίας, ἀλλὰ μπορούν νὰ ἀποτελοῦν ἐκφράσεις τῆς «μείζονος ἀγάπης», περὶ τῆς ὁποίας κάνει λόγο ὁ ἴδιος ὁ Κύριος κατὰ τὴν παράδοση τῶν τελευταίων Του ὑποθηκῶν στοὺς μαθητές· «μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰω. ιε΄ 13). [...]

11) Ἡ Ἐκκλησία εὐνοεῖ καὶ ἐνθαρρύνει τὴν προσφορὰ ἐνὸς ἀπὸ τὰ διπλᾶ μας ὄργανα (νεφρά) ἢ ἰστῶν (δέρματος, μυελοῦ τῶν ὀστέων, αἵματος), ἀπὸ ζῶντα δότη.

ε. Περὶ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου

12) Ἡ Ἐκκλησία σέβεται καὶ ἐμπιστεύεται τὴν ἰατρικὴ ἔρευνα καὶ κλινικὴ πράξη. Γι' αὐτό, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀρμόδια, θὰ μπορούσε νὰ δεχθεῖ τὴν διεθνῶς ὁμόφωνη ἄποψη ὅτι ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος ταυτίζεται μὲ τὸ ἀμετάκλητο βιολογικὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος ἀποτελεῖ γεγονὸς ὀριστικῆς καὶ ἀνεπίστρεπτης καταστροφῆς τοῦ ἐγκεφάλου καὶ κατάσταση πλήρους ἀπώλειας αἰσθήσεων καὶ συνειδήσεως. Κατ' αὐτὸν ἡ ἀναπνευστικὴ λειτουργία συντηρεῖται μόνον μηχανικά, ἡ δὲ διακοπὴ τῆς τεχνητῆς ὑποστήριξεως ὀδηγεῖ σὲ σχεδὸν ἄμεση παύση καὶ τῆς καρδιακῆς λειτουργίας.

13) Αὐτὸ ποὺ στὴν οὐσία κάνει ἡ τεχνητὴ ὑποστήριξη τῆς ἀναπνοῆς εἶναι ὅτι προσωρινὰ ἀναχαιτίζει τὴν διαδικασίαν ἀποσυνθέσεως τοῦ σώματος ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀναχώρηση τῆς ψυχῆς.

14) Ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ διαφοροποιηθεῖ ἀπὸ τὴν φυτικὴν κατάσταση –ποὺ συνήθως ὀνομάζεται «κλινικὸς θάνατος». Κατ' αὐτήν, τὸ ἐγκεφαλικὸ στέλεχος λειτουργεῖ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἀπαιτεῖται τεχνητὴ ὑποστήριξη. [...]

στ. Περὶ συνειδητῆς καὶ εἰκαζομένης συναινέσεως

18) Ἡ δωρεὰ προϋποθέτει τὴ «συνειδητὴ συναίνεση» τοῦ δότη σ' αὐτὸ ποὺ κάνει. Κάθε τι ποὺ «εἰκάζει» τὴ βούλησή του ἀποτελεῖ παρέμβαση στὸ αὐτεξούσιο καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ ἀποδεκτό.

21) Ἡ συναίνεση δὲν εἶναι κάτι δευτερεύον ποὺ θὰ

μπορούσε να έπισκιασθεῖ ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἄλλη πράξη (π.χ. ἀπογραφή, ἔκδοση ταυτότητος κ.τ.λ.). Θὰ πρέπει ἡ δήλωσή της νὰ εἶναι ἐλευθέρα καὶ ἀπόλυτα συνειδητή, καρπὸς ὥριμης σκέψης. Γι' αὐτό, καλὸ θὰ ἦταν νὰ διατυπώνεται ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἄλλη κοινωνικὴ πράξη καὶ μὲ τὴν προϋπόθεση τῆς σωστής καὶ ἀβίαστης ἐνημερώσεως.

Εἰδικὴ Συνοδικὴ Επιτροπὴ Βιοηθικῆς (Κανονισμὸς υπ' αριθμ. 101/1998 τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ Συστάσεως, οργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Επιτροπῆς Βιοηθικῆς τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος»).

Διαθρησκειακὴ θεώρηση τῶν μεταμοσχεύσεων

Καθολικὴ Εκκλησία

Παρά το γεγονός ὅτι δεν υπάρχει ἓνα επίσημο κείμενο γενικῆς ἀποδοχῆς σχετικὸ με τὶς μεταμοσχεύσεις, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Εκκλησία ἔχει εὐλογήσει τὴ δωρεὰ ὀργάνων ὡς πράξη ὑψίστης ἀγάπης καὶ φιλαλληλίας. [...] Ὅσον ἀφορᾷ στὸν ἐγκεφαλικὸ θάνατο, κατὰ τὴν παρελθούσα δεκαετία τρεῖς ποντιφικὲς σύνοδοι καὶ ἀκαδημίες ἀνέλαβαν τὸ ἔργο τῆς γνωμοδοτήσεως περὶ αὐτοῦ καὶ κατέληξαν σε κείμενα ἀποδοχῆς τοῦ ὡς συμφώνου με τὴν πίστη καὶ διδασκαλία τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Εκκλησίας. [...]

Προτεσταντικὲς Ομολογίες

Μεταξὺ τῶν διαφόρων προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν, ἀκόμη καὶ τῶν πλέον φονταμενταλιστικῶν, φαίνεται νὰ ὑπάρχει μία γενικευμένη καὶ ἀνευ ἐπιφυλάξεων ἀποδοχὴ

του εγκεφαλικού θανάτου και των μεταμοσχεύσεων γενικότερα. Κατ' αρχήν, η Επισκοπελιανή Εκκλησία με απόφασή της του 1982, προτρέπει τους πιστούς της να γίνουν δωρητές οργάνων, ιστών και αίματος στα πλαίσια της διακονίας τους προς τον πλησίον στο όνομα του Χριστού, ο οποίος έδωσε την ζωή Του ώστε κι εμείς να απολαμβάνουμε το πλήρωμα της ζωής. [...]

Ιουδαϊσμός

Σύμφωνα με τον Ιουδαϊκό νόμο επιτρέπεται η λήψη οργάνων από έναν άνθρωπο σε άλλον, εφόσον κάτι τέτοιο δεν επισπεύδει τον θάνατο του δότη και γίνεται με σεβασμό στο ανθρώπινο σώμα. Γενικά, η ιουδαϊκή θρησκεία ενθαρρύνει τις μεταμοσχεύσεις. Παρά ταύτα, δεν υπάρχει μια εγκύκλιος γενικής ισχύος δεσμευτική για όλους τους Εβραίους. Για τον λόγο αυτό συχνά διατυπώνονται ή και εκφράζονται δημόσια απόψεις διαφοροποιημένες από τις παραπάνω αντιλήψεις. [...] Γενικά επιτρέπεται και θεωρείται καλό το να προσφέρει κανείς εν ζωή μέλος ή όργανο του σώματός του που δεν του είναι αναγκαίο για την επιβίωσή του, προκειμένου να ζήσει κάποιος άλλος.

Ισλάμ

Το Ισλάμ γενικά απαγορεύει κάθε χρήση του νεκρού σώματος ακόμη και των ζώων. Εξαίρεση αποτελεί η περίπτωση κατά την οποία με τον τρόπο αυτόν σώζεται μία άλλη ζωή που κινδυνεύει. Έτσι, το 1986 το Συμβούλιο της Ισλαμικής Νομικής Ακαδημίας, στην 3η Συνέλευσή του στο Αμμάν της Ιορδανίας, αποδέχθηκε τον

εγκεφαλικό θάνατο για ολόκληρο τον ισλαμικό κόσμο. [...] Σύμφωνα με το Κοράνιο, και πιο συγκεκριμένα με τον Ισλαμικό Κώδικα Ηθικής, οι μεταμοσχεύσεις επιτρέπονται με την προϋπόθεση ότι υπάρχει συναίνεση του δότη, ευγενής πρόθεση, σεβασμός του ατόμου και του γεγονότος του θανάτου και σαφής αίσθηση ότι όλοι και όλα ανήκουν στον Θεό. [...] Επίσης δεν υπάρχει διάκριση φύλου μεταξύ των δοτών ή των ληπτών ούτε και διαφοροποιείται η πράξη στην περίπτωση που ο δότης ή ο λήπτης δεν είναι μουσουλμάνος. Τέλος η αγοραπωλησία οργάνων απαγορεύεται αυστηρά και θεωρείται προσβολή προς την ανθρώπινη αξία.

Ινδουισμός

Στην Ινδουιστική σκέψη δεν υπάρχουν γενικά αποδεκτές ηθικές αρχές. Αυτό όμως που έχει σημασία είναι να παραμένουν ανόθευτες οι διδασκαλίες της μετενσάρκωσης, του ντάρμα (dharma) και κάρμα (karma). [...] Επειδή η Ινδουιστική θρησκεία στηρίζεται στον νόμο του κάρμα και τη μετενσάρκωση, η ιδέα των μεταμοσχεύσεων δεν είναι μόνο αποδεκτή από τον Ινδουισμό αλλά και απόλυτα συμβατή με τη διδασκαλία του. Η ψυχή αναγεννάται και μετεμφυτεύεται σε άλλα υγιή σώματα, ενώ τα προηγούμενα γηράσκουν. Αυτός είναι και ο λόγος που το σώμα, αφού ακολουθήσει την πορεία του, αποτεφρώνεται για να επανέλθει στα αρχικά του στοιχεία: χώμα, νερό και αέρα. Στη μυθολογική παράδοση των Hindu δεν υπάρχει τίποτε που να απαγορεύει την εξ αγάπης προσφορά σώματος. Αντ' αυτού, υπάρχουν ιστορίες κατά τις οποίες μέλη του σώματος ανθρώπων προσφέρονται για το καλό συνανθρώπων τους ή της κοινωνίας.

Βουδισμός

Η Βουδιστική φιλοσοφία δέχεται τη δωρεά μέρους ή και ολόκληρου του σώματος - ζώντος ή νεκρού - ως πράξη γενναιοδωρίας (alabha) και σύμπνοιας (karuna). Η προσφορά είναι αληθινή και αγνή, όταν είναι ξένη προς κάθε σκέψη ανταπόδοσης. Ο προσφέρων πρέπει να ξεχνά και τον ευεργετούμενο και την πράξη της προσφοράς καθεαυτή. Η φιλοσοφία των Σίντο, που είναι επικρατούσα στην Ιαπωνία, είναι αντίθετη προς την ιδέα της δωρεάς των οργάνων. Η αντίθεσή της αυτή προκύπτει από το γεγονός ότι διδάσκει τη βασική άποψη ότι το σώμα είναι εξαιρετικά μολυσμένο μετά τον θάνατο. Επίσης, κάθε τομή, βλάβη ή παρέμβαση στο νεκρό σώμα θεωρείται βαρύτατο παράπτωμα και αποτελεί προσβολή του νεκρού σώματος και τιμωρία του. [...]

Αлк. Κωστάκης, Καθηγητής Χειρουργικής, Πρόεδρος του Εθνικού Οργανισμού Μεταμοσχεύσεων, Καθηγητής και διευθυντής της ιατρικής υπηρεσίας του «Λαϊκού Νοσοκομείου». Κωστάκης, Α., Μεταμοσχεύσεις Ιστών και Οργάνων, Ιστοσελίδα Transplantation, 12/1/2005 (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Βασικές θέσεις επί της ηθικής της ευθανασίας (6.11.2002), Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος/Επιτροπή Βιοηθικής

[...] Β. 'Η ζωή και ο θάνατος στην 'Ορθόδοξη θεολογία και παράδοση

4) 'Η ζωή μας αποτελεί υπέρτατο δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποῖοι βρῖσκονται στὰ χέρια Του

καὶ μόνον· «ἐν χειρὶ Θεοῦ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου» (Ἰωβ ιβ´ 10). [...]

9) Ὁ θάνατος εἶναι ἓνα γεγονός που συνδέεται ὄχι μόνον μὲ τὸ τέλος τῆς βιολογικῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ μὲ ὀλόκληρη τὴν ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ζωὴ ἐπεκτείνεται καὶ μετὰ τὸν βιολογικὸ θάνατο, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κανεὶς ζεῖ καὶ πεθαίνει ἔχει συνέπεια στὴν αἰώνια κατάστασή του.

10) Ἡ σύγχρονη κοσμικὴ ἀντίληψη προσεγγίζει τὸν θάνατο σὲ σχέση μὲ τὴν εὐθανασία ὡς δικαίωμα καὶ ὄχι ὡς γεγονός που ὑπερβαίνει τὸν ἄνθρωπο· ὡς κάτι που ὁ χρόνος του μπορεῖ νὰ ἐπιλέγεται καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὡς κάτι που ἀποκλειστικὰ προσδιορίζεται ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ σεβασμὸς στὸ θεόσδοτο δῶρο τῆς ζωῆς ἀπαιτεῖ καὶ τὴν μὲ κάθε τρόπο προστασία της [...].

Γ. Ἡ σημασία τοῦ πόνου

11) Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει μὲ συμπάθεια τὴν ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Γι' αὐτὸ καὶ πάντοτε ἀγκαλιάζει τοὺς ἀσθενεῖς, πάσχοντες καὶ πονεμένους, φιλάνθρωπα ζητεῖ τὴν ἀπαλλαγὴ «ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης», εὐχεται τὰ τέλη τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἶναι «ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά», ἐνίοτε δὲ προσεύχεται καὶ γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ὀδυνομένων (εὐχὴ εἰς ψυχορραγοῦντα). [...]

13) Τὸν πόνο δὲν τὸν ἐπιδιώκουμε καί, ὅταν μᾶς συμβαίνει, προσπαθοῦμε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε. Στὴν περίπτωση ὅμως που ἐπιμένει ἢ εἶναι ἀθεράπευτος, ἢ μετὰ πίστεως ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρηση ἀποβαίνει ἰδιαίτερα ἐνισχυτικὴ καὶ ὠφέλιμη. [...]

ΣΤ. Ἡ ἰατρικὴ ἀποστολὴ

19) Ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ἱπποκράτη, ἡ ἰατρικὴ ἀποστολὴ ἦταν ταυτόσημη μὲ τὴ θεραπεία καὶ τὴν προσφορὰ ζωῆς καὶ ἀσύμβατη μὲ τὴ συνδρομὴ στὸν θάνατο. Κατὰ τὸν περίφημο ὄρκο του, ὁ ἰατρὸς ὑπόσχεται ὅτι «δὲν θὰ χορηγήσει ποτὲ σὲ κανέναν θανάσιμο φάρμακο, ἀκόμη κι ἂν αὐτός τὸ ζητήσει, οὔτε ποτὲ θὰ τὸν συμβουλεύσει νὰ τὸ πάρει». [...]

Η. Κοινωνικὲς συνέπειες τῆς εὐθανασίας

26) Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς εὐθανασίας παρέχει ἐξουσίες στοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς πέραν, αὐτῶν ποὺ τοὺς ἀνήκουν, μὲ ἀνεξέλεγκτες συνέπειες. Ἀπὸ τὸν ἰατρὸ ἐξαρτᾶται ἡ περιγραφή τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, τῶν ὁποίων τὰ κίνητρα θὰ μπορούσε ἐνίοτε νὰ εἶναι ἀμφιβόλου ποιότητος, ἐξαρτᾶται ἡ ἀπόφαση. Ὁ χαρακτήρας τους, ἡ νοοτροπία, ἡ διάθεση τῆς στιγμῆς, ἡ φιλοσοφικὴ καὶ θρησκευτικὴ τοποθέτησή τους, ἢ ἀκόμη καὶ προσωπικὰ συμφέροντα, θὰ μπορούσε νὰ παίξουν καθοριστικὸ ρόλο στὴν ἀπόφαση κάποιου νὰ ζητήσει τὴν συντόμευση τῆς ζωῆς του.

27) Ὁ ρόλος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ὡς τώρα τὸν γνωρίζουν οἱ κοινωνίες μας, εἶναι αὐτὸς τοῦ ἀνεκτίμητου συμπαραστάτη στὸν ἀγῶνα γιὰ ὑγεία καὶ ἐπιβίωση. Ἡ ἐνεργὸς ἀνάμειξή του στὴ διαδικασία ἐπισπεύσεως τοῦ θανάτου, ἀκόμη καὶ ἀπὸ συμπόνοια, καίρια τραυματίζει τὶς σχέσεις ἰατροῦ - ἀσθενοῦς καὶ ἀλλοιώνει τὴν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ὡς ὑψιστοῦ ἀγαθοῦ.

28) Τὸ λεγόμενον «δικαίωμα στὸν θάνατο», ποὺ ἀποτελεῖ τὴ νομικὴ κατοχύρωση τῆς εὐθανασίας, θὰ μπο-

ροῦσε νὰ μετεξελιχθεῖ σὲ ἀπειλή τῆς ζωῆς τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν οἰκονομικὰ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς θεραπείας καὶ νοσηλείας τους. [...]

I. Ἡ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας

[...] 42) Ἡ Ἐκκλησία μας πιστεύει στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, στὴν ἀνάσταση τοῦ σώματος, στὴν αἰώνια προοπτικὴ καὶ πραγματικότητα, στοὺς πόνους ὡς «στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν» (Γαλ. στ' 17), στὶς δοκιμασίες ὡς ἀφορμὲς καὶ εὐκαιρίες σωτηρίας, στὴ δυνατότητα ἀναπτύξεως κοινωνίας ἀγάπης καὶ συμπαραστάσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Μὲ βάση αὐτά:

α) διακηρύσσει ὅτι ἡ ζωὴ μας βρίσκεται στὰ χέρια καὶ μόνον τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ κάθε τι ποὺ μᾶς συμβαίνει εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον μας, ὅτι δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ διορθώσουμε τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ καὶ

β) κάθε θάνατο ποὺ ἀποτελεῖ ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινων ἐπιλογῶν – ὅσο «καλός» κι ἂν ὀνομάζεται – τὸν ἀπορρίπτει ὡς «ὑβριν» κατὰ τοῦ Θεοῦ. Κάθε δὲ ἰατρικὴ πράξη ποὺ συνειδητὰ ἐπισπεύδει τὴ στιγμή τοῦ θανάτου τὴν καταδικάζει ὡς ἀντιδεοντολογικὴ καὶ προσβλητικὴ τοῦ ἰατρικοῦ λειτουργήματος. Οἱ ἄνθρωποι προσευχόμεστε, δὲν ἀποφασίζουμε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. Ὅσιος Λουκάς Βοιωτίας.

Η ζωή ως δῶρο του Θεοῦ

«Η ζωή [...] εἶναι δῶρο του Θεοῦ στον ἄνθρωπο. Δεν υπάρχει μόνη της, ἀλλά προέρχεται ἀπό το Θεό, που ο ἴδιος εἶναι ἡ ζωή: «ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή» (Ιω 11, 25). Μια ζωή με προοπτική, χωρίς τέλος, δηλαδή αἰώνια, δίχως πόνο και θάνατο, τέλεια, ἀκέραιη.

Ο θάνατος και ἡ φθορά εἶναι οἱ τραγικές συνέπειες της πτώσης του ἀνθρώπου, της ἀπομάκρυνσής του ἀπό το Θεό. Ο Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει ὅτι "ἐγίνε κι ο Ἰησοῦς ἄνθρωπος, για να καταργήσει με το θάνατο Του αὐτόν που ἐξουσίαζε το θάνατο, δηλαδή το διάβολο" (Εβρ 2, 14), διακηρύσσει: «ἔσχατος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος» (Α Κορ 15, 26) και διαβεβαιώνει ὅτι με την Ἀνάσταση του Χριστοῦ: «κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος. Ποῦ σου, θάνατε, τό νίκος, ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία» (ο θάνατος ἀφανίστηκε· ἡ νίκη εἶναι πλήρης! Θάνατε, πού εἶναι το κεντρί της δύναμής σου; Ἄδη, πού εἶναι ἡ νίκη σου; Τη δύναμη να πληγώνει θανάσιμα την παίρνει ο θάνατος ἀπό την ἁμαρτία) (Α Κορ 15, 54-56).

Όταν στην καθημερινή μας ζωή δεν θα αρνούμεθα κάποιο δώρο που μας προσφέρεται, πώς να αρνηθούμε στον Θεό το δώρο της ζωής που μας το χαρίζει τόσο γενναιόψυχα και πλουσιοπάροχα; Κάθε παρέμβαση στο φαινόμενο της ζωής εκ μέρους του ανθρώπου μοιάζει με κλοπή του δώρου του Θεού προς τον άνθρωπο. Η ζωή δεν είναι δική μας, έγινε δική μας. Δεν μας ανήκει, αλλά μας χαρίστηκε. Δεν είναι ιδιοκτησία μας, είναι δώρο Θεού και χάρισμά Του. Μια παροιμία λέει "το δώρο δε δωρίζεται": δεν επιτρέπεται να σπαταλάς ή να καταστρέφεις ό,τι δε σου ανήκει, αλλά σου χαρίστηκε. Αν κάτι τέτοιο ισχύει στα απλά, καθημερινά, ανθρώπινα δώρα, πόσο μάλλον ισχύει για το δώρο του Θεού!».

Μπέγζος, Μ. & Παπαθανασίου, Α., Θέματα Χριστιανικής Ηθικής. Γ΄ Λυκείου ΔΕ 16, Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής - ΙΤΥΕ «Διόφαντος», Αθήνα, σελ. 123.

Κριτήρια για την αντιμετώπιση συγκεκριμένου ζητήματος σεβασμού/περιφρόνησης της ζωής

Στο κεφάλι της νεκρής Νατάσας

Χτυπάει το τηλέφωνο. Από την άλλη μεριά η Διευθύνουσα του Γενικού Κρατικού. Γρήγορα μπαίνει στο θέμα. Μία κοπέλα δεκαεννέα ετών, η Νατάσα, έκανε κατακλυσμιαία εγκεφαλική αιμορραγία και διαγνώστηκε εγκεφαλικά νεκρή. Δυστυχώς, έγιναν και οι προβλεπόμενες επαναληπτικές διαγνωστικές δοκιμασίες και όλα επιβεβαιώνουν την οριστική νέκρωση του εγκεφάλου. Στο Ωνάσειο ένα νέο παλληκάρι περιμένει απεγνωσμένα μια καρδιά. Στις λίστες για νεφρικές ή ηπατικές μεταμοσχεύσεις κοντά στα χίλια άτομα. Το δίλημμα είναι

μεγάλο: ή σε λίγες ώρες η αποσύνθεση των οργάνων της Νατάσας ή για χρόνια το δώρο της ζωής σε εννέα περίπου συνανθρώπους μας.

Οι αρμόδιοι προσπάθησαν διστακτικά να μιλήσουν για τη δυνατότητα δωρεάς οργάνων στους γονείς. Πώς όμως να φορτώσουν στον αβάσταχτο πόνο τους, ένα πρόσθετο ασήκωτο δίλημμα; Πώς να προσθέσουν στη ζάλη τους την πίεση για μια άμεση απόφαση που απαιτεί γνώση, ψυχραιμία, ψυχικό σθένος, χρόνο, ξεκάθαρη συνείδηση. Ποιος είναι αυτός που γνωρίζει τις σωστές και σίγουρες απαντήσεις στα ερωτήματα που εγείρονται για να βοηθήσει;

Μέσα στην όλη έντονη αυτήν ατμόσφαιρα, οι γονείς ζητούν τη γνώμη της Εκκλησίας. Έτσι δικαιολογείται το τηλεφώνημα της Διευθύνουσας σε μένα.

Σε λίγη ώρα βρίσκομαι σε ένα γραφείο με τους γονείς, τον διευθυντή της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας, έναν γιατρό και την προϊσταμένη. Η ένταση εμφανής. Αρχικά σύντομη σιωπή. Παίρνω εγώ την πρωτοβουλία να σπάσω την αμηχανία.

- Γιατρέ, τί ακριβώς έχει η Νατάσα; ρωτώ.
- Είναι, δυστυχώς, εγκεφαλικά νεκρή, άπαντα ξερά, όχι από σκληρότητα αλλά από ψυχολογική αμηχανία και δυσκολία.
- Γιατί λέτε «εγκεφαλικά νεκρή» και όχι «νεκρή»; Μήπως κάπως ζει;
- Ζουν κάποια όργανα της υποστηριζόμενα μηχανικά και έχει νεκρωθεί ο εγκέφαλος από την αιμορραγία, συνεχίζει.

– Αυτό τί ακριβώς σημαίνει; ξαναρωτώ.

– Σημαίνει ότι δεν αισθάνεται, δεν καταλαβαίνει, δεν πονάει, και το χειρότερο δεν μπορεί πλέον να επανέλθει. Αν της κόψουμε το πόδι με ένα πριόνι δε θα αντιδράσει. Αν ρίξουμε επάνω της μία ισχυρή δέσμη φωτός μέσα στο σκοτάδι τα μάτια της δεν θα καταλάβουν τη διαφορά. Ο εγκέφαλός της έχει ήδη αρχίσει να αυτολύεται. Ό,τι λειτουργεί, λειτουργεί με τη βοήθεια των μηχανημάτων και μόνο. Μάλιστα σε λίγο και τα υπόλοιπα όργανα της σταδιακά θα καταστραφούν παρά ταύτα. Εγώ θα έλεγα ότι είναι νεκρή.

– Λέτε «εγώ θα έλεγα» και όχι ότι «είναι νεκρή»; Αυτό δεν δείχνει μια ασάφεια;

– Η ασάφεια προκύπτει από τη μηχανική εικόνα της ότι αναπνέει, η καρδιά της χτυπάει.

– Και είστε τόσο σίγουρος, γιατρέ, ότι δεν μπορεί να επανέλθει; Συνέχισα να ρωτώ.

– Δυστυχώς, είμαστε σίγουροι, διότι υπάρχουν έξι tests που πρέπει να το αποδείξουν και να ισχύουν όλα μαζί και μάλιστα είμαστε υποχρεωμένοι και να επαναλάβουμε μετά από λίγες ώρες τη διάγνωσή μας ώστε να μπορέσουμε να την επιβεβαιώσουμε. Ποτέ δεν έχει επανέλθει κάποιος που σωστά διαγνώστηκε εγκεφαλικά νεκρός.

Μάς διακόπτει κάπως η μητέρα λέγοντας:

– Δηλαδή τώρα μόνον ένα θαύμα.

– Ναι! Μόνο θαύμα, άπαντα αμήχανα ο γιατρός, συνητώντας όμως έτσι κάποιες λάθος ελπίδες.

Ακολουθεί σιωπή, την όποια σε λίγο διακόπτω με

παρέμβασή μου.

– Γιατρέ, τί θαύμα; ανάσταση νεκρού ή θεραπεία ασθενούς;

– Ανάσταση νεκρού, απαντά ο γιατρός, σαφώς ανακουφισμένος για τη δυνατότητα εξόδου από το αδιέξοδο που προηγουμένως είχε ο ίδιος προκαλέσει.

Νέα αμηχανία και σιωπή.

– Θα θέλατε να διαβάσουμε μια ευχούλα στο παιδί; ρωτώ κάπως δειλά.

– Βεβαίως, πάτερ, απαντούν με μια φωνή οι δύστυχοι γονείς.

Προφανώς, διατηρούν ακόμη ελπίδες, σκέφτηκα. Και πώς να μην τις διατηρούν; Όταν βλέπουν το παιδί τους να αναπνέει, έστω και μηχανικά, όταν ακούν τους χτύπους της καρδιάς του, όταν το ασπάζονται και είναι ακόμη ζεστό, όταν δεν διαφέρει καθόλου η εικόνα του από αυτήν του κώματος, τότε εύκολα κανείς λειτουργεί στη λογική του «μήπως έχει γίνει κάποιο λάθος», του «μήπως γίνει θαύμα», του «λίγο ακόμα», των πάσης φύσεως δικαιολογιών.

Είναι τόσο φυσικό τον γιατρό τον εμπιστευόμαστε περισσότερο, όταν δίνει ελπίδες θεραπείας, παρά όταν τις εξαφανίζει.

Προχωρούμε νευρικά στον διάδρομο, χωρίς να συνομιλούμε. Σα να περιμένουμε την τελική απάντηση. Στο μεταξύ σκεφτόμουν τί προσευχή να διαβάσω. Υπέρ υγείας; Ούτε το πιστεύω ούτε και είμαι βέβαιος ότι δεν έχει πεθάνει. Νοιώθω πως μάλλον πέθανε και απλά της φουσκώνουμε και ξεφουσκώνουμε τα πνευμόνια με τε-

χνητό αναπνευστήρα, προσφέροντας σε αυτήν αέρα και σε μας παρατεινόμενη τυραννία. Είναι στιγμές που η ίδια επιστήμη και τεχνολογία που χαρίζει ζωή, η ίδια οδηγεί και σε βασανιστικά αδιέξοδα. Να διαβάσω την ευχή εις ψυχορραγούντα; Μα δεν ταιριάζει, δεν δείχνει ζόρι και δυσκολία, δεν ψυχορραγεί. Να διαβάσω τρισάγιο; Ούτε γι' αυτό είμαι σίγουρος ούτε πάλι είναι έτοιμοι οι συγγενείς.

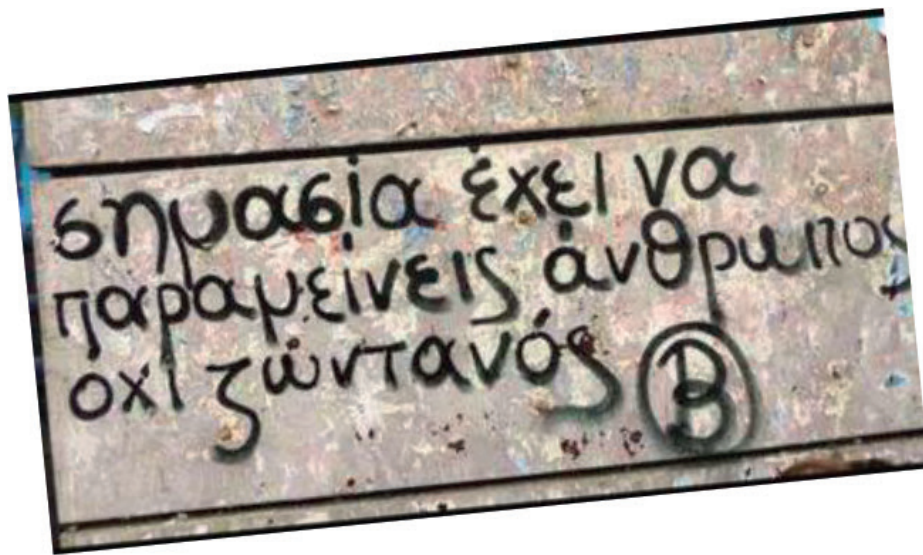
Φτάνουμε στο κρεβάτι. Η Νατάσα πρησμένη, παραμορφωμένη, αναπνέει βαριά με τον αναπνευστήρα, η μητέρα πέφτει πάνω στο ανήμπορο να ανταποκριθεί στο όποιο ερέθισμα ανέκφραστο σώμα της δύστυχης κόρης της, ο πατέρας γονατιστός στο πάτωμα, ο γιατρός -ένας εξαιρετικός άνθρωπος- τόσο εξοικειωμένος από ανάλογα περιστατικά, χωρίς όμως καθόλου κατεστραμμένο τον κόσμο των ευαισθησιών του, παρακολουθεί εμφανώς συγκινημένος. Γύρω-γύρω εικονούλες. Όλοι, ο καθένας με τον διαφορετικό αλλά άγνωστο σε μένα τρόπο τους, περιμένουν να διαβάσω την ευχή. Εγώ διαλέγω μια ευχή από το Ευχολόγιο και στη μέση κάνω τροποποιήσεις αυτοσχεδιάζοντας. Ούτε τον Θεό να κοροϊδέψω μπορώ ούτε και τον εαυτό μου ούτε πάλι και την ελπίδα των γονέων εγώ να πνίξω. Ζητούμε από τον Θεό να σκεπάσει τη ζωή της Νατάσας, να τη συνοδεύει στην κρίση που περνά και να χαρίζει σε μας αφενός μεν δύναμη να δεχθούμε το θέλημα Του, αφετέρου δε φωτισμό να ξεπεράσουμε τα διλήμματά μας με ταπεινωση, σεβασμό και πίστη. Κάνω την απόλυση και βγάζω το πετραχήλι μου.

Νικόλαος, (Χατζηνικολάου), Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Εκεί που δεν φαίνεται ο Θεός, Σταμούλη, Αθήνα, ³2010, σελ. 177-193.

Η Ζωή

Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή!

Ἰω. 14, 6.

5.4. ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ

Απόψεις των νέων για τη συγχώρηση

Το θρησκευτικό περιεχόμενο της συγχώρησης

Η παραβολή του σπλαχνικού πατέρα [Ή του Ασώτου Υιού]

¹¹Τους είπε επίσης ο Ιησούς: «Κάποιος άνθρωπος είχε δύο γιους. ¹²Ο μικρότερος απ' αυτούς είπε στον πατέρα του: "πατέρα, δώσε μου το μερίδιο της περιουσίας που μου αναλογεί"· κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. ¹³Ύστερα από λίγες μέρες ο μικρότερος γιος τα μάζεψε όλα κι έφυγε σε χώρα μακρινή. Εκεί σκόρπισε την περιουσία του κάνοντας άσωτη ζωή. ¹⁴Όταν τα ξόδεψε όλα, έτυχε να πέσει μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, και άρχισε κι αυτός να στερείται. ¹⁵Πήγε λοιπόν κι έγινε εργάτης σε έναν από τους πολίτες εκείνης της χώρας, ο οποίος τον έστειλε στα χωράφια του να βόσκει

χοίρους. ¹⁶Έφτασε στο σημείο να θέλει να χορτάσει με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι, αλλά κανένας δεν του έδινε. ¹⁷Τελικά συνήλθε και είπε: “πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω της πείνας! ¹⁸Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: πατέρα, αμάρτησα στον Θεό και σ’ εσένα· ¹⁹δεν είμαι άξιος πια να λέγομαι γιος σου· κάνε με σαν έναν από τους εργάτες σου”. ²⁰Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του.

Ενώ ήταν ακόμη μακριά, τον είδε ο πατέρας του, τον σπλαχνίστηκε, έτρεξε, τον αγκάλιασε σφιχτά και τον καταφιλούσε. ²¹Τότε ο γιος του του είπε: “πατέρα, αμάρτησα στον Θεό και σ’ εσένα και δεν αξίζω να λέγομαι παιδί σου”. ²²Ο πατέρας όμως γύρισε στους δούλους του και τους διέταξε: “βγάλτε γρήγορα την καλύτερη στολή και ντύστε τον· φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι και δώστε του υποδήματα. ²³Φέρτε το σιτευτό μοσχάρι και σφάξτε το να φάμε και να ευφρανθούμε, ²⁴γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε”. Έτσι άρχισαν να ευφραίνονται. ²⁵Ο μεγαλύτερος γιος του βρισκόταν στο χωράφι· και καθώς ερχόταν και πλησίαζε στο σπίτι, άκουσε μουσικές και χορούς. ²⁶Φώναξε, λοιπόν, έναν από τους υπηρέτες και ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. ²⁷Εκείνος του είπε: “γύρισε ο αδερφός σου, κι ο πατέρας σου έσφαξε το σιτευτό μοσχάρι, γιατί του ήρθε πίσω γερός”. ²⁸Αυτός τότε θύμωσε και δεν ήθελε να μπει μέσα. Ο πατέρας του βγήκε και τον παρακαλούσε, ²⁹εκείνος όμως του αποκρίθηκε: “εγώ τόσα χρόνια σού δουλεύω και ποτέ δεν παράκουσα καμιά εντολή σου· κι όμως σ’ εμένα δεν έδωσες ποτέ ένα κασίκι για να ευφρανθώ με τους φίλους μου. ³⁰Όταν όμως ήρθε αυτός ο γιος σου, που κατασπατάλησε την περιουσία σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το σι-

τευτό μοσχάρι”. ³¹Κι ο πατέρας του του απάντησε: “παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου κι ό,τι είναι δικό μου είναι και δικό σου. ³²Έπρεπε όμως να ευφρανθούμε και να χαρούμε, γιατί ο αδερφός σου αυτός ήταν νεκρός κι αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε”.

Λκ 15, 11-32

Ο άσωτος υιός. Διά χειρός Χαραλάμπους Επαμεινώνδα.

Το νομικό, το θρησκευτικό και το αγαπητικό πνεύμα της συγχώρησης. Η συγχώρηση στον Χριστιανισμό και στις θρησκείες

Η ανάγκη συγγνώμης και ανανεώσεως μέσα στην εκκλησία

Ο Κύριός μας συνέδεσε αναπόσπαστα τή συγχώρηση μας από τόν Θεό μέ τή συγχώρηση πού όφείλουμε νά δίνουμε στους ανθρώπους, πού μᾶς ἔβλαψαν. (Κυριακή προσευχή, Ματθ. στ΄, 12 καί ἡ παραβολή τῶν δύο όφειλετῶν, Ματθ. κη΄, 21-35).

Στήν πραγματικότητα καί στίς περισσότερες περιπτώσεις τά ἁμαρτήματα γιά τά ὁποῖα ζητᾶμε τή συγγνώμη τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ ἀδικίες πού κάναμε στους ἄλλους. Ἐπομένως, όφείλουμε νά ζητᾶμε συγχώρηση ὄχι μόνο από τόν Θεό, ἀλλά κι από κείνους πού πληγώθηκαν ἀπ' αὐτά τά ἁμαρτήματα: ἀλλοιῶς ὁ Θεός δέν μᾶς συγχωρεῖ (Ματθ. ε΄, 23-26). Πίσω από τούς ανθρώπους στους ὁποίους κάναμε κακό, βρίσκουμε τόν Θεό κι ὅταν ἁμαρτήσουμε στόν Θεό, πάντοτε πίσω Του βλέπουμε τούς ανθρώπους. Περιφρονώντας τόν Θεό, θραύουμε ἕνα ἠθικό ἐλατήριο στους ἄλλους, δίνοντάς τους ἕνα κακό παράδειγμα. Ὁ ἄνθρωπος πού δέν συμπεριφέρεται μέ λεπτότητα πρὸς τόν Θεό, δέν τήν ἔχει οὔτε πρὸς τούς ανθρώπους καί συμβάλλει στό νά μεγαλώνη ἡ ἀναισθησία τους ἀπέναντι στόν Θεό.[...]

Ἡ ἄρνηση τῆς συγχωρήσεως ἢ τῆς αἰτήσεως γιά συγγνώμη, κρατάει σκληρή τήν ψυχή. Τό κακό πού μᾶς ἔκανε ὁ ἄλλος, ὅταν διατηρῆται μέσα στή συνείδησή μας, εἶναι μιά ἀκαθαρσία, πού παραμένει μέσα μας, μᾶς δηλητηριάζει συνέχεια κι ἐξαπλώνει τήν ἀηδιαστική ὄσμή της σ' ὅλο τό εἶναι μας. Οἱ ἀναλαμπές ἢ τό σκοτά-

δι αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου, ἐνοχλοῦν τὰ μάτια μας καί δέν μπορούμε ν' ἀγαπήσουμε τόν Θεό καί ὁ ἄλλος δέν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ἐμᾶς. [...]

Μέσα στην ἐκκλησία [...] ἡ κατάσταση τῆς ἁμαρτίας δέν γίνεται μόνιμη. Διαλύεται ἀπό τὰ συνεχῆ κύματα τῆς συγγνώμης, τῆς προσευχῆς, τῆς ἀγάπης, πού κινητοποιεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Γι' αὐτό κι ὅλοι φαίνονται νά κινουῦνται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα πού τούς ἐνώνει. Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι τό ὄργανο αὐτῆς τῆς διαπροσωπικῆς ζωῆς, πού κατευθύνεται πρὸς τήν καθαρότητα καί δέν συμβιβάζεται μέ τή σκληρότητα ἢ τήν ἀκαμψία τῶν σχέσεων, μέσα στήν Ἐκκλησία. Εἶναι τό Πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, τῆς σχέσεως μέσα στήν ἐλευθερία τῆς ἀγάπης· ἔπειτα, δέν μπορεῖ νά συμβιβαστῇ μέ τήν σκληρότητα, τήν τελματωμένη στάση τῆς δυσπιστίας ἢ τῆς ἀποστάσεως, πού προκαλοῦνται καί διατηροῦνται μέ τήν ὑπερηφάνεια, ἡ ὁποία οὔτε ζητάει, οὔτε δίνει συγχώρεση. Ἐκεῖ πού βασιλεύουν τὰ πάθη, παρά τήν φαινομενική κινητικότητά τους, κυριαρχεῖ ἡ σκληρότητα, ἡ ἀκαμψία, ἡ ἔλλειψη ἐλευθερίας, πού μόνο τό Ἅγιο Πνεῦμα μπορεῖ νά ἐπαναφέρῃ ὅταν δίνη στόν ἄνθρωπο τή δύναμη νά συγχωρῇ καί νά ζητάει συγχώρεση, νά ὑψώνεται πάνω ἀπό τήν ὑπερηφάνειά του καί τὰ ἄλλα ἐγωϊστικά πάθη. [..]

Ἡ ἀνικανότητα τῶν χριστιανικῶν ψυχῶν νά ὑποφέρουν τήν ἁμαρτία καί τό κακό πού προξενεῖται στούς ἄλλους, ἡ ἀνάγκη νά ζητοῦν καί νά δίνουν συγχώρηση, φανερώνουν μιά ἀπό τίς δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας γιά κάθαρση, ἀνανέωση, συνεχῆ ἀνάπλαση τῆς ἐνότητας καί τῶν ἐσωτερικῶν δεσμῶν της, γιά νά βρῖσκεται σέ συμφωνία ἐν Χριστῷ. Ἔτσι φανερώνεται τό μυστήριο τῆς διατηρήσεως καί τῆς ἀέναης ἀνανεώσεώς της.

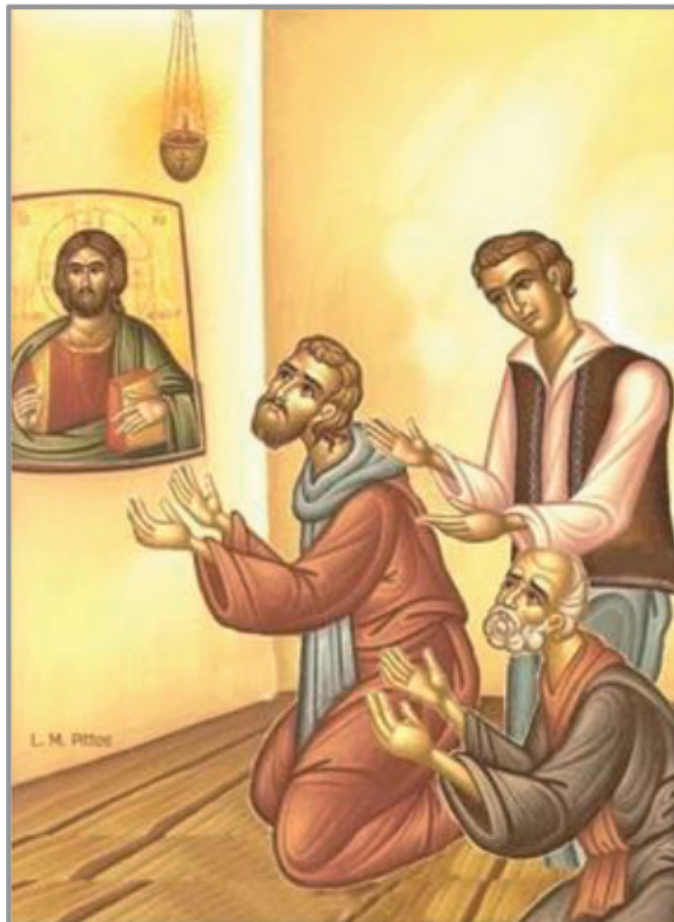
Στανιλοάε, π.Δ., Η ανάγκη της συγγνώμης και ανανεώσεως μέσα στην Εκκλησία, Ιερά Μητρόπολις Καισαριανής, Βύρωνος και Υμητού (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

«Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου...».

Στίχος ἀπὸ τον Ν΄ Ψαλμό.

«Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς οἰκτιρμῶν κάθαρον, εὐσπλάγχνω σου ἐλέει».

Πεντηκοστάριο. Ἰδιόμελο Τριωδίου. Ἦχος πλ.δ΄

Η συγχώρηση στο Ισλάμ

[...] Κατ' επίδρασιν επίσης της χριστιανικής ηθικής εγένετο διάκρισις μεταξύ βαρέων και ελαφρών αμαρτιών. Ειδωλολατρία, μαγεία, φόνος μουσουλμάνου, σφετερισμός του δικαίου των ορφανών, αισχροκέρδεια, εγκατάλειψις της σημαίας κατά τον «ιερόν πόλεμον», βιασμός μουσουλμανίδων παρθένων, είναι αμαρτίαι προς θάνατον. Θανάσιμος επίσης αμαρτία λογίζεται πάσα κατά του Θρησκευτικού νόμου ενέργεια.

Η αμαρτία και η μετάνοια

Αι αμαρτίαι βεβαίως έχουν τας συνεπείας αυτών, αλλ' οι μουσουλμάνοι ελπίζουν εις το έλεος του Θεού. Ο Θεός, λέγει το Κοράνιον, είναι έτοιμος να συγχωρήση τας αμαρτίας. «Μη αμφιβάλης εις τους οικτιρμούς του Θεού· ο Θεός συγχωρεί όλας τας αμαρτίας». Βασική μάλιστα πεποίθησις του μουσουλμάνου είναι ότι ο πιστός εκφράζει άπιστίαν, όταν νομίζη ότι υπάρχει αμαρτία, την οποίαν δεν συγχωρεί ο Θεός, πλην της αρνήσεως της βασικής ομολογίας πίστεως εις το ενιαίον αυτού και το προφητικόν αξίωμα του Μωάμεθ.

Ο Θεός συγχωρεί τας αμαρτίας, αλλ' απαιτείται εκ μέρους του πιστού έμπρακτος μετάνοια (Iauba). Η ισλαμική θεολογία έδωσε μεγάλην σημασίαν εις την μετάνοιαν. Η προς Θεόν εμπιστοσύνη εκφράζεται διά της μετάνοιας, η οποία θέτει την ελπίδα εις την καρδίαν του πιστού και οδηγεί αυτόν εις την πίστιν ότι ο Θεός, παρά την αυστηρότητά του, είναι ελεήμων και συγχωρεί τον μετανοούντα. [...]

Διά το έγκυρον της μετάνοιας απαιτούνται τρία

πράγματα· συνείδησις της ενοχής, συντριβή και μεταμέλεια, αίτησις συγχωρήσεως του Θεού και σταθερά απόφασις περί μη επαναλήψεως της διαπραχθείσης αμαρτίας. Εάν εκπληρωθούν οι όροι ούτοι, ο Θεός λαμβάνει υπ' οψιν την μετάνοιαν συμφώνως προς την ισχύν της αιώνιας βουλήσεώς του. [...] Κατά την αυστηράν όμως μουσουλμανικήν άποψιν την μετάνοιαν πρέπει να συνοδεύουν έργα αρετής. Ο Θεός βεβαίως συγχωρεί τας κατά του προσώπου του αναφερομένας αμαρτίας, αλλά προκειμένου περί αμαρτιών, αι οποίαι στρέφονται κατά των συνανθρώπων, απαιτείται έμπρακτος μετάνοια, διότι πρέπει τα κακά έργα να αναπληρωθούν διά των καλών και να δημιουργηθή το αντίβαρον των καλών έργων έναντι των κακών. [...]

Ζιάκας, Γ., Πίστις, ελπίς και σωτηρία κατά το Ισλάμ, Θεσσαλονίκη, 1978, σελ. 154-158.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ο Ιησούς συγχωρεί τη μοιχαλίδα

¹Ο Ιησούς πήγε στο όρος των Ελαιών. ²Αλλά πρωί πρωί γύρισε πάλι στο ναό, κι όλο το πλήθος ερχόταν κοντά του. Αυτός κάθισε και τους δίδασκε. ³Τότε οι δάσκαλοι του νόμου και οι Φαρισαίοι φέρνουν μια γυναίκα που την είχαν πιάσει να διαπράττει μοιχεία· την έβαλαν στη μέση ⁴και του είπαν: «Διδάσκαλε, αυτή τη γυναίκα την έπιασαν επ' αυτοφώρω να διαπράττει μοιχεία. ⁵Ο Μωυσής στο νόμο μάς έχει δώσει εντολή να λιθοβολούμε τέτοιου είδους γυναίκες. ⁶Εσύ τι γνώμη έχεις;». Αυτό το 'λεγαν για να του στήσουν παγίδα, ώστε να βρουν κάποια κατηγορία εναντίον του. Ο Ιησούς τότε έσκυψε κάτω και με το δάχτυλο έγραφε στο χώμα. ⁷Κα-

θώς όμως επέμεναν να τον ρωτούν, σηκώθηκε πάνω και τους είπε: «Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος πέτρα πάνω της». ⁸Κι έσκυψε πάλι κάτω κι έγραφε στο χώμα. ⁹Αυτοί όμως, όταν άκουσαν την απάντηση, άρχισαν με πρώτους τους γεροντότερους να φεύγουν ένας ένας, μέχρι και τον τελευταίο· κι έμεινε μόνος ο Ιησούς και η γυναίκα στη μέση. ¹⁰Τότε σηκώθηκε όρθιος ο Ιησούς και τη ρώτησε: «Γυναίκα, πού είναι οι κατηγοροί σου; Κανένας δε σε καταδίκασε;». ¹¹«Κανένας, Κύριε», απάντησε εκείνη. «Ούτε εγώ σε καταδικάζω», της είπε ο Ιησούς· «πήγαινε, κι από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις πια».

Ιω 8, 1-11

Lucas Cranach ο πρεσβύτερος, Ο Χριστός και η μοιχαλίδα. Ελαιογραφία, 1532.

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Αν ένας διαπράξει μοιχεία με γυναίκα έγγαμη, δηλαδή με τη γυναίκα ενός άλλου, ο μοιχός και η μοιχαλίδα πρέπει εξάπαντος να θανατωθούν. (Λευιτ 20,10)

Αν κάποιος πιαστεί να πλαгиάζει με παντρεμένη γυναίκα, τότε θα θανατωθούν και οι δύο. Έτσι θα εξαλείψετε το κακό μέσα από τον λαό του Ισραήλ. (Δευτ 22, 22)

Από το Κοράνιο

(Σούρα 17, στ. 32): Και να μη πλησιάζετε στη μοιχεία, γιατί είναι αισχρή (πράξη) κι μεγάλη αμαρτωλή, ανοίγοντας τον δρόμο (για άλλες ανομίες).

(Σούρα 24, στ. 2-5): ²Την μοιχαλίδα και τον μοιχό να μαστιγώσετε κάθε έναν από τους δύο με εκατό ραβδισμούς. Να μη σας πάρει ο οίκτος -στην περίπτωση τους- από ό, τι έχει ορίσει ο ΑΛΛΑΧ αν πραγματικά πιστεύετε στον ΑΛΛΑΧ και στην Έσχατη Μέρα. Και ας είναι μάρτυρες (παρόντες) της τιμωρίας τους μια ομάδα από τους Πιστούς. ³Ο μοιχός να μην νυμφεύεται παρά μια μοιχαλίδα ή μια άπιστη κι η μοιχαλίδα να μη παντρεύεται παρά ένα μοιχό ή έναν άπιστο. Κι απαγορεύεται τούτο στους πιστούς. ⁴Κι εκείνοι που κατηγορούν τις ενάρετες γυναίκες για μοιχεία, κι έπειτα δεν παρουσιάζουν τέσσερις μάρτυρες (για να πιστοποιήσουν τούτο) να τους μαστιγώσετε με ογδόντα ραβδισμούς, και μη δεχτείτε ποτέ πια άλλη μαρτυρία απ' αυτούς. Γιατί αυτοί είναι οι (πρόστυχοι) παραβάτες. ⁵Εκτός αν μετανιώσουν μετά, απ' αυτό, και βελτιώσουν τους τρόπους και συμπεριφορά τους. Γιατί ο ΑΛΛΑΧ είναι Πολυεπιεικής, Πολυευσπλαχνικός.

Αίτια που δυσχεραίνουν τη συγχώρηση και την έκφραση αγάπης στη ζωή των πιστών. Η αγάπη ως βάση για τη συγχώρηση

Επιστολή τέως κρατούμενου προς τον π. Γερβάσιο Ραπτόπουλο

Μάρτιος 2007

Πατέρα Γερβάσιε, Σεβαστέ μου Γέροντα,

Λίγες ημέρες μας χωρίζουν από την έλευση της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος. Θα είναι αυτή η τρίτη Μεγάλη Εβδομάδα από τότε που αποφυλακίστηκα. Πριν την αποφυλάκισή μου είχα ζήσει τρεις Μεγαλοβδομάδες στην Φυλακή.

Τις ημέρες αυτές στην Φυλακή τις αισθάνεται κανείς εντελώς διαφορετικά και πολύ πιο έντονα, από οπουδήποτε αλλού. Δεν υπάρχει κατάνυξη που συναντά κανείς στις εκκλησίες ούτε οι ευχές ούτε τα χαρούμενα πρόσωπα, ούτε το εορταστικό κλίμα, ούτε η ζέση της οικογένειας.

Υπάρχει όμως η συνάντηση με την προσωπική ευθύνη, η συμπόρευση με το Θείο δράμα, η ελπίδα να έχει κανείς στα μάτια του Κυρίου μας την τύχη του πρώτου πολίτη του παραδείσου και πρώην ληστή, η έντονη προσμονή της Ανάστασης...

Ποτέ στην ζωή μου δεν θα ξεχάσω την εμπειρία αυτή! Την σκληρή εμπειρία της Φυλακής αλλά και την μεγάλη ευκαιρία της Φυλακής! Διότι η Φυλακή σε περιορίζει, σε πληγώνει, σε τιμωρεί, αλλά σου δίνει και την προοπτική της επιλογής.

Της επιλογής να σαπίσεις ή να ανθίσεις! Να γίνεις χειρότερος ή ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Πράγματι αν κάποιος έχει τη δύναμη ψυχής, να ζητά ειλικρινά την συγχώρεση και να ποθεί αληθινά την

κάθαρση, τότε νιώθει την ελπίδα, και όποιος νιώθει την ελπίδα, παίρνει θάρρος να ικετεύσει τον Θεό να τον σηκώσει, να τον αναστήσει!

Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ιησούς Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι» (Α΄ Τιμ. 1, 15) και αληθώς ο Κύριός μας δεν καταδικάζει κανέναν γιατί αμάρτησε, αλλά γιατί δεν μετανόησε.

Στον ωκεανό του ελεύθερου χρόνου στην Φυλακή, μου δόθηκε η ευκαιρία να διαβάσω πολλά ψυχωφελή βιβλία... Στην αρχή και ενώ διάβαζα και προσευχόμουν δίσταζα, ίσως και να ντρεπόμουν, να επικοινωνήσω με κάποιον άνθρωπο να μου έδινε μια επιπλέον σημαντική πνευματική βοήθεια. Και να! Η επίσκεψή σας στην Φυλακή, για να προσφέρετε πνευματικά και υλικά σε όλους τους κρατούμενους. Το αδιάπτωτο και απόλυτα χριστιανικό ενδιαφέρον σας για όλους, ανεξαρτήτως θρησκευύματος, εθνότητας ή χρώματος. Ο παρηγορητικός κηρυκτικός σας λόγος, αλλά και ο ψαλμωδός που εκείνες τις ημέρες έτυχε να διαβάζω: «Ο Θεός, συ έγνωσ την αφροσύνην μου, και αι πλημμέλειαί μου από σου ουκ απεκρύβησαν» (Ψαλμ. ξη, 6), έδωσαν τη δύναμη στο χέρι μου να γράψει εκείνη την πρώτη επιστολή, που έγινε αφορμή της ευεργετικής για μένα γνωριμίας μας. Με στηρίξατε και με καθοδηγήσατε πνευματικά, αυτά τα πέτρινα χρόνια της φυλάκισής μου, αλλά και μετά την αποφυλάκισή μου έως σήμερα! Είστε για την ελαχιστότητά μου ο ιδανικός πνευματικός πατέρας. ΠΑΤΕΡΑΣ! Τα χρόνια αυτά που ήμουν στη Φυλακή διαπίστωσα ότι η λέξη ΠΑΤΕΡΑΣ φτιάχτηκε για αποστάσεις. Να την φωνάζεις από την μια μεριά του κόσμου στην άλλη, σα να φωνάζεις ΒΟΗΘΕΙΑ! [...]

Τις γράφω τις γραμμές αυτές σε απόσταση χρόνου, πάνε τρία χρόνια από τότε που αποφυλακίστηκα. Και δεν είμαι κάποιος από αυτούς τους χιλιάδες, που εξαγοράζοντας την ποινή τους, τους χαρίσατε την ελευθερία

τους. Είμαι όμως ένας από αυτούς που τους χαρίσατε την πνευματική τους ελευθερία, που τους βοηθήσατε να γίνουν **ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**. Και πιστέψτε με αυτό είναι πολύ πιο σημαντικό! [...]

Έχει πράγματι εξαιρετικά υψηλή δημοφιλία να προσφέρει κανείς στους πτωχούς, στους αρρώστους, στα ορφανά, στις κακοποιημένες γυναίκες, στις ανύπαντρες μητέρες, και μηδενική δημοφιλία να ασχολείται κάποιος με τους κρατούμενους. Αυτούς που πολλές φορές ακόμη και η ίδια τους η οικογένεια τους έστρεψε την πλάτη...

Όποιος όμως είναι Χριστιανός Ορθόδοξος πρέπει να μην λησμονεί ποτέ ότι είναι μέλος μιας πίστης που πρώτα από όλα ξέρει να αγαπά και να συγχωρεί. Να συγχωρεί και να αγαπά. Γιατί αν ξέρεις να συγχωρείς, ξέρεις και να αγαπάς, και αν ξέρεις να αγαπάς, ξέρεις και να συγχωρείς.

Ας μην μας διαφεύγει ακόμη, ότι στην Φυλακή δεν έχουν μπει όλοι οι άνθρωποι για ειδική εγκλήματα. Μια στιγμιαία αμέλεια, ένας λάθος προγραμματισμός, μια συκοφαντία, ένα οικονομικό ναυάγιο είναι αρκετά να στείλουν κάποιον στη Φυλακή. Και όλοι μας πρέπει να προσέχουμε, γιατί η ζωή μας πολλές φορές μοιάζει με φράση που ακούγεται σωστή, αλλά αν πας να την διαβάσεις είναι γεμάτη... ορθογραφικά λάθη.

Σεβαστέ μου Γέροντα,

Τρία χρόνια μετά, μπορώ μετά παρρησίας να πω: **ΝΑΙ, τώρα είμαι ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!**

Επιστολές από Κρατούμενους, Διακονία Αποφυλακίσεως Απόρων Κρατουμένων (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

π. Σταμάτη Σκλήρη, Ο φυλακισμένος με την πορφύρα, 1996.

Αξιολόγηση των θέσεων του Χριστιανισμού και των θρησκειών για τη συγχώρηση

5.5. ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ

Μορφές ετερότητας από τη σύγχρονη πραγματικότητα και στάσεις απέναντι σ' αυτήν

Άξιον εστί (απόσπασμα)

«Βλέπεις, είπε, είναι οι Άλλοι
και δε γίνεται Αυτοί χωρίς Εσένα
και δε γίνεται μ' Αυτούς χωρίς, Εσύ
Βλέπεις, είπε, είναι οι Άλλοι
Και ανάγκη πάσα να τους αντικρίσεις
Η μορφή σου αν θέλεις ανεξάλειπτη να 'ναι
Και να παραμένει αυτή».

Οδυσσέας Ελύτης

Αίτια της περιθωριοποίησης λόγω θρησκευτικής ή άλλης ετερότητας. Στάσεις του Χριστιανισμού απέναντι στην ετερότητα

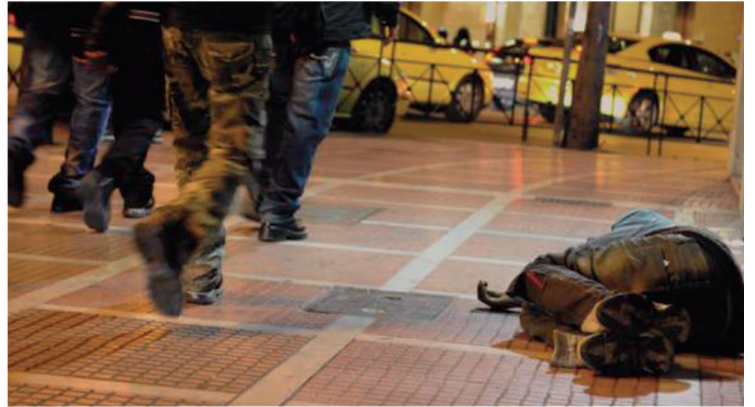
Φράσεις από την Καινή Διαθήκη:

- Ιω 13,34: Αγαπάτε αλλήλους. Όπως σας αγάπησα εγώ, να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο.
- Εβρ 13,1-3: Συνεχίστε ν' αγαπάτε ο ένας τον άλλο σαν αδέρφια. Μην ξεχνάτε τη φιλοξενία, γιατί μ' αυτήν μερικοί, χωρίς να το ξέρουν, φιλοξένησαν αγγέλους. Να θυμάστε τους φυλακισμένους, σαν να είστε κι εσείς φυλακισμένοι μαζί τους· κι όσους υποφέρουν, γιατί κι εσείς μπορείτε να βρεθείτε στη θέση τους.

- Γαλ 6,2: Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου, κι έτσι θα εφαρμόσετε πλήρως τον νόμο του Χριστού. Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε.
- Μτ 5,45: ...αυτός (ο Πατέρας) ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή σε δικαίους και αδίκους.
- Μτ 12,35: Ο καλός άνθρωπος βγάζει από το καλό του απόθεμα τα καλά, κι ο κακός άνθρωπος από το απόθεμα της κακίας του τα άσχημα λόγια.
- Λκ 6,27: Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε όσους σας μισούν.
- Ιω 8,7: Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος πέτρα πάνω της» (Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω).
- Ρωμ 2,1: ...κρίνοντας τον άλλο, καταδικάζεις τον ίδιο τον εαυτό σου, αφού κι εσύ ο κριτής κάνεις τα ίδια...
- Μκ 10,31: Πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.
- Λκ 6,27-28: «Σ' εσάς όμως που μ' ακούτε λέω: Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε όσους σας μισούν· δίνετε ευχές σ' όσους σας δίνουν κατάρες, προσεύχετε γι' αυτούς που σας κακομεταχειρίζονται.
- Γαλ 5,14: Άλλωστε όλος ο νόμος συνοψίζεται σε μια φράση: Στο ν' αγαπήσεις τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου.
- Ρωμ 15,2: Η συμπεριφορά του καθενός μας να είναι αρεστή στον πλησίον, ώστε να τον βοηθάει να προκόβει στο αγαθό.

- Α Κορ 16,14: Όλες τις πράξεις σας να τις εμπνέει η αγάπη.
- Ρωμ 13,10: Η αγάπη σε καμιά περίπτωση δεν κάνει κακό στον άλλο· η αγάπη είναι η τέλεια εκπλήρωση των εντολών του Θεού.

Φράσεις από την Παλαιά Διαθήκη:

- Δευτ 10,19: Να αγαπάτε, λοιπόν, τους ξένους, γιατί κι εσείς ήσασταν ξένοι στην Αίγυπτο.
- Παρ 11,12: Ο ανόητος χλευαστικά μιλάει για τον πλησίον του, μα ο συνετός σωπαίνει.
- Παρ 21,12: Πάντα του ασεβή η ψυχή διψάει για το κακό· ούτε για τον πλησίον του έλεος δεν έχει...
- Παρ 3,34: Εναντιώνεται στους αλαζόνες, ενώ δείχνει αγάπη στους ταπεινούς.

Πώς θα κριθεί ο κόσμος

³¹«Όταν θα έρθει ο Υιός του Ανθρώπου με όλη του τη μεγαλοπρέπεια και θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει στον βασιλικό θρόνο του. ³²Τότε θα συναχθούν μπροστά του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια. ³³Τα πρόβατα θα τα τοποθετήσει στα δεξιά του και τα κατσίκια στ' αριστερά του. ³⁴Θα πει τότε ο βασιλιάς σ' αυτούς που βρίσκονται δεξιά του: "ελάτε, οι ευλογημένοι απ' τον Πατέρα μου, κληρονομήστε τη βασιλεία που σας έχει ετοιμαστεί απ' την αρχή του κόσμου. ³⁵Γιατί, πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, ³⁶γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και μ' επισκεφθήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε". ³⁷Τότε θα του απαντήσουν οι άνθρωποι του Θεού: "Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς και σε θρέψαμε ή να διψάς και σου δώσαμε να πιεις; ³⁸Πότε σε είδαμε ξένον και σε περιμαζέψαμε ή γυμνόν και σε ντύσαμε; ³⁹Πότε σε είδαμε άρρωστον ή φυλακισμένον κι ήρθαμε να σε επισκεφθούμε;".

40 Τότε θα τους απαντήσει ο βασιλιάς: “σας βεβαιώνω πως αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς μου, τα κάνατε για μένα”».

Μτ 25, 31-40

Μια εικαστική «συνέργεια», του Γάλλου λιθογράφου Jef Aérosol και του Άγγλου φωτογράφου Lee Jeffries, από τη σειρά «Synergy». Χωρίς τίτλο #3, φωτογράφιση του Éric Simon. Ο Lee Jeffries φωτογραφίζει πορτρέτα άστεγων ανθρώπων.

Θρησκευτικά κριτήρια αποδοχής της ετερότητας

Κείμενα από την Αγία Γραφή:

- Γαλ 3,28: Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα· όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό.
- Ιω 13,34: Αγαπάτε αλλήλους. Όπως σας αγάπησα εγώ, να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο.
- Δευτ 10,19: Να αγαπάτε, λοιπόν, τους ξένους, γιατί κι εσείς ήσασταν ξένοι στην Αίγυπτο...
- Εβρ 13,1-3: Συνεχίστε ν' αγαπάτε ο ένας τον άλλο σαν αδέρφια. Μην ξεχνάτε τη φιλοξενία, γιατί μ' αυτήν μερικοί, χωρίς να το ξέρουν, φιλοξένησαν αγγέλους. Να θυμάστε τους φυλακισμένους, σαν να είστε κι εσείς φυλακισμένοι μαζί τους· κι όσους υποφέρουν, γιατί κι εσείς μπορείτε να βρεθείτε στη θέση τους...
- Α Ιω 4,20: Αν κάποιος πει «αγαπώ το Θεό», μισεί όμως τον αδερφό του, είναι ψεύτης. Γιατί, πραγματικά, αυτός που δεν αγαπάει τον αδερφό του, τον οποίο βλέπει, πώς μπορεί να αγαπάει τον Θεό, τον οποίο δε βλέπει;

Θεραπεία των δέκα λεπρών

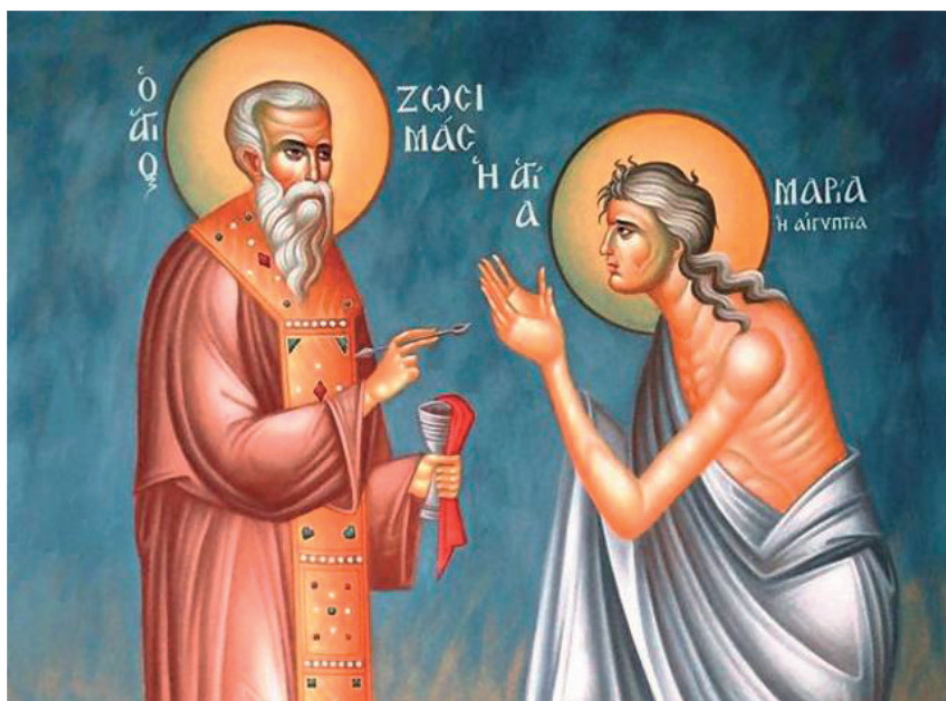
¹¹Πηγαίνοντας ο Ιησούς προς την Ιερουσαλήμ, περνούσε ανάμεσα από τη Σαμάρεια και τη Γαλιλαία.
¹²Καθώς έμπαινε σ' ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί· στάθηκαν λοιπόν από μακριά ¹³και του φώναζαν δυνατά: «Ιησού, αφέντη, ελέησέ μας!». ¹⁴Βλέποντάς τους εκείνος τους είπε: «Πηγαίνετε να σας εξετάσουν οι

ιερείς». Και καθώς πήγαιναν, καθαρίστηκαν από τη λέπρα. ¹⁵Ένας απ' αυτούς, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, γύρισε δοξάζοντας με δυνατή φωνή τον Θεό, ¹⁶έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού και τον ευχαριστούσε. Κι αυτός ήταν Σαμαρείτης. ¹⁷Τότε ο Ιησούς είπε: «Δε θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά πού είναι; ¹⁸Κανένας τους δε βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει τον Θεό παρά μόνο τούτος εδώ ο αλλοεθνής;». ¹⁹Και σ' αυτόν είπε: «Σήκω και πήγαινε στο καλό· η πίστη σου σε έσωσε».

Λκ 17, 11-19

Βίος της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας

Τον βίο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας συνέγραψε ο Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων (τιμάται 11 Μαρτίου), ο οποίος συνέγραψε διάφορα ασκητικά και υμνογραφικά κείμενα που διαποτίζονται από το πνεύμα της Ορθοδόξου θεολογίας και της ασκητικής παραδόσεως.

Η Οσία Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527-565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος της. Η ίδια ξαγορεύθηκε στον Αββά Ζωσιμά ότι διετέλεσε: «δημόσιον προκείμενη τῆς ἀσωτίας ὑπέκκαυμα, οὐ δόσεως τινός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔνεκεν», κάνοντας δηλαδή το έργο της δωρεάν, «έκτελοῦσα τὸ ἐν ἐμοὶ καταθύμιον». Και όπως του απεκάλυψε, είχε ακόρεστη επιθυμία και ακατάσχετο έρωτα να κυλιέται στο βόρβορο που ήταν η ζωή της και σκεπτόταν έτσι, ντροπιάζοντας την ανθρώπινη φύση.

Λόγω της άσωτης ζωής και της σαρκικής επιθυμίας που είχε, κάποια φορά ακολούθησε τους προσκυνητές που πήγαιναν στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό το έκανε, όχι για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό, αλλά για να έχει πολλούς εραστές που θα ήταν έτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος της. Περιγράφει δε και η ίδια ρεαλιστικά και τον τρόπο που επιβιβάστηκε στο πλοiάριο. Και, όπως η ίδια αποκάλυψε, κατά την διάρκεια του ταξιδιού της δεν υπήρχε είδος ασέλγειας από όσα λέγονται και δεν λέγονται, του οποίου δεν έγινε διδάσκαλος σε εκείνους τους ταλαίπωρους ταξιδιώτες. Και η ίδια εξέφρασε την απορία της για το πώς η θάλασσα υπέφερε τις ασωτίες της και γιατί η γη δεν άνοιξε το στόμα της και δεν την κατέβασε στον άδη, επειδή είχε παγιδεύσει τόσες ψυχές. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού αυτού δεν αρκέστηκε στο ότι διέφθειρε τους νέους, αλλά διέφθειρε και πολλούς άλλους από τους κατοίκους της πόλεως και τους ξένους επισκέπτες.

Και στα Ιεροσόλυμα που πήγε κατά την εορτή του Τιμί-
ου Σταυρού, περιφερόταν στους δρόμους «ψυχᾶς νέων
ἀγρεύουσα».

Αισθάνθηκε όμως, βαθιά μετάνοια από ένα θαυ-
ματουργικό γεγονός. Ενώ εισερχόταν στον ναό για να
προσκυνήσει το Ξύλο του Τιμίου Σταυρού, κάποια δύνα-
μη την εμπόδισε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθη-
κε μπροστά σε μία εικόνα της Παναγίας, έδειξε μεγάλη
μετάνοια και ζήτησε την καθοδήγηση και βοήθεια της
Παναγίας. Με την βοήθεια της Θεοτόκου εισήλθε ανε-
μπόδιστα αυτή την φορά στον ιερό ναό και προσκύνη-
σε τον Τίμιο Σταυρό. Στην συνέχεια, αφού ευχαρίστησε
την Παναγία, άκουσε φωνή που την προέτρεπε να πο-
ρευθεί στην έρημο, πέραν του Ιορδάνου. Αμέσως ζήτη-
σε την συνδρομή και την προστασία της Θεοτόκου και
πήρε τον δρόμο της προς την έρημο, αφού προηγου-
μένως πέρασε από την ιερά μονή του Βαπτιστού στον
Ιορδάνη ποταμό και κοινώνησε των Αχράντων Μυστη-
ρίων. Στην έρημο έζησε σαράντα επτά χρόνια, χωρίς
ποτέ να συναντήσει άνθρωπο.

Κατά τα πρώτα δεκαεπτά χρόνια στην έρημο, πάλε-
ψε πολύ σκληρά για να νικήσει τους λογισμούς και τις
επιθυμίες της, ουσιαστικά για να νικήσει τον διάβολο
που την πολεμούσε με τις αναμνήσεις της προηγούμε-
νης ζωής. Η Οσία ζούσε δεκαεπτά χρόνια στην έρημο
«θηρσὶν ἀνημέροις ταῖς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πυκτεύου-
σα». Είχε πολλές επιθυμίες φαγητών, ποτών και «πορ-
νικῶν ἁσμάτων» και πολλούς λογισμούς που την ωθού-
σαν προς την πορνεία. Όμως, όταν ερχόταν κάποιος
λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δά-
κρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη «ἕως ὅτου τὸ φῶς
ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς
ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν». Συνεχῶς προσευχόταν στην

Παναγία, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωής της μετανοίας που έκανε. Το ιμάτιό της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή. Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ὡς πολλάκις μὲ χαμαὶ πεσοῦσαν ἄπνουν μείναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη Χάρη του Θεού και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχής της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της.

Λόγω της μεγάλης πνευματικής της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα. [...]

Η Εκκλησία τιμά την μνήμη της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας την 1η Απριλίου και την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών.

Οσία Μαρία η Αιγυπτία, Ιστοσελίδα: Ορθόδοξος Συναξαριστής (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Από το Κοράνιο:

- κεφ. 2, 177: Ευσέβεια δεν είναι μόνο να στρέφετε ανατολικά και δυτικά τα πρόσωπά σας αλλά η ευσέβεια είναι εκείνου που πιστεύει στον ΑΛΛΑΧ και στην Έσχατη Μέρα, στους Αγγέλους και στο Βιβλίο και στους προφήτες· Να δίνει από την περιουσία του, ενώ την αγαπάει για τους συγγενείς του, και για τα ορφανά, και για τους απόρους, και για τους οδοιπόρους, και τους ζητιάνους και για την απελευθέρωση των σκλάβων. Είναι να εκτελεί την προσευχή, να

καταβάλλει τη Ζεκάτ, και αυτοί που κρατούν την υπό-σχεσή τους, αν έχουν υποσχεθεί (και προσδιορίζω) τους υπομονετικούς στις δυσκολίες και τους πόνους και όταν πολεμάνε για το όνομα του ΑΛΛΑΧ. Τέτοιοι είναι εκείνοι, που πιστεύουν την αλήθεια και είναι ευσεβείς.

- κεφ. 2, 273: (Δώστε ελεημοσύνη) στους φτωχούς, που για χάρη του ΑΛΛΑΧ περιορίζονται και αδυνατούν να περιφέρονται στη γη, για εμπόριο ή εργασία, ο αμαθής άνθρωπος τους νομίζει πλούσιους, ίσως εξ αιτίας της μετριοφροσύνης τους, επειδή δεν έχουν ανάγκες. Συ πρέπει να τους γνωρίζεις απ' την εμφάνισή τους. Δεν ζητιανεύουν ενοχλητικά κι αδιάκριτα απ' όλους. Έτσι οτιδήποτε καλό ξοδεύετε, να είστε βέβαιοι, ότι ο ΑΛΛΑΧ το γνωρίζει.
- κεφ. 4, στ. 124: Κι όποιος κάνει τις καλές πράξεις είτε άνδρας είναι είτε γυναίκα, κι είναι πιστός αυτοί θα μπουν στον Παράδεισο κι ούτε θα αδικηθούν για ένα Νακίρι.*
- κεφ. 10, στ. 26: Σε εκείνους που έκαναν καλό, ανήκει καλή (αμοιβή)- κι ακόμα πιο πολύ! Ούτε η σκοτεινιά ούτε η ντροπή θα σκεπάσει το πρόσωπό τους (δεν υποφέρουν καμιά ενόχληση). Αυτοί θα είναι Σύντοφοι του Παραδείσου, όπου παντοτινά εκεί θα κατοικούν.

*Μία τρύπα πίσω στο σπέρμα του χουρμά και σημαίνει ασήμαντο πράγμα χωρίς αξία.

Ηθικές κατευθύνσεις του Βουδισμού

Σ' αυτό το θεωρητικό πλαίσιο [του Τεραβάντα ή Χιναγιάνα Βουδδισμού] έχουν διαμορφωθεί οι πρακτικές

ηθικές κατευθύνσεις του Βουδδισμού, που καθορίζουν τη συμπεριφορά των οπαδών του. Οι λαϊκοί υποχρεούνται: α) Να σέβονται κάθε μορφή ζωής και να αποφεύγουν την οποιαδήποτε βλάβη της. β) Να μην παίρνουν ό,τι δεν τους προσφέρεται. γ) Να απέχουν από κάθε μορφή ασέλγειας [...].

[Στον Μαχαγιάνα Βουδδισμό] Το κύριο χαρακτηριστικό κάθε Μποντισάττβα είναι η συμπάθεια προς όλα τα όντα και η διάθεση βοήθειας.

Αναστάσιος (Γιαννουλάτος), Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, Ίχνη από την αναζήτηση του υπερβατικού, Ακρίτας, Αθήνα, 2004, σελ. 202, 205.

Προς μία θεολογία της ετερότητας

Στοιχεία και προϋποθέσεις για μια θεολογική προσέγγιση της πολυπολιτισμικότητας που να εκφράζεται ως αλληλοσεβασμός, αποδοχή και ειρηνική συνύπαρξη με τη θρησκευτική ή όποια άλλη ετερότητα, είναι διάσπαρτα στη Βίβλο και στα πατερικά κείμενα. Για την αναγνώρισή τους, όμως, απαιτείται σαφώς μία άλλη νοοτροπία και ένας άλλος προσανατολισμός. Μια άλλη ερμηνευτική προσέγγιση μπορεί να αναδείξει και να φωτίσει καίριες πτυχές της θεολογίας της ετερότητας. Στη διήγηση της δημιουργίας, είναι κατάδηλο, πέρα από τη διαλεκτική κτιστού και ακτίστου, ότι ο άνθρωπος και ο κόσμος είναι δημιουργήματα «καλά λίαν» του Θεού. [...] Στο σχέδιο της θείας οικονομίας του Θεού για τη σωτηρία, εντάσσονται όλες οι θρησκευτικές παραδόσεις. Η Βίβλος δεν είναι μόνο θεόπνευστο έργο. Είναι και ιστορικό προϊόν και μαρτυρία πολυπολιτιστικών και πολυθρησκευτικών σχέσεων. [...] Η Καινή Διαθήκη δεν

αφορά αποκλειστικά στον περιούσιο λαό. Ο πλησίον είναι ο άλλος, ο έτερος, όπως και ο Θεός είναι ο απόλυτος Άλλος, ο όντως Έτερος προς τον άνθρωπο, που γίνεται αδελφός. Συνεπώς, η αποδοχή του άλλου και της ετερότητας δεν αποτελεί απλώς ένα ακόμη παράδοξο αίτημα της μετανεωτερικότητας και της πολυπολιτισμικότητας, αλλά βρίσκεται ακριβώς στην καρδιά της θεολογικής μας παράδοσης. «Έν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναὶ πολλαὶ εἰσὶν» (Ιω. 14,2). Στην Καινή Διαθήκη μπορεί κανείς να ψηλαφίσει μια σειρά από θεολογικούς τόπους της ετερότητας, όπως οι παραβολές του Καλού Σαμαρείτη και της Κρίσεως. Το ιδρυτικό γεγονός της Εκκλησίας κατά την Πεντηκοστή σημαίνει πρόσληψη της προσωπικής ετερότητας αλλά και της πολυπολιτισμικότητας των λαών και των γλωσσών στην προοπτική του σώματος του Χριστού. Η εμπειρία και η δυναμική που ανέπτυξε η αρχαία Εκκλησία προσανατολίζεται σαφώς προς πολυπολιτισμική προοπτική. Η Αποστολική Σύνοδος, η εκκλησιολογία του αποστόλου Παύλου και το άνοιγμα προς τους εθνικούς σηματοδοτούν τις απαρχές μιας νέας πραγματικότητας. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς Ιουδαίος ή να εφαρμόζει τον Μωσαϊκό Νόμο για να ενταχθεί στην Εκκλησία. Η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος δεν επιβάλλει μιαν αναγκαστική ομοιομορφία με απαρέγκλιτους κανόνες και κατηγορικές προσταγές. Αντίθετα, φωτίζοντας την προσωπική ετερότητα του κάθε μέλους της εκκλησιαστικής κοινότητας, την οδηγεί σε αρμονική αλληλεξάρτηση με τα άλλα μέλη, οικοδομώντας, έτσι, την ενότητα του σώματος. [...] Η εκκλησιολογία αποκαλύπτει τη δυνατότητα ένωσης των πολλών στο Ένα Σώμα του Χριστού, όπου οι πολλοί συνάπτονται και γίνονται αλλήλων μέλη. Γιατί η Εκκλησία δεν είναι μόνο η συναγωγή των πριν διεστώτων αλλά και η ποικιλία των χαρισμάτων. [...] Κοινωνία

και ετερότητα, ενότητα και πολλαπλότητα συμπίπτουν, αντανακλώντας το δόγμα της Αγίας Τριάδος. [...] Η σχέση του ανθρώπου με την ετερότητα του κόσμου και της φύσης αναδεικνύει και φανερώνει την ευθύνη του απέναντι στην υπόλοιπη δημιουργία. Ο άνθρωπος καλείται να οδηγήσει την άλογη κτίση σε κοινωνία μαζί του, καλλιεργώντας την αισθητικά μέσω της προσωπικής δημιουργίας, του πολιτισμού του, όχι να την καθυποτάξει ή να την αφομοιώσει μη σεβόμενος την ετερότητά της. [...] Το ασκητικό ήθος, εξάλλου, δεν συνιστά ατομικό κατόρθωμα, αλλά κατεξοχήν γεγονός κοινωνίας. Είναι η προσωπική εμπειρία της θυσιαστικής αυθυπέμβασης από κάθε αδιέξοδη εμμονή στην αυτάρκεια της ύπαρξης, το κοινωνικό και κενωτικό άνοιγμα του προσώπου στη ζωή της κοινότητας ως συνύπαρξη και σχέση με τα άλλα μέλη, το μεγάλο «ναι» στη ζωή, στη ζωή ως αγάπη και ελευθερία. Η ανθρώπινη προσπάθεια δεν κατορθώνει, παρά μόνο αποδέχεται ελεύθερα και οικειώνεται αγαπητικά τον τρόπο υπάρξεως του Θεού.

Γιαγκάζογλου, Σ., Κοινωνία εσχάτων, Δοκίμια εσχατολογικής οντολογίας, Ίνδικτος, Αθήνα, 2016, σελ. 265-268.

Βλάσης Κανιάρης, Το κουτσό, Περιβάλλον, ΕΜΣΤ, Αθήνα, 1974.

Ο μετανάστης

[...] Ο μετανάστης είναι πρόκληση για την γνησιότητα της ιερατικής, χριστιανικής, και ανθρώπινης αυτοσυνειδησίας μου και τούτο γιατί εγώ πέρα από κάθε άλλον γνωρίζω ότι το μέτρο της ανθρώπινης αξίας είναι η Ενανθρώπηση του Θεού. Γιατί περισσότερο από κάθε άλλον οφείλω να θυμάμαι ότι αυτός ο μετανάστης μπορεί να είναι ένας από αυτούς που θα έλθει από ανατολών και δυσμών και θα ανακληθεί στην Βασιλεία του Θεού και εγώ ως υιός της Βασιλείας να μείνω απ' έξω. Ο λόγος και η πράξη του Χριστού δεν αφήνουν περιθώρια για την όποια διαπραγματεύση αυτής της αλήθειας. Δεν μπορούμε να διαπραγματευθούμε αυτήν την αλήθεια

στο όνομα κανενός εθνικισμού, η οποιοδήποτε άλλου “-ισμού”.

Ο άνθρωπος, ο κάθε άνθρωπος είναι κατ’ εικόνα Θεού δημιουργημένος. Δεν είναι ένα ωραίο ζώο για το οποίο διεκδικούμε λίγο περισσότερο σανό, αλλά ένα πρόσωπο που έχει κληθεί να υπερβεί την θνητότητά του και να γίνει μέτοχος της Θείας ζωής. Το όραμα της Εκκλησίας είναι “μία ποιίμνη, Εις ποιμήν”. Και σε αυτή την ποιίμνη χωράνε όλοι ακόμη και οι μετανάστες. Είναι μια κοινωνία όπου όλοι αλληλοπεριχωρούνται εν αγάπη, όπου ο άλλος είναι η χαρά μου και όχι η κόλασή του.

Ποιος είναι ο μετανάστης

Θα ερωτήσει κάποιος. Για ποιόν μετανάστη μιλάμε; Για τον κάθε μετανάστη, και τον καλό και τον κακό. Για τον άνθρωπο και όπως διαμορφώθηκε μέσα στις συνθήκες της ζωής που έζησε. Ο καθένας είναι πρώτα άνθρωπος, μέτοχος της κοινής των ανθρώπων φύσεως. Ο καθένας είναι ένα πρόσωπο μοναδικό και ανεπανάληπτο. Ο κάθε άνθρωπος για τον Θεό είναι μοναδικός. Ελάτε λοιπόν τώρα να δούμε τον συγκεκριμένο άνθρωπο και να τον αντιμετωπίσουμε. Να τον γνωρίσουμε πρώτα. Να βρούμε τον τρόπο να επικοινωνήσουμε μαζί του. Να αντιμετωπίσουμε τα πρώτα άμεσα προβλήματα του. Να του εξηγήσουμε τους όρους και τις συνθήκες της κοινής ζωής όλων μας. Να σταθούμε και να τον κάνουμε να σταθεί και αυτός με ευθύνη απέναντι στην ζωή του, απέναντι στη ζωή μας, απέναντι και στην παραβατικότητα του. [...]

Αδιαπραγμάτευτη για την Εκκλησία η αξία του ανθρώπινου προσώπου

Εάν υπάρχει κάτι που πρέπει να το πούμε πολύ καθαρά είναι ότι για την Εκκλησία είναι αδιαπραγμάτευτη η αξία του ανθρώπινου προσώπου. Είπα και στην αρχή ότι το μέτρο αυτής της αξίας είναι η Ενανθρώπηση του Θεού. Το ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος φανερώνει την μοναδικότητα και την αξία του ανθρώπου. Εάν αυτό το μέτρο χαθεί τότε τι μένει σαν μέτρο της ανθρώπινης αξίας; Τότε τι είναι ο άνθρωπος; Είναι ένα ωραίο ζώο που διεκδικούμε γι'αυτόν περισσότερο σανό ή τελικά ένα σωρό από σκουπίδια; Όταν αρνούμεθα την θεία καταγωγή του ανθρώπου και το θεοειδές του ανθρώπινου προσώπου μήπως προσφέρουμε ένα ιδανικό ιδεολογικό στήριγμα στην εκμετάλλευση του ανθρώπου και τον ευτελισμό του;

Παύλος (Ιωάννου), Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης, Το μεταναστευτικό πρόβλημα. Στο συνέδριο Εκκλησία και Αριστερά, Ιστολόγιο: Θεολογικά Δρώμενα, Δημοσιεύθηκε 24/1/2013 (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Όταν ο Αη Νικόλας ζήτησε από τον Κοσμά να ανοίξει τον ναό για τους πρόσφυγες

– Άη Νικόλα μου, χανόμαστε! Έρχονται! Το νησί σου αλώνεται. Καραβιές φτάνουν απ' απέναντι.

– Ποιοι έρχονται, Κοσμά μου; Τόσα χρόνια Επίτροπος εδώ στην εκκλησιά μου και δεν σε ξανάδα έτσι ταραγμένο.

– Αυτοί, αυτοί, από απέναντι.

– Έ, και πώς κάνεις έτσι; Μαζί τους ήμουν και δεν είδα, παρά μόνο θαλασσοπνιγμένους με κουρελιασμένες βάρκες.

– Γι' αυτούς μιλάω Άη Νικόλα μου. Γι' αυτούς.

– Κι από αυτούς θα χαθείτε ευλογημένε; Από παιδιά, γέρους κι ετοιμόγεννες;

– Δε φοβάμαι αυτούς Άγιέ μου. Αντίθετα, τους συμπονάω. Αυτά που φέρνουν μαζί τους φοβάμαι.

– Και τι φέρνουν;

– Τη φτώχεια τους. Την απελπισία τους. Δε χωράνε πια. Πού θα κουρνιαίνουν; Τί θα φάνε; Θα μας πνίξουν. Δε φταίνει αυτοί... αλλά θα μας πνίξουν.

– Αχ! Κοσμά μου, δε βλέπεις; Έφτασε η ώρα.

– Ποια ώρα Άη Νικόλα μου;

– Η ώρα να διαλέξεις κι εσύ κι οι συμπατριώτες σου, που μ' αγαπάτε και με τιμάτε, την πίστη της πράξης από την πίστη της θεωρίας και των ωραίων λόγων.

– Και τί να κάνουμε Άγιέ μου; Σε λίγο θα 'μαστε στον τόπο μας οι λιγότεροι. Πού θα πάει αυτή η συμφορά;

– Πάλι με μπερδεύεις Κοσμά μου. Εγώ σου λέω πως τα πράγματα είναι απλά. Σε λίγη ώρα, εδώ πιο κάτω από το μοναστήρι μου, στην ακτή, μέσα σε μια βάρκα τρύπια, μουσκεμένος, άστεγος, πεινασμένος και μισοπεθαμένος φτάνει ο Χριστός.

– Ο Χριστός;

– Αμ τι νόμιζες; Πως θά 'μενε το Ευαγγέλιο για πάντα ένα ωραίο ανάγνωσμα από τον άμβωνα; Έφτασε η

ώρα και της δικής σου γενιάς να καταλάβει τί σημαίνει πως ο Θεός έγινε άνθρωπος. Όχι στα λόγια, όχι στο κήρυγμα, αλλά στην αληθινή ζωή. Χριστό δεν γυρεύεις μια ζωή; Έφτασε! Πήγαινε βρες Τον εκεί κάτω στην ακτή, που το κύμα πετάει στα βράχια παιδικά κορμάκια.

– Κι αν είναι σχέδιο Αη Νικόλα μου; Κι αν έχουν συνωμοτήσει να μας εξαφανίσουν; Κι αν μας τους στέλνουν γι' αυτό;

– Σα να μου φαίνεται πως πιο πολύ πιστεύεις στη δύναμη του κόσμου, απ' όσο του Θεού.

– Θεός φυλάξοι!

– Κι όμως! Νομίζεις πως έλειψαν ποτέ τα σχέδια και οι συνωμοσίες; Όπως πάντα, έτσι και τώρα. Μην ταράζεσαι. Κράτα στην καρδιά σου προσηλωμένη στον πόνο του κόσμου και έχεις γίνει κομμάτι της πιο δυνατής συνωμοσίας της Ιστορίας: Της συνωμοσίας της αγάπης. Αυτής που δεν θα νικηθεί ποτέ.

– Και πώς θα σταματήσει αυτό; Πότε η αγάπη θα νικήσει;

– Άκουσε, το κακό υπάρχει σαν αφορμή για να γεννιούνται αγωνιστές. Αγωνιστές αγάπης. Αγωνιστές αγιότητας. Αγωνιστές ενός καλύτερου κόσμου. Σήμερα, εκεί, στην ακτή. Με ό, τι έχεις. Με ό, τι μπορείς. Και από αύριο, με λόγο, με δράση, με προσευχή, ό, τι μπορείς, όπως μπορείς, με όσους βρεις, έστω κι αν δεν συμφωνείτε σε όλα, να σταματήσετε το κακό, άνθρωποι, εικόνες Θεού, να γίνονται τροφή στην απληστία ανθρώπων απανθρώπων. Με λόγο, με δράση και παράδειγμα να φτιάχνονται άνθρωποι που θα μισούν την αδικία και θα γκρεμίζουν τα τείχη του εγωισμού και της καλοπέρασής

τους. Μόνον έτσι θα σταματήσει αυτό το κακό κι όλα τ' ανάποδα του κόσμου.

- Όλο και ζυγώνουν! Πού θα μείνουν;
- Εδώ!
- Πού εδώ; Μέσα στον ναό σου;
- Στο ναό μου. Για όσο χρειαστεί.
- Μα είναι αλλόθρησκοι. Πώς θα μπουν εδώ;
- Αν είναι αλλόθρησκοι αυτοί, τότε κι ο Χριστός που θαλασσοπνίγεται μαζί τους, αλλόθρησκος θα 'ναι.
- Θεός φυλάξοι, Αη Νικόλα μου!
- Μη φοβάσαι! Τον κάθε τόπο τον κάνει ιερό η αγάπη. Ούτε εγώ, ούτε οι άγιοι στα εικονοστάσια κινδυνεύουμε. Άλλος είναι ο κίνδυνος.
- Ποιος;
- Να μάθουν οι καρδιές να μετράνε τους ανθρώπους σαν αντικείμενα, σαν άψυχα, σα στατιστικές. Γι' αυτό σου λέω, άνοιξε τον ναό. Εδώ μέσα θα ζεσταθεί το κορμί τους. Κι όταν ζεσταθεί αυτό, μπορεί και να ρωτήσουν, ποιος είναι Αυτός που ζέστανε και την καρδιά αυτών που τους υποδέχτηκαν. Κάποτε, μπορεί να Τον αναζητήσουν κι εκείνοι.
- Αη Νικόλα μου, στον Βορρά χτίζουν φράχτες να τους κρατήσουν μακριά. Μήπως αυτοί ξέρουν καλύτερα;
- Δεν κάνουν τίποτε τα τείχη, γιατί ο εχθρός είναι ήδη μέσα. Μέσα στις χώρες τους και μέσα στις καρδιές τους. Μη φοβάσαι. Ο τόπος σου έζησε γιατί ύψωνε πάντα

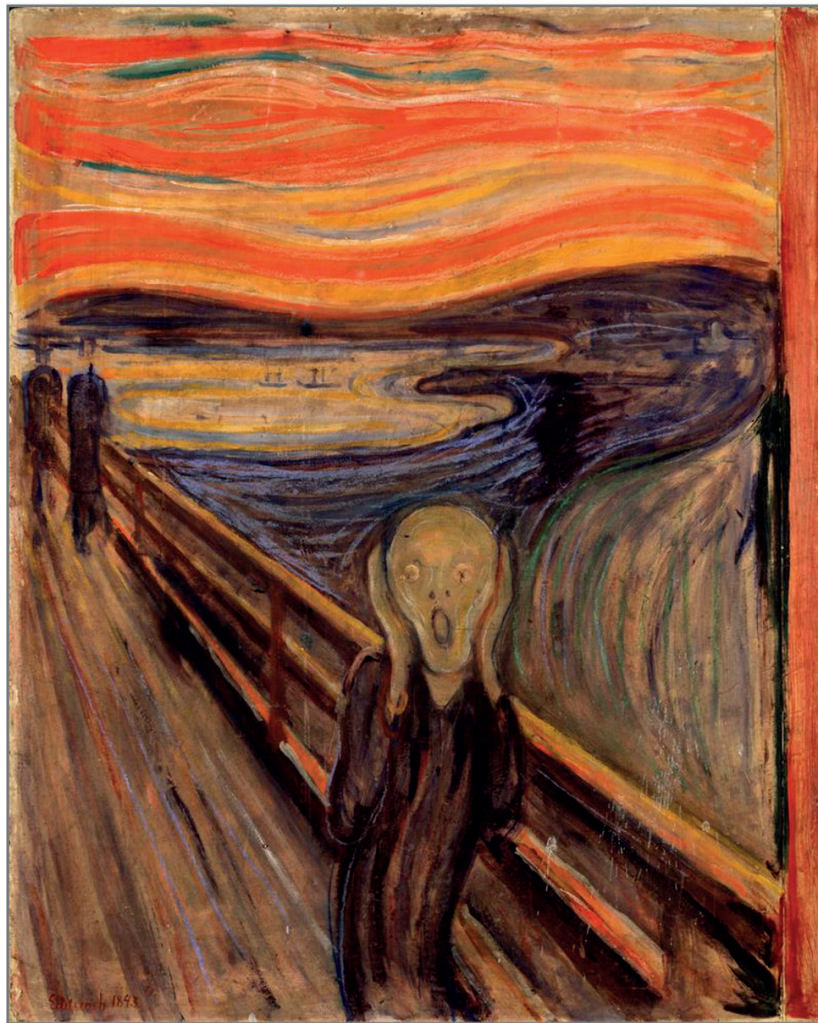
τείχη στη βαρβαρότητα, όχι στη δυστυχία. Άνοιξε, λοιπόν, Κοσμά μου την Εκκλησία και μη φοβάσαι. Όσο η αγάπη ξεκλειδώνει τις πόρτες των σπιτιών και των καρδιών, ο τόπος αυτός δε θα χαθεί. Κι άσ' τους να λένε. Εγώ σ' αφήνω. Έχω να πάω μαζί με τις βάρκες σας, που ψάχνουν ναυαγούς. Εσύ με βλέπεις στις εικόνες, εγώ όμως, είμαι εκεί. Κάθε νύχτα είμαι εκεί και μαζεύω ανθρώπους. Δε ρωτάω καταγωγή, δε ρωτάω θρησκεία. Ανθρώπους, μόνον ανθρώπους.

.....

– Κοσμά! Κοσμά! Ξύπνα! Ο παπάς σου παραγγέλνει ν' ανοίξεις την Εκκλησία. Χώρος αλλού δεν υπάρχει. Σήκω! Όπου να 'ναι φτάνουν από απέναντι. Εκεί μέσα θα τους κοιμίσουμε και βλέπουμε. Βιάσου!

Ιγνάτιος, Μητροπολίτης Δημητριάδος, Όταν Ο Αη Νικόλας ζήτησε από τον Κοσμά να ανοίξει το ναό για τους πρόσφυγες, Δημοκρατία, 7/11/2015.

Ευθύνη του πιστού/της πιστής για τα κοινωνικά προβλήματα που προκύπτουν από την ετερότητα

Έντβαρντ Μουνκ, Η κραυγή.

Κορυφαία ΜΚΟ στην Ελλάδα, για το 2016, αναδείχθηκε η «Κιβωτός του Κόσμου».

Πίνακας συνδέσμων διαδικτυακών διευθύνσεων (Ανακτήθηκαν 15/5/2017)

π. Λίβυος (Χαράλαμπος Παπαδόπουλος), ιστολόγιο, σελ. 30:

http://plibyos.blogspot.gr/2016/12/blogpost_24.html

Ιδιωτική Οδός, ιστολόγιο, σελ. 60:

https://panagiotisandriopoulos.blogspot.gr/2010/01/blog-post_24.html?m=1

Orthodox Mission, ιστολόγιο, σελ. 62:

http://orthodoxcongo.blogspot.gr/2017/01/blog%E2%80%90post_25.html

amen.gr, πύλη εκκλησιαστικών ειδήσεων, σελ. 69:

<http://www.amen.gr/article/paniguris-tou-agiou-panteleimona-kai-xeirotonia-presbuterou-stin-kakopetria>

Socrates Baltagiannis Photographer, ιστοσελίδα, σελ. 70, 91:

www.socratesbaltagiannis.com

Νυχθημερόν, ιστολόγιο, σελ. 72:

http://www.nyxthimeron.com/2017/02/blog-post_28.html

Εκκλησία της Ελλάδος, ιστότοπος, σελ. 72-73:

http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/liturgical/z_symposio_1.html

Οικουμενικό Πατριαρχείο, ιστοσελίδα, σελ. 105:

<https://www.ec-patr.org/youth/papageorgiou.htm>

Internetistas.gr, ιστοσελίδα, σελ. 105-106:

<http://internetistas.actlogic.net/%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%84%CE%BF-%CE%B1%CE%B3%CE%B9%CE%BF-%CF%80%CE%BD%CE%B5%CF%8D%CE%BC%CE%B1/>

Χρήστος Θ. Μποκόρος, ιστοσελίδα, σελ. 131:

http://www.bokoros.gr/index.php?t=recent_work_detail&id=34

Ο Ήχος του Ανέμου, ιστολόγιο, σελ. 136:

http://breezesound.blogspot.gr/2012/12/blog-post_26.html.

African Art Museum, ιστοσελίδα, σελ. 145:

<http://smafathers.org/museum/>

«Africanizing Christian Art» [Εξαφρικανίζοντας τη Χριστιανική Τέχνη], σελ. 145:

<https://thejesusquestion.org/2014/06/07/africanizingchristian-art-exhibition-in-tenafly-nj/>

Transplantation, ιστοσελίδα, σελ. 177-178:

http://www.transplantation.gr/article_patients.asp?patient_id=&medicine_id=6&category_id=19&article_id=254

I. M. Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού, ιστοσελίδα, σελ. 184-185:

http://www.imkby.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=584:staniloae&catid=109&Itemid=349

Διακονία Αποφυλακίσεως Απόρων Κρατουμένων, σελ. 188:

<http://www.diakonia-filakon.gr/frontend/articles.php?cid=132>

Ορθόδοξος Συναξαριστής, ιστοσελίδα, σελ. 193-194:
<http://www.saint.gr/156/saint.aspx>

Θεολογικά Δρώμενα, ιστολόγιο, σελ. 196-197:

<http://blogs.auth.gr/moschosg/2013/01/24/%CF%84%CE%BF%CE%BC%CE%B5%CF%84%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%83%CF%84%CE%B5%CF%85%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B2%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1h%CE%B5%CE%B9%CF%83%CE%AE%CE%B3%CE%B7%CF%83%CE%B7>

Καλό καλοκαίρι

Με την ευχή των δασκάλων σας να σας συνοδεύει αύρα
λεπτή!

Βασιλειών Γ' 19, 11-12

Κωνσταντίνος Γραμματόπουλος, Αιγαίο XV (1973).
Ξυλογραφία 91 x 62 εκ. Ιδιωτική Συλλογή.

Περιεχόμενα

Πολιτισμός

Έκφραση	5
Ιστορία	19
Οικουμενικότητα	40

Ηθική

Βιοηθική	70
Έρωτας	83
Ζωή	110
Συγχώρηση	129
Ετερότητα	143

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.